

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAHADIR YENİŞEHİRLİOĞLU SON HASAT

BAHADIR YENİŞEHİRLİOĞLU

1962 yılında Akhisar'da doğdu. Hukuk eğitimi aldı. Evli ve iki çocuk babasıdır.

Fransa, Almanya, İtalya, İsviçre, İspanya, Bosna-Hersek, Hırvatistan, Rodos, Fas, Tunus, Mısır, Suriye, Ürdün, İran, Pakistan, İsrail, Suudi Arabistan, Bahreyn, Dubai, Çin, Kıbrıs, Ürdün gibi çeşitli ülkelerde "Halklar ve Toplumlar" üzerine incelemelerde bulundu.

Tasavvuf ve dinler tarihi üzerine araştırmalar yaptı.

İlk romanı *Beyaz Usta Siyah Çırak* Meydan Yayınları tarafından Temmuz 2011 yılında, ikinci romanı *Kerime* Ağustos 2012'de Everest yayınları tarafından yayımlandı.

SON HASAT

Bahadır Yenişehirlioğlu

Yayın No 1209
Türkçe Edebiyat 437

Son Hasat
Bahadır Yenişchirlioğlu

Yayına hazırlayan: Aylin Samancı
Kapak tasarımı: Utku Lomlu
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

© 2013, Bahadır Yenişchirlioğlu
© 2013; bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Nisan 2013

ISBN: 978 - 605 - 141 - 650 - 2
Sertifika No: 10905

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari. com
www. everestyayinlari. com
www. twitter. com/everestkitap

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi
No: 8 Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

SON HASAT

1. BÖLÜM

DÜĞME

*Bahar, dallarını serdi sere serpe koynuna günün
Gün şenlendi açılan taze badem çiçekleriyle
Bütün renkleri soldu gecenin,
Karanlığa dair ne varsa
Duvağını sürüyor yeşillenen yolda neşe
Gül yaprakları saçılıyor mutluluğun saçlarına
Tek bir sıkıntı duymak istemiyorum
İçime tünemesin gece kuşları
Korkmasınlar gecenin ayazından ve sırlarından
Leylekler geliyor dört bir yandan
Yuvalar kurulacak baharın saçlarına
Ruhuma
Bedenime
Üreyeceğim, çoğalacağım bu mutlulukla*

Kimse bozamayacak
Mutluluğun yuvalarını korkularıyla
Varlığım ayetler gibi sade, temiz ve kutsanmış
Okul çıkışı çocukların neşelerini taşıyor özüm
Aşk kadar büyük bir heyecanla çarpıyor kanatlarım
Payıma bunu diliyorum
Evine gelen yorgun bir kocayı muhabbetle sarmayı
Çocuklarına yemek yapan annenin mutluluğunu
Sobası yanmış bir hanenin sıcaklığını
Başka bir şey dilemiyorum payıma
Sade küçük bir mutluluk
Kırlangıçlar gibi yuvamı örmek
Her bir eklentide nefesimi üfleme
İçini dayamak döşemek huzurla
Huzurla ölmek istiyorum
Yuvalar kurulacak mutluluğumun saçlarına
Ruhuma
Bedenime
Sevdiğim erkeğin soyunu taşımak istiyorum
Temiz bir evlat
Sarılmak ve uyumak
Yıkamak onu
Sabun kokulu yatağına yatırmak
Çok fazla şey istemiyorum
Payıma bunu diliyorum

Babam yaşadığımız kentin tarihini anlatırdı gece yataklarımıza yattığımızda, masal yerine onun anlattıklarını dinlerdik.

Heredot'un anlatımına göre tanrı soylarını belirten, onlara isimlerini veren ve efsanelerini anlatan ilk kişiler Homeros ve Hesiodos'muş. Böyle midir bilinmez. Anlatılır işte. Mitoloji ile Akhisar'ın ilişkisini anlatırken babam, bu iki evrensel şairin tanımlamalarından yola çıkarak kurgulardı geçmiş. Kolonileşen site şehirlerinin birbiri ile ticari ilişkileri ve aynı dili konuşan sitelerin bir araya gelmeleri ile birlikte büyük şehirler ortaya çıkmaya başladığını. Benim yaşadığım bu şehir gibi. Bunun sonucu olarak ortak mitoloji ve teoloji gelişmiş. Bunu şu an yaşayanlar ne kadar dikkate alırlar bilinmez ama ne hikâyeler, ne hayatlar yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor bu antik kentte. Bunlardan biri de benim menkıbem olacak ileride.

Bugün, Akhisar yöresinde bulunmuş antik çağ kalıntılarında heykellerde, sikkelerde, lahit ve mezar taşlarında gördüğümüz tanrı ve tanrıça figürlerinin öyküleri haykırır bütün yaşanmışlıkları.

Bu öyküleri, yaşanmışlıkları yorumlamaya çalışır uzmanlar. Hayatları, acıları, sevinçleri ve binlerce yıllık menkıbeleri. Peki benim menkıbemi kim dillendirecek? Kim anlatacak yaşadıklarımı, soyumun eksikliğini ve bütün yaşanmışlıkları? Kim kazıyacak usul usul üzerime örtülü bu acıyı?

Tarih öncesinin en gerilerinden başlayarak Akhisar'ın içinde bulunduğu Lydia bölgesine Kybele adını vermişler. Ne kadar çok nefes var bu topraklarda ve o denli güçlüler ki, hâlâ soluklarını ensemizde hissediyoruz. Kulaklarımıza fısıldıyorlar; soylarını, hayallerini, ihtiraslarını, savaşlarını. Ana tanrıçanın çift yüzlü baltası bu yaşadığım toprakların simgesi. Girdiği savaşta acımasızmış, düşmanını çift taraflı

olarak kesermiş. İçimde yaşayan engereğin Labris gibi beni çift taraflı olarak kesmesi, ruhumu, bedenimi, hayallerimi, gerçekliğimi yok etmesi.

Akhisar antik paraların hemen hemen tümünde görülen Labris, taşa toprağa kazımış kendini; mührünü vurmuş ve tarihe geçirmiş adını. Benim menkıbemin bu toprağa kazınması gibi.

Labris; kutsal bir alettir ve tarih öncesinden beri Mezopotamya'dan Girit'e kadar yaygın bir şekilde görülür. Benim içimdeki engerek ise saklanıyor, beni paramparça ediyor ama kimselere göstermiyordu kendini. Bulununcaya dek tabii ki. Görebilseydim eğer geleceği, kutsallığını kadınların işi olan ağaç kesmekten alan Labris'e sahip olup yok ederdim kadınlığımı ve bütün doğurganlığımı. Sümerlerden Anadolu'ya geçen çift yüzlü baltayı kullanan diğer kavimler gibi Amazonlar gibi kullanırdım sahip olduğum Labris'i.

Mitolojide Amazon komutanının ismi olduğu söylenen Thyateria yani Akhisar, bu kavim tarafından kurulmuş. İşte benim tohumlarım da bu topraklarda atıldı. Romalı filozof Gaius Blossius, vali ve kralları; Comalius Sula, Flavius Fimbria, Gaius Lulius Ceasar (Jul Sezar), Marcus Antonius, Hadrianus, Caracalla, Doğu Roma (Bizans kralları) hemen hemen hepsi Akhisar'a uğrayıp bu toprakları ziyaret etmişler. Bu menkıbeler çekmiş onları bu topraklara. Etkilenmişler ve bu toprağın havasını teneffüs etmek istemişler.

Benim menkıbem için ise kimler bu toprakları teneffüs edecek acaba? Kimler bulup çıkaracak hikâyemi, kimler okuyacak ve hissedecek gerçekten hissettiklerimi? Bunun

bana bir faydası olacak mı? Yaşadığım onca acıya bir çare bulacak mıyım gittiğim yerde...

Akhisar, Hristiyanlığın ilk kabul gördüğü ayrıca ilk 7 kilisenin kurulduğu yerlerden biri olmuş. İncil'in iki bölümünde Akhisar'dan söz edilirmiş.

St. Jean, İncil'deki vahiyler (apocalypse) bölümünde Anadolu'daki 7 kutsal kiliseden bahseder (Ephesos, Smyrna, Pergamon, Thyateria, Sard, Philadelphia, Laodikeia) ve onlara yazdığı mektuplarda değişik konulara değinirmiş.

Bir mektupta, St. Jean, Akhisar'da İsabel (Jezebel) adlı puta tapan (pagan) ve yün, keçe, seramik ve bronz işçileri loncalarının yönetimini ele geçiren bir kadından bahsetmiş. İnanç sahiplerinin aklını çelerek kötülük yapan bu kadına karşı, inananlara tedbir ve sebat; paganlara da ceza ve lanetten bahsedilirmiş.

Benim lanetimden kimler bahsedecek? Kimler hatırlayacaklar benim lanetimi ve çektiğim acıları. Benim içimdeki kötülüğün yok edilmesi için kimlere mektuplar yazılacak? Kimlere lanetler okunacak? Kimlerden yardım istenecek? Gerçeği arama yolunda doğduğum topraklarda kurulan bu mabet gibi benim gerçekliğimin ortaya çıkması için kimler mabetler kuracak? Kimler kurduklarını zannettikleri mabetlerinin enkazlarının altında mahvolup gidecek?

Dünya tarihine yön veren Fatih Sultan Mehmet ve Kanuni Sultan Süleyman, Akhisar'ın da sınırları içinde bulunduğu Magnesia'da yaşayıp padişah olmuşlar. Padişah olma yolunda eğitilen Şehzade Mustafa ve niceleri yağlı iplerle boğulmuşlar. Manisa şehzadeler fidanlığıymış. Şehzadelerden padişahlar çıkaran bir fidanlık.

Benim fidanımı kim payidar yapacak? Söküp aldıkları fidanımı kimler büyütecek? Benim fidanım, kimlere ana diyecek ve sokulacak koynuna çaresizce? Babamın putlaştırdığı aşkının ardına sığınarak kendi geleceğini ve mutluluğunu düşünmesi ile ne kadar da benzeşiyor aslında bu yaşananlar. Tek bir farkla; birisi kendi geleceği için oğlunu yağlı iple boğdurur iken, diğeri putlaştırdığı aşkı adına beni var ediyordu.

Seğiriyordu babam, annemin üzerinde. En güçlü döl uzun ve meşakkatli onca yolu katettikten sonra kavuşmayı arzuladığı annemin yumurtasına ulaştı. Annemin yumurtası yine telaşlıydı, yine korkak ve stresli. Babamın dölü, neden böyle davranıyorsun, diyerek nazlandı annemin yumurtasına. Daha önceki buluşmalarımızdan hiçbir sıkıntı yaşamadın mı, diye sordu. Sorduğu soruya yine kendisi cevap verdi. Hayır, yaşamadın. Peki, neden hâlâ bu tedirginliğin? Annemin yumurtası kendisine baskı yapan döle daha fazla dayanamadı ve onu içine alarak sarıp sarmaladı. Bu kavuşmanın neticesinde şimşekler çakmaya başladı ama asla daha önce olduğu gibi değil. Bu küçük dünyada başlayacak olan hayat, diğerlerinden farklıydı. Ortalık toz duman oldu.

Büyük bir keşmekeş ve savruluş... Bir şeyler yanlış gidiyor ama bundan hiç kimsenin haberi olmuyordu. Bu döllenme normal bir döllenme değildi. Daha önceki iki döllenmenin tam aksine her kaydı başka bir diziye ekliyor, sıralamayı bozuyor ve muhabbetin yerine acıları nakşediyordu zerrelere.

Sinsi, iflah olmaz zerre, yumurtanın içerisinde saklandığı yerden çıkmış olanca gücüyle saldırıyordu muhabbetin

özüne. Bu kadar yıl beklediğim yeter, zaman benim zamanım, diye ne varsa eksiltiyor, sıralamasını bozuyor bütün varlığı ile eklenmek istiyordu var olacak olanın zerrelere.

Babam anneme sımsıkı sarılmış ve daha sonra sakın-lemişti. Ama annemin içerisinde yangın başlamıştı bile. Büyük bir yangın, çok büyük bir yangın ve kimsenin söndürmeye muktedir olamayacağı, her şeyi yakıp küle döndürecek bir yangın...

Bir insan anlam veremediği, birbiri ile bir araya getiremediği pek çok görüntünün ve sesin içerisinde gerçek ile gerçeküstülüğün arasından sıyrılıp bir sona nasıl varır? Delicesine sürüklendiğim bu yaşamı başarmak için nasıl güç bulacağım? Bütün düşleri unuttum. Hem de hepsini. Ama bir tek düş var ki, onu unutmam asla mümkün değil. Da-ima hatırımda olsun istiyorum, hep benimle kalsın o düş, huzur, hep huzur yoğun, kutlu bir huzur düşü.

İçimden kaçmak istiyorum. Başka diyarlara göndermek istiyorum bu huzursuzluğu. Bu içimdeki karmaşa sürgünlere gönderilsin, affedilmeyip bir daha geriye dönmesin istiyorum. İçimde var olduğu sürece bu ikili yaşam, ben sürgünde yaşamaya devam edeceğim çünkü. Seslerin, sözlerin derinlere düştüğü bir yerde sevilmemiş bir şehir gibidir yalnızlığım. Ne sahte ne de gerçek bir rüya bu hayat benim için. Uyanıkken duyduğum sesler, görüntüler... Bir o yandan, bir bu yandan, içimden dışarıya doğru doludizgin bir koşturma. Hatırlıyordum, bahçeli evi ve o evin duvarlarını. Soğuk mavi duvarlara parmaklarımla dokunduğum anları. Boyanın dokusunu hissedişimi. Duvarların boyandığı gün bütün eşyaların üzerlerine patiskadan beyaz

örtüler serilmişti. Ev halkı, çalışanlar, annemin direktifleri...

“Kenarları açık kaldı masanın, dikkat edin lütfen. Avizelerin üzerlerine örttüklerinizi iğnelemeyi unutmayın kayıp düşmesinler...” diye sesleniyordu merdivenlerin orta yerinde duran annesi. İçinden yenilenme duygusu köpürüyordu, değişim ve huzur. Aslında bir boya bu kadar mı etkiler insanı? Neden bu kadar etkileniyorum renklerden, diye düşünüyordu. Var olan renkten kurtulacaktı. Böylelikle sevmediği, onu rahatsız eden ne varsa hepsi silinip gidecekti yerine gelen yeni renk ile. Fakat kimse ona hangi rengi istediğini sormamıştı. Buna ihtiyaç duymamışlar, akıllarına bile gelmemişti.

Babası abanoz ağacından yapılmış merdiven korkuluklarına, yer döşemelerine uyum sağlayacağını söylemişti mavi rengin. Annesi de aynı fikirdeydi. Bu rengin, en güzel zeytin ağaçlarının kütüklerinden kesilmiş ve salonun zeminine döşenmiş rabitalara çok yakışacağını iddia etmişti. Ama ne Hilal’e sorulmuştu, ne ağabeyine, ne de ablasına. Gerçi onların evin hangi renge boyanıp boyanmayacağından umurlarında bile değildi, ilgilenmiyorlardı bile. Ama Hilal için renk öyle değildi. Sıradan bir şey değildi. Renk önemliydi.

Renk insanı zorluklara sürükler, renk insana hayaller kurdurur, renk alıp götürür sizi bilmediğiniz diyarlara. Renk öyle önemsenmeyecek bir şey değildir. Rengin büyüğü vardır, her renginse bir hikâyesi. Bütün renkler analarından ayrıldıklarında her biri ayrı haykırışlarla düşmüşler dünyaya. Bütün renkler kaynağından ayrıldıktan uzun

zaman sonra vardıkları bu yerde bambaşka kimliklere bürünmüş, farklı insanlara musallat olup kendilerine yandaşlar edinmişler.

Renklerin köleleri olmuş zamanla. Renk üzerinden kavgalar etmiş, renk üzerinden barışmışlar. Renk üzerinden sevişip üremiş insanlar. Renk yüzünden öldürmüşler birbirlerini, dışlamışlar. Ya da kucaklaşmışlar.

Hilal için rengin önemi büyüktü.

“Bu soğuk maviyi sevmiyorum, kendimi iyi hissettirmiyor. Acıyor her yerim, yabancılaşıyorum, korkuyorum, sesleniyor bu renk usul usul, sürekli kulağıma fısıldıyor seni kucaklamak istiyorum, diye. Bu çirkin mavinin ıslak dilini hissediyorum tenimde, buz gibi oluyor her yerim, ateş basıyor korkuyor, çok korkuyorum. Bu soğuk, kasvetli, ağır, mesafeli rengi hiçbir zaman sevmeyeceğim.

Oysa bahçedeki zeytin ağaçlarının yaprakları, o ince, narin yaprakların arka yüzlerindeki asil yeşil ne kadar da yakıştırdı evimize. Kahvelere uyumu ne kadar güzel olurdu. Hem babam da aslında benim gibi düşünürdü zeytin ağaçları konusunda. Kaç kez sohbetlerine şahit olmuştum, zeytin ağaçlarının kutsallığını dostlarına anlatırken... diye söyleniyordu.

İsmail Bey, Hilal’i yanaklarından öperek yatmaya gönderdiği halde Hilal odasına kadar gider kapıyı açıp kapar tekrardan usulca geriye dönüp merdivenin başında gizlenerek babasının arkadaşlarına anlattıklarını dinlerdi.

İsmail Bey, dostları ile sohbetlerinde coşardı. Hangi konuyu konuşurlarsa konuşsunlar mutlaka anlatacağı bir şeyleri vardı. Konuştukları konu ile alakalı bütün detayla-

nı anlatmayı severdi. Anlatırken adeta yaşırdı, bu yüzden anlattıklarını can kulağı ile dinlerdi arkadaşları. Sesinin tonu büyümlü bir hal alır, kelimeler ağzından kayarak çıkar-
dı. Dinleyenlere bu kelimeler koyu bir büyü gibi yapışır ve etkisi altına alırdı.

“Zeytinin menkıbesi eskidir azizim. Dokuz bin yıl önce-
sine dayanır. Birçok efsaneye konu olmuştur zeytin. Kutsal
bir ağaçtır, bu yüzden de bereketlidir. Yeryüzündeki bütün
ağaçların ilkidir, hepsinin atasıdır. Cennette iki ağaç oldu-
ğuna inanılır. Biri incir, diğeri de zeytin. Bütün çıplaklığı ile
gerçeğin ta kendisidir bu ağaç. Diğeri de yaşamın ta kendi-
si; işte bu zeytin ağacıdır.

“Zeytin ağacına İslamiyet’te de çok önem verilir. Zeytin
ağacı dünyanın merkezidir. Zeytin dalı Hz. Peygamberimi-
zin sembolüdür. Gül olarak bilinir bu sembol ama hayır,
zeytin dalıdır. Biliyor musunuz, bunu çok az insan bilir.

“Eski Yunan olimpiyatlarında kazanan atletlerin başına
zeytin dalından taç takılmış. Hz. Davut, Abşalom’dan ka-
çarken Kudüs’ün doğusundaki zeytinlik dağının yamaçla-
rına tırmanmıştır. Hz. İsa’nın çarmıha gerildiği haçın bile
zeytin ağacından yapıldığı söylenir. Gerçi ben inanmam
Hz. İsa’nın çarmıha gerildiğine ama kim gerilmiş olursa
olsun çarmıh zeytin ağacından yapılmıştır dostlar. Eski çağ-
larda zeytin ağacını kesmenin cezası ölümdü.”

İsmail Bey’in anlattıklarını ilgiyle dinleyen arkadaşları
onun, tablasından sigara almasını fırsat bildiklerinde:

“Ciddi misin azizim, gerçekten mi?” diye sorarlardı. İs-
mail Bey sigarasını özenle tabakanın üzerine birkaç kez vu-
rur ve yakardı. Kurutulmuş sarma sigaradan çektiği nefesin

gücünden sigaranın yanan ucunun çıkardığı çitirtılar yukarıda onları dinleyen Hilal'e kadar ulaşırdı.

“Evet, azizim ciddiym. Zira zeytin ağacı kutsaldı. Bu konuda özel yasalar çıkartmışlar zamanında.”

“Allah Allah biz burnumuzun dibindeki ağaçları tanıyamıyormuşuz yahu. Tarihinin bu kadar eski olduğunu bilmiyormuşuz bak sen şu işe.”

İsmail Bey:

“Tabii ki efendim, bu konuda araştırma yaparsan, kitapları karıştırırsan anlattığım hususlardan çok daha fazla bilgiye ulaşırsın,” diyerek anlattıklarının doğruluğunu pekiştirir, karşı taraftakinin ise cahilliğini fark etmesinin lezzetini yaşırdı.

Zira bu hayret barındıran sözlerin içinde İsmail Bey'in anlattıklarının doğru olamayacağı da gizliydi. İsmail Bey, bunu hisseder ve cevabını yapıştırırdı böylelikle. Sonrasında da engin bilgisini döktürmeye devam ederdi.

“Zeytin ağaçları iki bin yıl kadar yaşayabilir. Bu yüzden zeytin ağacı tanıktır Akdeniz'in bütün tarihine. Bakın size ne anlatacağım. Yarattığı âdemoğlunun yeryüzünde kötülük tohumları saçtığını gören Allah, onu bir tufan ile cezalandırmaya karar verir ve Hz. Nuh'a bir gemi yapmasını ve bu gemiye her temiz (helal) hayvandan erkek ve dişi yedişer, her temiz olmayan (haram) hayvandan erkek ve dişi ikişer tane almasını emreder.

“Büyük tufan başlar. Hz. Nuh ve gemisindeki canlılar hariç yeryüzü üzerinde ne var ne yok her şey silinir. Tufan durulduğunda arz üzerinde suların çekilip çekilmediğini kontrol ettirmek için Nuh, gemisinden bir güvercin uçur-

rum. Güvercin geriye döndüğünde anlar ki, sular çekilme-
miş. Yedi gün sonra bir güvercin daha salar. Güvercin bu
kez ağzında ince bir zeytin dalı ile çıkar gelir. Hz Nuh anlar
ki sular çekilmiş.

“Ağzında zeytin dalını tutan güvercin o yüzden bugün
barışın, umudun sembolü haline gelmiştir. Tufana direnen
tek bir ağaç vardır yeryüzünde o da zeytin ağacıdır. Ölüm-
süzdür. Cennetten gönderilen bir armağan, bir düş, bere-
ket kaynağıdır. Evet, dostlar işte bunun gibi nice hikâyeler
var zeytin ağacı ile alakalı.”

“Azizim İsmail, sen, zeytin ağacını sana kazandırdıkla-
rından dolayı bu kadar çok sevmiş olmayasın? Malum ge-
çen sezon iyi mahsul topladın. Paranın sıcaklığı da bu aşkı
depreştirmiş olmasın ha?”

Bu sözler üzerine İsmail Bey ve arkadaşları hep birlik-
te gülerlerdi. İsmail Bey içki içmezdi, dindar bir adam de-
ğildi ama içkinin kontrolünü kaybettireceği düşüncesi ile
asla içmemişti. Otokontrolünü kaybetmiş halinin kimseler
tarafından bilinmesini arzu etmezdi. Bu mesafeli, sınırları-
na yaklaşılamayan tavrının zarar göreceğinden endişelenir-
di. Ailesinin bile böyle bir anını görmelerini arzu etmezdi.
Ama çayı çok severdi.

Hilal, mutfaktan elinde çay tepsisi ile koridora giren
Zehra'yı gördüğünde toparlanıp görünmemeye çalıştı.
Ama bu kez göz göze gelmişlerdi. Hilal işaretparmağını
dudaklarının üzerine götürüp gözlerini patlatıp sus işareti
yaptı. O da gözleri ile Hilal'e tamam işareti yaptı. Oturdu-
ğu yerden babasının anlattıklarını hayalinde canlandırmaya
başlamıştı bile.

“Geminin içinde çok uzaklara gidiyorum. Beni rahatsız eden ne varsa hepsi tufan ile yok olup gittiler. Geceliğim geminin burnunda esen rüzgârlarda uçuşuyor. İçimde sonsuz bir ferahlık duyuyorum. Yalnızlığın ve tekliğin huzurunu, hiçbir şeyin olmadığı bir boşluk hissinin engin dinginliğini.

“Kafamı karıştıracak tek bir ayrıntı yok. Ne timsah kafalı insanlar, ne de kafamın içinde duyduğum garip sesler.”

Üst kata oğru babasının ve arkadaşlarının içtikleri tütünün mis gibi kokusu yayılıyordu. Bayılırdı temiz tütün kokusuna. Babası sarma sigara içerdi, bu yüzden tütünü mis gibi kokardı sigarasının. İsmail Bey, tütünü kıydıktan sonra içine farklı baharatlar da katardı

“Oooo çaylar gelmiş.”

“Zehra kızım, sen git yat istersen geç oldu. Semaveri buraya getiriver ama. Git gel yapmayalım.”

“Peki efendim.”

“Buyurun dostlar tavşankanı bunlar. Eeeee nerede kalmıştık?”

“Senin mahsulün paralarında.”

Gülüştüler.

“Ya bırakın ticareti şimdi, Allah’a şükür hepimizin durumu iyi maşallah. Zeytin ağacından bütün kutsal kitaplarda bahsedilir, Tevrat’ta, İncil’de, Kuran’da. İncil’de zeytin dağının eteklerinde yer alan zeytinlerin Hz. İsa’nın dualarına ve gözyaşlarına tanıklık ettiği söylenir. Kuran’da zeytin kelimesi altı kez geçer. Zeytin hep kutsal kabul edilmiş.”

Oturduğu yerden bütün bu konuşmaları dinleyen Hilal, kararının ne kadar doğru olduğunu, duvarların zeytin

yeşili olması gerektiğini iç geçirerek düşündü. Ama neden maviye karar verilmişti? Hiç ama hiç anısı olmayan, tarihi olmayan bu soğuk maviye?

Gördes halılarının tamamını toplayarak duvarlara dayamıştı boyacılar. Onlara kalfada yardım etmişti. Hilal, bu rulo yapılmış halıların içine yatıp derlenip toparlanmayı düşlemişti. Sanki buna izin vereceklermiş gibi. Merdivenlerden yukarıya doğru çıkarken boyanıp kurumuş duvarlara ellerini sürttüğünde hissetmeye çalıştı bu soğuk, mesafeli aristokrat rengi.

Duvarların pütürlü yüzeyi parmaklarının ucuna değip geçiyordu. Pütürcükler parmaklarının ucunda kâh yükseliyor, kâh alçalıyorlardı. Çıkıntıları tepeler, çukurları vadiler gibi hissediyordu. Gözlerini kapamış merdivenleri gözü kapalı olarak da çıkabiliyordu. Basamakları ezbere biliyordu zira. Gözleri kapalıyken parmak uçlarında hissettikleri zihnini bambaşka diyarlara götürüyordu. Parmaklarını usulca duvarın yüzeyinde sürüklüyor, suyun üzerinde uçuşan bir kelebek gibi hissetmeye çalışıyordu kendisini. Bazen geniş ovalara varıyordu parmakları, bazen de dağların eteklerine, zirvelerine sonrasında tekrar aşağılara düşüyordu. O an içi çekiliyor gibi oluyordu bu ani düşüşten, karın boşluğunda ince bir sızı hissediyordu.

Merdivenin üst basamağına geldiğini parmaklarının duvarın köşesine sürtünmesinden anlıyor ve açıyordu gözlerini. Ama yavaş yavaş usulca çünkü duvarın rengi güzelleşecek diye umuyordu. Ama asla umduğunu bulamıyor, hâlâ soğuk, hâlâ mesafeli olarak olanca kararlılığı ile ona bakıyordu duvarlar. Henüz gerçek ihtişamından eksiktiler.

Asılmayı bekleyen yağlıboya tabloların yokluğundan. Ama yine de heybetli ve ıslak dillerini çıkartacaklarmış gibi.

“Hayır bu rengi sevmedim!” diye bağırmak geliyordu içinden. “Kazıyın bu duvarları, üzerlerine zeytin yeşilini boyayın, zeytin yapraklarını içeriye alın, bütün ihtişamı yansısın bahçedeki zeytin ağaçlarının içeriye. Hayatı içeriye taşıyın. Akdeniz’in bütün ihtişamını, Ege’yi doldurun evin içerisine.”

Ama hayır asla bağıramıyordu. Zemheri kadar soğuk bu duvarları yok edebilmek için hiçbir şey yapamıyordu. Belki öç almak için yer yer çizebilirdi duvarları. Hem de hiç canı yanmadan, pişmanlık duymadan. Bu kadarını da yapmaya hakkım var, bana hiç sormadılar, diye düşünüyordu. En kötüsü odasını da aynı renge boyamışlardı. Annesi; Hilal’i sakinleştirir, içine genişlik verir, ferahlatıp konuşmasına yardımcı olur, demişti.

Zaman zaman bu abanoz ağacından yapılma, oymalı, pürüzsüz cilalı, merdiven tırabzanından aşağı atlamayı içinden geçiriyordu. Orta yerde duran yuvarlak maun masanın tam ortasına hem de. Üzerinde daima taze çiçek bulunduran vazanın olduğu yere. Düştüğünde masanın üzerine serili altın sıрма işli, annesi için çok değerli olan atlas örtünün ne hal alacağını merak ediyordu.

Masanın üzerine bir bacağı çarpılmış, bir kolu ters dönmüş, diğeri masadan aşağıya sarkmış yüzü altın sırmalı atlas örtünün üzerine yapışmış, gözleri açık düşlüyordu kendisini. Hatta bir keresinde yüzünü masanın üzerine dayamış, fakat burnu yüzünden alını ve çenesinin tam olarak değdirememişti. Ama atladığında yüzükoyun düşerse burnunun

kırılıp alınının ve çenesinin tam değeceğini düşleyerek mutlu oluyordu.

Bunu yapmaması için hiçbir sebep yoktu. Kendince böyle düşünüyordu, yapabilirdi bunu. Hatta evin duvarlarının bu renge boyanmasından sonra zamanlama açısından doğru olurdu. Tam bunları aklından geçirdiği sırada tırabzandan yarı beline kadar sarkmış vaziyette aşağıdaki masayı seyrederken ağabeyinin arkasından ittirmesi sonucu neredeyse gerçekleşiyordu bu düşüncesi.

Hışımla dönüp yumruklamaya başladı ağabeyini, bir yandan olanca gücüyle vuruyor bir yandan da içinden küfürler ediyordu. Ağzından boğuk sesler çıkıyordu. Ağabeyi kendini savunmuyor sadece sarılıyordu. Bu sarılmada muhabbet yoktu, sadece acıma vardı. Hilal'in ağzından çıkan salyalar Veysel'in ceketini ıslatıyordu. En sonunda suratı Veysel'in karnına yapıştığında can havli ile kadife ceketinin düğmesini ağzına aldı ve ısırmaya başladı. Veysel çekiştirdikçe Hilal daha çok ısıırıyordu. Hilal, metal düğmeli, cep kapaklı belinin tam ortasında yer alan bandı ile giyene aristokrat bir hava katan bu ceketi ağabeyinin çok sevdiğini biliyordu. Bu yüzden cekete zarar verirse ağabeyinin kendisini bırakacağı düşüncesiyle düğmeyi ısırdıkça ısıırıyordu.

Veysel, Hilal'i ittirmeye başladı. Hilal ağzında düğme ağabeyinin karşısınada dikildi. Sonunda amacına ulaşmıştı.

“Ver onu bana ver dedim sana!” diye bağırmaya başladı Veysel, Hilal merdivenleri uçarcasına inerken. Yıldırım gibi evin içinde koştururken bir yandan da eşyaların üzerindeki örtüleri çekiştiriyordu. O çekiştirdikçe eşyaların bir kısmı

yere devriliyordu. Merdivenin bittiği yer ile koridorun keşiştiği köşede ayaklı ahşap vazoluğun yere yuvarlanışını gözücuyla gördüğü anda bir elin, atkuyruğundan tutup zıncı diye kendisini geri çekmesiyle durdu. Hilal kalakalmıştı ağzında düğme ile.

“Ver onu bana bakayım!” diye Hilal’i yere yatırıp üzerine oturdu Veysel. Üstünde İngiliz kraliyet armasının bulunduğu sarı metal düğmeyi yutmaya çalıştı Hilal. Tam o esnada ağabeyinin boğazını sıkması sonucu düğme küçük dilini yalayarak nefes borusunda tık diye takılı kaldı. Nefes alamıyordu. Hıııııı, diye sesler çıkartıyordu. Ağabeyi numara yaptığını zannedip boğazını daha da kuvvetli sıkıyordu, bir eliyle de parmaklarını Hilal’in ağzının içine sokarak düğmeyi arıyordu. Bu Hilal’in daha da zorlanmasına ve nefes alamamasına sebep oldu. Yüzü morarmaya başlamıştı. Can havli ile tırnaklarını Veysel’in yüzüne geçiriyordu. Tam o esnada Osman, gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamış kılı, güçlü elleriyle ağabeyini üzerinden alıp Hilal’i ayaklarından tutarak ters çevirdi. Baş aşağı, tepetaklak sallanan Hilal, aşağıdan boyacının askılı pantolonunu ve kılı kollarını görüyordu bir de kaygılı yüzünü.

Osman, Ermenilerin yurdundan, evinden, tarlasından, işyerinden, mesleğinden devlet zoruyla koparılıp pek çoğunun öldüğü, öldürüldüğü, sürüldüğü ve her türlü zulme maruz kaldığı o hercümerç günlerden geriye kalanların soyundandı. Hayatta kalanlar içinse başka zulümler başlamıştı. İsimlerini, dillerini ve dinlerini değiştirerek yaşamak zorunda kalmışlardı.

Osman; bunları yaşamış fakat diğerlerinden daha şanslı olan bir kadının torunuydu. Zira ninesi bir Türk gibi yetiştirilmiş ve büyütülmüştü.

Osman, Hilal'i karşı duvardaki ayaklı duvar saatinin sarkacı gibi sallamaya başladı. Boğazında takılı kalan düğme Hilal'in ağzından pıt diye yuvarlanarak masayı geçti, sandalyenin ayaklarına çarpmadan yoluna devam etti ve koridorun sonunda duran konsolun ayağına çarpıp yerde daireler çizerek durdu. Öylesine sessizce Hilal'in kendisini almasını bekler gibi...

“Tamam, tamam düzeldi. Nefes alıyor.”

Boyacı Osman, Hilal'i yavaşça yere yatırdı. Terlemiş saçları, etekleri sıvanmış vaziyette Osman'ın iki bacağıının arasında yatıyordu Hilal.

Ne kadar da uzun ve güçlü görünüyor, diye düşündü yattığı yerden Osman'a bakarken.

“Düğmem nerede, düştüğünü gördün mü? Nerede? Ağzında düğme vardı düştü mü? Nereye yuvarlandığını gördünüz mü? Nefes alamamasının sebebi oydu!” diye bağınyordu Veysel.

“Yutmuş olmasın?”

“Hayır, ağzından çıktığını bir an gördüm.”

Hilal yattığı yerden kalktı, saçlarını düzeltti. Eteklerini topladı. Osman'ın kollarındaki kıllara dokundu. Güç, güven, teslimiyet, huzur, bir sürü duygu darmaduman etti içini. Parmaklarını boyacının kılı kollarının arasında dolaştırırken birden bir tutam kılı tuttu ve olanca gücüyle çekip kopardı. Elinde bir tutam kıl ile koridorun sonundaki kapı-

ya doğru koşturmaya başladı. Konsolun köşesindeki düğmeyi de almayı ihmal etmedi.

Geriye doğru dönüp baktığında gözücüyle timsah kafalı iki adamın kendisine baktığını gördü. Birisi kolunu ovuşturuyor, öbürü; kaçıyor, diye bağırıyordu. Koşar adımlarla bahçeye çıktı ve zeytin ağaçlarının arasında gözden kayboldu.

“Artık Hilal değildim. Gagasında ince bir zeytin dalı olan güvercin gibi uçuyordum. Gemiye ulaşmak, sonrasında mutlu haberi vermek ister gibi. Tufanı bitirip bütün suları çekmek, düzeni yeniden kurmak, hayatı yeniden başlatmak istiyordum.

“Bütün çirkinlikler yok oldu. Ne var ne yok hepsi çekti gitti. Geride kalanlar ile bambaşka, bembeyaz bir hayat kuracağız, hep birlikte sevgi ile. Bu kurduğumuz hayatta ne timsah kafalı adamlar olacak, ne de kafamın içindeki garip sesler ve anlamlandıramadığım görüntüler. Bir de olanca gücümle konuşacağım. Hiç susmayacağım, içimde ne var ne yok hepsini dökeceğim. Vurarak, kırarak değil sözlerle anlatacağım her şeyi. Bütün hissettiklerimi.

“Durup dururken gördüklerini anlatamamanın sıkıntısını bilemezsiniz. Ağlayarak, el kol işaretleri yaparak anlatmaya çalıştığım hiçbir şeyi anlatamamak. İşte bu kötü hem de çok kötü.

“Zeytin ağaçlarının arasında koşturuyorum, dalların birden hareketlendiğini, yerlere doğru eğildiklerini görüyorum. Hava kararıyor. Gökyüzünde bulutlar toplanıyorlar, büyük bir telaş ile bir araya geliyorlar. Zeytin taneleri hor-

mon verilmiş gibi irileşiyorlar. Gittikçe büyüyorlar aralarından geçemiyorum.”

“Devasa bir zeytin yaprağı yolumu kesip beni içine alıyor, ne nefes alabiliyorum ne de kollarımı kıpırdatabiliyorum. Bütün zeytin ağaçları yamru yumru gövdeleri ile kök saldıkları topraktan çıkmaya başlıyorlar. Köklerini çıkardıkları toprağın çukurlarından iri siyah böcekler fişkırmaya başlıyor binlerce hem de. Toprak, toprak olmaktan çıktı her yeri zeytinyağı kapladı. Zeytinyağının içinde vıcık vıcık binlerce böcek duyargalarını birbirlerine sürterek bana doğru sokuluyorlar. Kurban bayramında kasabın bıçaklarını birbirine sürterek bileylemesi gibi hem de. Gözlerini bir sağa, bir geriye oynatarak çevreyi süzüyorlar. Yerleri kaplayan zeytinyağının kokusu yeni kesilmiş çim kokusu gibi dört bir yanda duyuluyor. Gözlerimi bile kapayamıyorum. Gözkapaklarıma hâkim olamıyorum. Hava iyice karardı. Ayrikotları hareketlenerek bacaklarıma dolanmaya başladılar, iyice sıkıyorlar. Yerlerde kesilmiş binlerce öküz kelleleri var. Kellelerden sızan kan, zeytinyağına karışıyor.

“Kara böcekler öküz kellelerinin ağzından dışarıya sarkmış dillerinin üzerlerinde dolaşıyorlar. Ne sesim çıkıyor, ne de bağırabiliyorum. İçimde bütün sesler yankılanıyor elimdeki düğmeyi sımsıkı tutuyorum. Sıkıyor, sıkıyorum...”

“Nerede bu kız yahu?” diye söylendi annesi.

“Bilmiyorum anne. Deli, ne olacak!” dedi Veysel.

“Ne demek bilmiyorum. Gidin bulun. Hemen!”

Yüzünün bütün kasları gerilmişti Samiye Hanım'ın. Olanca sert bir ses tonu ile, “Çabuk bulun onu, derhal getirin!” diye bağırıyordu. Hatta bir ara bağırmaktan sesi

çatladı kafes içinde tutsak bir papağan gibi çığırmaya başladı. Kocasının İstanbul'dan kendisi için getirdiği Fas yapımı rengârenk tüylü papağan gibi.

“Bulun dedim size. Yoksa sizi de sorumlu tutarım!” diyerek Osman’a döndü.

“Hanımefendi beni neden suçluyorsunuz. Az kalsın boğuluyordu. Ben kurtardım kızınızı. Yardım ettim de soluk almaya başladı. Yoksa ölecekti garibim.”

“Her neyse efendim. Gidin arkasından alın getirin. Başına bir şey gelmesin. Bıktım usandım ben bunun denge-sizliklerinden zaten. Tutun getirin kolundan. Kendine bir zarar vermesin. Çabuk olun, oyalanmayın!”

Samiye Hanım güzel sayılabilecek bir kadındı. Uzun boyunlu, zarif parmaklı. Saçlarını daima toplardı. Çok nadir salardı. O zaman farklı bir durum olduğunu anlardınız. Ya dişiliğini ortaya çıkarmak ya da çok gergin olduğunu hissettirmek isterdi saç şekliyle. İstanbul'dan gelin gelmişti buraya. O günden beri bu küçük kasabada İstanbullu gelin olarak anılmıştı. Büyük şehirden kasabaya gelin gelmesi bunu kabul etmiş olması ona farklı bir saygınlık kazandırmıştı.

“Büyük şehirden gelmiş görgülü.”

“Kocası uğruna burada yaşamaya katlanmış.”

“Aşkının yüceliğinden.”

“Kasabanın ruhsuzluğuna katlanıyor zavallı.”

“Hiç şikâyet etmez, görgülü, hazımlı bir kadın, iyi aile terbiyesi görmüş,” türünden tanımlamalarla hayranlık uyandıran biriydi. Samiye Hanım kendisi hakkında konuşulanları biliyor ve bundan haz alıyordu. Büyük yerde bo-

ğulup yok olup gideceğine küçük yerde kaptan olmak ona belli etmediği bir gurur veriyor ve bunun tadını da gıdım gıdım çıkartıyordu. Kocası İsmail Bey'le tanışması babası Refik Bey'in, kayınpederi Selim Bey'i tanıyor olmasından kaynaklanmıştı. Refik Bey ile Selim Bey ahbaptılar.

İsmail Bey'in babası Selim Bey, görmüş geçirmiş biriydi. Büyük arazileri ve binlerce dönüm zeytinlikleri vardı. Zeytin ve zeytinyağı ticareti ile uğraşıp iyi bir servet edinmişti. Bu küçük kasabada insanlar çocuklarını en fazla ortaokula kadar gönderirken babası Selim Bey'i yurtdışına göndermiş ve iyi okullarda okutmuştu. Fransızca'yı anadili gibi konuşurdu. İsmail Bey de iyi eğitim görmüştü. Eve gelen hocaları sayesinde hem Fransızca'yı, hem Almancayı çok iyi bilirdi. Selim Bey bu konuda hiçbir fedakârlıktan kaçınmamıştı.

Samiye Hanım'ın babası Refik Bey ile de zeytin ticareti sayesinde tanışmışlar ve dost olmuşlardı. Ama hanımları pek görüşmezlerdi. Refik Bey, karısı Gülsüm Hanım ile dostlarının iletişim kurmasını pek arzu etmezdi. Genellikle ailece pek görüşmez ama dostlarını çok iyi ağırlardı. Misafirlerini en pahalı lokantalarda ağırlar en güzel otellerde konaklatırdı.

Selim Bey, önceleri bu durumu yadırgamış olsa da, daha sonra gördüğü ilgi ve alaka yüzünden bu durumu pek kafasına takmadı. Her ailenin durumu farklı, diye düşündü. Refik Bey aşırı kıskanç bir adam da olabilirdi. Karısı bu tarz görüşmeleri kabul etmiyor olabilirdi. Selim Bey her İstanbul'a gelişinde mutlaka Refik Bey'le görüşürdü. Hasbıhal ederler, memleket meseleleri üzerinde konuşup tartışırlardı. Yaptıkları bu koyu sohbetlerden her ikisi de büyük

bir haz alırdı. İşte o zamanlarda Selim Bey Refik Bey'in kızını gözüne kestirmişti. Her hali ile Samiye çok hanım ve güzel bir kızdı. İsmail için biçilmiş kaftan, diye düşünürdü. Bu evlilik Allah nasip ederse gerçekleşecekti. Gerçekleşmesi için hiçbir sebep yoktu.

“Benim güzel gelinim ne yapıyor?” diye takılırdı Refik Bey'e. Refik Bey de bu soruya, “İyi, gayet iyi ellerinizden öper,” diye karşılık verirdi.

Zaman içerisinde İsmail Bey babasının telkinleriyle Samiye Hanım ile görüştü hatta bir gün birlikte Ortaköy'e çay içmeye bile gittiler. Karşılıklı olarak sohbet edip denizi, boğazı seyrettiler bazen de hiç konuşmadılar. Martılara ek-mek attılar. Samiye Hanım'ın babasının İsmail Bey'e sonsuz güveni sayesinde bu buluşmalar gerçekleşiyordu. Bu da Samiye Hanım'ın işine geliyordu. Ailesi yanında olmadan bir erkek ile dışarıya çıkabilmesi Samiye'nin kendisini yetişkin bir genç hanım gibi hissetmesine sebep oluyordu. Yanında uzun boylu, yakışıklı bir delikanlının olması çevresi açısından da kıskanılacak bir durum oluşturuyor, Samiye Hanım da bundan keyif alıyordu. Kadınlık gururu okşanıyordu. Fakat İsmail Bey'le asla evlenmek gibi bir niyeti yoktu. Hiç kimseyle evlenmek istemiyordu. Bu yüzden bu durumu fırsat olarak görüyordu. Tabii bu düşüncelerinden İsmail Bey'in hiç haberi yoktu. İsmail Bey, babasının arzusu üzerine görüştüğü bu kıza daha görür görmez sırlıslıklan âşık olmuştu. Samiye de İsmail Bey'den çok hoşlanıyordu ama korkuyordu evlenmekten, çocuk doğurmaktan, anne olduğunda olacıklardan.

“Hilal, Hilal neredesin?”

“Osman amca siz arka tarafa doğru bakının ben zeytinliğe doğru bakayım.”

“Peki oğlum.”

“Hilal!!!! Hilal!!!!!!”

“Kaf dağlarının tepelerinde iri kartallar uçuşuyor. Kanatlarındaki tüylerin rüzgârda kıpırtılarını hissediyorum. Vücudumun altından süzülen soğuk, buz gibi havayı bulutların aralarından şimşek gibi geçişlerini hissediyorum. Kartallar en yukarılara kadar çıkabilirler, bundan hiç ama hiç korkmazlar. Onlar özgürdürler ve her şeyi görebilirler ve asla kimseye müdana etmezler. Büyük kartal Hilal Hilal, diye çığlık atıyor. Beni kurtaracaklar. Beni sarıp sarmalayan bu zeytin yaprağından kurtaracaklar. Artık nefes alabileceğim. Bütün bu kara böcekler çekip gidecekler.”

Hilal, Veysel’in sesini duyuyordu ama karşılık veremiyordu. Hava günlük güneşlik olmasına rağmen kör karanlıkta tir tir titriyordu. Zeytin ağaçlarının o güzelim yapraklarının arasından o sımsıcak güneş, yeni sürülmüş köpük gibi kabarmış toprağı olanca muhabbeti ile kavrayıp kucaklıyor hatta topraktaki bütün nemi sıcaklığı ile havaya karıştırıyordu. Buna rağmen Hilal titriyor, karanlık dehlizlerde nefes alamıyordu.

Veysel bağırıtlarına karşılık almayacağını biliyor olmasına rağmen şaşkınlıktan ve annesinin korkusundan bar bar bağırıyordu. Bu arada yeni boyadığı ayakkabıları köpük gibi toprağı battığından Hilal’e küfürler ediyor, kızdıkça boynuna kadar kızarıyordu.

“Ah Hilal, ah bir bulursam seni göreceksin gününü!”

Osman'ın bağırışları ile Veysel'in bağırışları birbirine karışuyordu. Bu biri cılız, diğeri tok seslenişlerin arasında dağlar kadar fark vardı. Veysel'inki, "çık artık neredeysen" çaresizliğini barındırıyor, Osman'inki ise tok ve kararlı, "çık kızım neredeysen bir sürü işim var, hadi yavrum" der gibiydi.

Osman'ın kendisine seslenen kararlı ve tok sesini duyan Hilal bir eliyle sımsıkı Veysel'in ceketinden kopardığı düğmeyi tutuyor, bir yandan da diğeri elindeki Osman'ın kolundan kopardığı bir tutam kılı hafifçe yere bırakuyordu. Osman'ın kolunun tüyleri Hilal'in parmaklarının arasından bir sağa bir sola yalpalayarak toprağa doğru düşerken Hilal'i çepeçevre saran zeytin yaprağı gevşedi, küçüldü ve havalanarak dalına konuverdi. Bütün bulutlar dağılmaya başladılar. Ne kartal kaldı gökyüzünde süzölen, ne duyargalarını birbirine sürten kara böcekler.

Her yanı kaplayan zeytinyağı, naylon bir yaygının uçlarının kaldırılması sonucu bir yere toplanır gibi toprak üzerinden çekilmeye başladı. Köklerinden sökölmüş zeytin ağaçları tekrar çukurlarına geri dönerek köklerini toprağın derinliklerine saldılar. Hilal, dağılmış saçlarının arasından süzölen o güzelim Ege güneşinin yüzüne vurmasıyla gözlerini kırpmaya başladı. Her yer sımsıcak olmuştu. Birden Veysel ile burun buruna geldiler.

"Neredesin sen ha neredesin?"

Veysel Hilal'i omuzlarından tutmuş silkeliyordu. Hilal öyle bir sallanıyordu ki, pespembe yanakları tir tir titriyordu. Korkmuş, sünemiş, sölük gibi olmuş kaşları ile hiç sesini çıkarmıyordu.

“Osman amca, Osman amca buldum, Hilal’i buldum!”

Veysel başını çevirmiş elleri Hilal’in omuzlarında Osman’a seslendiği sırada Hilal, olanca gücü ile Veysel’in hayalarına öyle bir yumruk attı ki, ağabeyi inleyerek toprağa kapaklandı. Hilal dörtmala koşmaya başladı. Arkasına bile bakmıyordu. Tam o esnada Osman’a olanca gücü ile çarpıp yere düştü. Bu kez ağlıyordu. Gözlerinden tomurcuk gibi yaşlar dökülüyor ama bir gıdım ses çıkmıyordu ağzından sadece anlamsız bir hırıltı.

“Neden ağlıyorsun kızım ağlama. Yavrum ağlama, dur.”

Tam o esnada Samiye Hanım kapıda belirdi.

“Osman Bey ne yaptınız siz? Hilal’i neden ağlatıyorsunuz? Vurdunuz mu yoksa?”

Bir yandan yerde debelenen Hilal’e bakan Osman bir yandan da Samiye Hanımı şaşkınlıkla inceliyordu.

“Hanımefendi siz iyi misiniz? Allah aşkına ne vurması, Allah Allah...” diyerek Hilal’i bıraktı. Boya kovalarını koyduğu bahçe duvarının olduğu yere doğru mırıldanarak ilerledi.

2. BÖLÜM

HİLAL

“Uyuyan engerek güvenli değil ki. Ne zaman gözlerini açacağını bilemezsiniz. Uyumuş olması masum yapmaz onu. Okşayabilir misiniz?

“İçimde sürekli bir engerek yılanının uyuduğunu düşünüyorum. Gözlerini henüz hiç açmadı. Arada kuyruğunu sallıyor. Titreyip derinden sarsılıyorum. Kim bilir gözlerini açsa neler olacak. Çizgi halindeki soğuk ve düşman gözlerini, kontrol edemeyeceğim bir hükümranlılık sürdürmeye kalktığında ne yapabilirim ki? Hiçbir şey. Ortak bir noktada buluşup anlaşılamazsınız bu duyguyla. Hükümünü sürmek adına asla taviz vermeyecektir. Vermiyor da zaten. Bu engerek yılanının tohumunu içime atan kim? Neden ben bütün ruhumla bu yılanı gebe kaldım. Hiç

kimsenin istemeyeceği bu varlığı taşımak mecburiyetinde bırakıldım.

“Bütün kötölüklerden Allaha sığınırım, evet, bu söz ne kadar güçlü bir söz. Bütün kötölüklerden Allaha sığınmak, başka sığınılacak bir kapı olmadığını apaçık ortaya koyan bir cümle. İnsanlığımızın zavallılığını, çaresizliğini ve mahcubiyetimizi ortaya koyan ne kadar güçlü bir cümle. Ben Allaha sığınmak istiyorum, fakat sığınma eylemini gerçekleştiremiyorum. Gerçekliğini ortaya koyamıyorum. Kapıya nasıl varılacağını bilmiyorum. Kapının nasıl çalınacağını, engereğin kuyruk sallamaları sonucu neyi nasıl yapacağını, nereye gideceğimi, kime varacağını, kimden yardım isteyeceğimi bilmiyorum.

“Bambaşka bir dünyanın ortasında garip, çaresiz ve yabancı bir hisle kalakalıyorum. Alışayım kurtuluşum yok, dediğim anda bu kez bambaşka bir savruluş ile tanımadığım ülkelere savruluyorum. Engereğin safran sarısı, pis kokulu, sararmış nefesini ağızımın içinde hissetmeye başladığımda dilimin tadı, damağımanın lezzeti yok oluyor. Dil, dil olmaktan söz, söz olmaktan, tıpkı bir hırlama ve böğürme gibi kusma sancıları yaşıyorum.

“Söylediğim şarkıları kimsenin duyduğunu sanmıyorum. Elimi tutmalarını istediğimi, kimsenin anladığını sanmıyorum. Bana bakan beni görmüyor gibi. Tatlı bir tebessüm ile bana bakmalarından öyle bir acı duyuyorum ki... İçimde çöreklenen bu engerek yüzünden kasılmalarıma, savruluşlarıma, dengesizliklerime rağmen çevremdekilerin gülümsemelerine karşılık veriyorum.

“Usandım ben. Yüzüm hiç gülmüyor benim. Ben yaşamıyorum, bedenime hâkim değilim. Aklıma hâkim değilim. Sözlerime hâkim değilim. Nefesime hâkim değilim. İçimden bunu çıkarın, ne olur artık çıkarın. Delik deşik edin bedenimi ve alın onu içimden Anne, baba alın onu içimden. Bu pis kokulu nefesi içimde istemiyorum. Yardım edin bana ne olur. Öldürün isterseniz ama bu iblisi alın içimden benim.

“Ben Hilal, beni duymuyor musunuz?”

Akşam yemekleri öylesine özenle hazırlanırdı ki, yabancı biri görse, eve misafir geleceğini zannederdi. Samiye Hanım, İsmail Bey’i daima misafirmiş gibi karşılardı eve geldiğinde. Kendisini sürekli olarak özen gösterilen bir misafir olarak hissetmek İsmail Bey’i çok mutlu ederdi. Bu yüzden bir an önce evine gitmeyi arzu ederdi.

Huzuru ve mutluluğu karısının yanında, evinde bulurdu. Günün meşakkatli olayları, sıkıntıları, onca problem, çalışan adamların sıkıntıları, ödenmeyen senetler, yetiştirilecek mallar ve bir sürü hengâme eve dönüş vaktinde uçar gider yerini tatlı bir sükûnet alırdı. Ev İsmail Bey için bir sığınak, bir mabetti. Bütün dertlerin ve günübürlük koşuşturmaların olmadığı kendini padişah gibi hissettiği bir saraydı bu ev. Her şeyin kendine göre planlandığı saltanat sürdüğü bir dünya.

Salonun sol arka bölümünde yer alan oval, üzerinde saçınızı tarayabileceğiniz parlaklıkta cilalı maun kaplama masa yer alırdı. Masanın ayakları el işi oymalar ile süslüy-

dü. Masaya rahibe işi örtü serilir, üzerine İsmail Bey'in en sevdiği porselen takımlar yerleştirilirdi. İsmail Bey asla üzeri yaldızlı yemek tabaklarında yemek yemez, mutlaka kabartmalı, renksiz porselen tabaklarda servisin yapılmasını isterdi.

İsmail Bey'e göre var olmayan bir ihtişamı sergilemek adına, zengin görünmek isteyenler alacalı bulacalı yaldızlı tabaklarda yemek yerlerdi. Oysaki rafine güzellik asla şatafat istemezdi buna gerek duyulmazdı.

“Kaliteli ve asalet sahibi her obje zaten bunu bağırarak söylemez, her hali ile bunu hissettirir,” derdi İsmail Bey.

Kaşıklar, çatalar, bıçaklar yenilecek salatanın, yemeklerin ve tatlının sırasına göre özenle tabakların yanlarına ve önüne yerleştirilir, incecik, üzerinde kesme iş tekniği ile motiflenmiş üzüm salkımları bulunan böhamia kristal bardaklar masadaki yerlerine konulur, sofraya dair her şeye özen gösterilirdi.

Yemek masasının üzerinde bütün ihtişamı ile kristal avize sallanırdı. İtalya'dan büyük bir serüven ile İstanbul'a getirilmiş ve evin içinde parçaları birleştirilmiş kristal avize. Her bir taşının ayrı ayrı cilalandığı, müthiş bir estetik ve sanat harikası avize. İtalyan ustaların kim bilir kimin evine asılacak, diye merak ettikleri avize... İçinde yanan ışığı bin bir parçaya ayıran ve dağıtan, Hilal'e bir anda binlerce hayal kurduran avize. İçindeki binlerce karmaşık ve nedenini anlayamadığı duygunun üst üste çıkmak için çabaladığı şiddetli sanrılı hayaller.

İsmail Bey bu avizeyi evinin merkezi olarak kabul ederdi. Sahip olduğu üstün estetik zevkin en güzel örneği. Herke-

sin sahip olamayacağı cinsten bir güzellik hem de. Aslında bu avizenin merkezine de  şini oturtmuştı. Bir anlamda bu avize Samiye Hanımı da simgeliyordu. Asil, güzel, kırılğan ve herkesin sahip olamayacağı bir zerafetlik, sadece İsmail Bey'in sahip olduğu nadide bir parçaydı bu avize. Ama şunu unutuyordu: en kusursuz güzelliklerin bile zayıf noktaları vardır.

Samiye Hanım bütün hazırlıkları bitirip İsmail Bey'in eve dönüş saati yaklaştığında saçlarını toplar, en güzel kıyafetlerini giyerdi. Çocuklar asla günlük kıyafetleri ile sofraya oturmazlar mutlaka üzerlerini değiştirirlerdi. Bu bir zorunluluktur.

“Yemek hazır, herkes sofraya oturdu seni bekliyor,” dedi Zehra, Hilal'in odasının kapısını tıklatarak ve geldiği gibi merdivenlerden servisi başlatmak için gerisingeri döndü. Masadan konuşmalar yükseliyordu.

“Bu evi boyatmamız gerek üzerinden bir hayli zaman geçti sıkıldım. Bu maviden sıkıldım. Ne kadar zaman oldu hayatım evin rengini değiştireli?”

“Evin renginin değişme vakti gelmişti. Pek çok şeyin değişme vakti gelmişti. Zaman geçmişti ve ben b y m şt m. Ben b y m şt m büyümesine de bütün renklerim solmuştu. Kahredici bir yalnızlık içerisinde bütün zemheri ayazlarda tek başıma kalmıştım. Beni bulmasını beklediklerim beni bulmamıştı. Fark edilmesini arzu ettiğim ne varsa daha da örtülmüş ve bastırılmıştı. Ben kaybolmuştum bu zaman içerisinde. Yıllar yılları kovalamış ama yakalayama-

mıştım. Kötü olan, içimdeki kötülüğün de her geçen gün daha da büyümüş olmasıydı. Engerek gözlerini açmıştı artık ve sinsi bakışlarıyla ne varsa içimde zehirliyor, bozuyor ve dönüştürüyordu beni.”

“Bayağı oldu sanırım.”

“Değiştirelim diyorum ha ne dersin İsmail?”

“Sen nasıl istiyorsan hayatım. Ne renge boyatmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum daha karar vermedim. Sen ne dersin ne renge boyatalım?”

“Safran sarısına.”

“Yapma Allah aşkına.”

“Şaka şaka.”

“Kum beji olsun istiyorum.”

“Sen nasıl istersen hayatım. Kendin karar ver.”

Samiye Hanım dirsekleri masanın üzerinde parmaklarını birbirine geçirmiş ve üzerine çenesini dayamış vaziyette gözkapaklarının sadece üzerine çektiği ve birazcık kuyruklandığı sürmeli gözleriyle buğulu, kadınca bir eda ile kocasına bakıyordu. Büyümüş, serpilmiş Hilal’in sofraya gelmesini bekliyordu.

“Nerede kaldı bu kız Allah aşkına?”

Tam o esnada merdivenlerin alt basamağına kadar gelip kendisine bakan Hilal ile göz göze geldi. Yüreği ağzına geliyor zannetti. Çenesini, dayadığı parmaklarının üzerinden kaldırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmış yuvalarından fırlayacakmış gibi Hilal’e bakıyordu. Birden oturduğu masadan

ayağa kalktı, sandalyeyi öyle bir itelemişti ki sandalye geri-singeri düştü. İsmail Bey ve masadaki Hilal'in ablası Gülser ve abisi Veysel şaşırmış vaziyette ayaktaki Samiye Hanıma bakıyorlardı. Samiye Hanım'ın gözlerini diktiği yere doğru bakma ihtiyacı duyup hep birlikte başlarını çevirdiler.

Elinde büyük porselen çorba kâsesi ile koridora giren Zehra, Hilal'i gördüğü anda elinden yere bırakıverdi üzeri küçük güllerle süslü porselen çorba kâsesini.

“Allahım!”

Porselen kâse olanca hızı ile zemine çarptı, bütün koridor şehriye çorbası ile kaplanıverdi. Hilal'in göbeğine ve kasıklarına yapışıp kaldı şehriye parçaları. Hilal göbeğine yapışmış sıcak tel şehriyelerden birini aldı ve ağzına götürdü.

“Neden neden?”

“İsmail ne oluyor, İsmail bu durum ne?”

İsmail Bey masanın üzerindeki örtünün ucunu kavrayarak öyle bir çekti ki, üzerine özenle yerleştirilen ne var ne yoksa büyük bir gürültü ile yere yuvarlandı. Ortılığı büyük bir gürültü kapladı. Hilal'e doğru koşturan İsmail Bey, elindeki masa örtüsü ile kızını örtmeye çalışıyordu.

Hilal çırılçıplaktı. Saçlarını salmış öylece odasından çıkıp merdivenleri inmiş son basamakta boşluk içerisinde salınıyor gibi duruyordu. Gelişmiş vücudunun bütün uzuvlarının meydanda olmasına aldırış etmeden boşluğa bakıyordu. Babası kendisini örtmeye çalıştığı sırada bütün gücü ile ilk kez bağırmaya başladı Hilal. Artık örtülmek istemiyordu. Bilinmek istiyordu, bunca yıl zaten kapatılmış ve anlaşılamamıştı, anlamaktan korkmuştu etrafındakiler onu.

Belki Hilal ile belki de kendileriyle yüzleşmek istemişlerdi. İşte tam da bu yüzden Hilal, artık hiçbir şekilde kapatılmak istemiyordu. Bütün kabuklarını dökmek, bütün derilerini değiştirmek ve gerçeği bütün açıklığı ile göstermek istiyordu.

“Madem bu dünyaya yabancıyım. Bedenlerimizin saklanması ne önemi var. Ruhlarımız ortada dolaşıp duruyorken bütün çıplaklığı ile bedenlerin örtülmesinin ne anlamı var. İçimde doludizgin dolaşan sinsi yılanları, nasıl dışarıya çıkartabilirim ki başka türlü. Bütün bedenler fahişe ise o zaman örtünerek kimi kandırıyoruz. Sen sürtüksün anne, senin kızın olduğuma göre bende sürtüğüm! Ateş yakacak her yeri, seni, beni herkesi, bu evi... Ateşler üzerinde yürüyorum. Sıra sizde. Sizler de ateşler üzerinde yürüyün. Ruhlarımız çarpık bizim. Şeytani bedenlerimizin tutsaklığını kaldırıp atalım. Ben yemek yemek istemiyorum. Her yer boş, her şey boş. Bu öküz kelleleri ne arıyor burada. Neden bu kelleleri soydunuz bakayım ha neden soydunuz? Masadaki aygırlar kim. Siz kimsiniz? Bu evde ne arıyorsunuz. Neden onları eve soktunuz? Neden onları masaya oturttunuz?”

Babasının yüzüne Hilal'in ağzından salyalar fişkırıyordu. Bütün duvarlar eğilip bükülmeye başladı. Annesinin elleri eşek toynağına dönüşüyordu. Birden Hilal, boş bir çuval gibi merdivenin son basamağından babasının ellerinden kayarak yere yığıldı. Bir ceset gibi, yerde kırılmış olan porselen çorba kâsesinin sivri parçası üzerine hem de. Por-

selen parçası derin bir yarık ile Hilal'in yanağından girip dişine çarpıp kırdı.

İhtişamlı avize tam o esnada uzun zamandır bağlantı yeri açılmış olan kancasından kurtularak, olanca heybeti ile asılı bulunduğu yüksek tavandan, masanın tam ortasına müthiş bir gürültü ile düştü. Odadakiler her yere sıçrayan kristal parçalarından ve şok oldukları bu gürültüden sağa sola kaçmaya başladılar.

Neler oluyordu bu gece. Evin merkezi çökmeye başlamıştı, geriye dönüşü olmayan bir çöküşle hem de. Ta başından belli olan bir çöküş.

Hilal hastaydı ve bu akşam yaşananlarla ilk kez bu denli gün yüzüne çıkıyordu. Saklamak istedikleri, yok saydıkları bu durum artık saklanamaz, yok sayılamaz, iflah olunmaz bir gerçeklikle evin duvarlarına kazınıyordu. Zaman içerisinde yer yer incecik çatlaklar halinde birbirinden ayrılan boyalar dökülmeye başlayarak bütün gerçekliği ortaya çıkarıyorlardı bu evde.

Hilal acıları ve buhranları ile yıllar öncesinden kazınmıştı bütün duvarları zaten.

İlk iki duvar yıkıldığında üçüncü duvar da kendiliğinden yıkılacaktır. Hastalık bağımsız bir efendidir ve kimsenin buyruğu altına asla girmez. Hastalık her ne kadar bedenin gelişmesine engel olamıyorsa da ruhu içten içe kemirmeye devam eder. Gerçek diriliş ve yaşam zamanıdır artık hastalığın. Ruhsal depresyonlar hayatın, gerçeğin, ışığın, huzurun, kurtuluşun, özgürlüğün, neşenin, iyi olan ne varsa hükmünü ele geçirmiştir.

Hastalık, kurban isteğini artık saklamaya ihtiyaç duymaz ve bütün arsızlığı ile bunu ortaya koyar. Hüküm onundur, gün onun günüdür. Kazanç artık çok pahalı bir hale gelmiştir. Kazanmak ya da kazanamamak işte bu derin mücadeledede sığınılacak tek bir kapı kalıyor; o da utanmadan, bütün gerçekliğiyle ne var ne yoksa ortaya dökmek. Bu utanç duygusunu aşma hali savaşın ve mücadelenin ilk safhasıdır. İşte tam bu sebepten Samiye Hanım ve İsmail Bey çözüm arama derdine düşmüşlerdi.

Samiye Hanım ve İsmail Bey yan yana oturmuş, sıkıca el ele tutuşmuşlardı. Birbirlerinin yüzlerine bakmıyorlardı. Haber, bekledikleri gibi gelmesin diye içlerinden dualar okuyorlardı. Doktorun gelmesini bekliyorlardı bu bekleyiş uzun, hem de çok uzun geliyordu onlara. Samiye Hanım, İsmail Bey'in elini bırakarak kucağında tuttuğu çantasından mendilini çıkartıyor gözlerinden akan yaşları siliyordu. O sildikçe yenileri geliyordu ardından. İsmail Bey, kütüphanedeki kitaplara, duvarlardaki diplomalara bakıyordu.

Kasabadaki doktorun ilk müdahalesinin ardından, kızlarını İstanbul'da çok daha deneyimli bir doktor tarafından tam teşekküllü bir hastanede kontrolden geçirmeye karar vermişlerdi. Bu gelişlerini de bütün dostlarından saklamışlardı.

Hilal'in boş çuval gibi yere düşmesinden sonra İsmail Bey, Hilal'in yanağının yarısına kadar girmiş olan çorba kâsesinin sivri parçasını çıkarıp yere düşmüş peçetelerden birini alıp yanağındaki oyuğa tıkayarak, masa örtüsüne sar-

diği kızını kucağına alıp hastaneye götürmek için kapıya doğru koşturduğu sırada:

“Zehra, Samiye’nin yanında kal, çocuklar siz de. Hilal’in başı döndü, bayıldı hepsi bu. Bütün olan bu tamam mı? Banyoda düştü, lavaboya çarptı. Veysel banyodaki lavaboyu kır. Lavaboyu kır anladın mı?” diye bağıırıyordu. Bir yandan da: “Samiye ağlamayı kes! Ortalığı toparlayın. Beni duy-dunuz. Dediklerimi anladınız değil mi?” diye direktifler veriyordu.

İsmail Bey oturduğu yerde silkindi. Karısının elini daha bir sıkı tuttu.

“Atlatacağız bunu, emin ol. Allahın izni ile atlatacağız. Üzülme, doktorla konuşunca rahatlayacaksın inan bana.”

Tam o esnada doktor içeriye girdi.

“Merhaba.”

İsmail Bey ve Samiye Hanım ayağa kalktılar.

“Nasıl doktor, bir şeyi yok değil mi?” diye sordu İsmail Bey.

“Oturun lütfen, rica ederim oturun.”

Doktor, masasına doğru yürüdü ve siyah maroken kol-tuğuna oturdu. Boynundaki stateskopu çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Sonra gözlüklerini çıkardı, beyaz önlü-ğünün cebinden aldığı mendil ile silmeye başladı. Samiye Hanım ve İsmail Bey soran gözlerle doktorun ağzından çıkacak kelimelere kilitlenmişlerdi.

“Efendim Hilal Hanım’ın bütün tetkiklerini bitirdik. Bir iki tetkik daha var ama onlar o kadar önemli değil.”

“Nasıl doktor, kızımız nasıl?” diye atıldı Samiye Hanım.

“Hanımefendi sakın olun. Şimdi biraz konuşalım ister-seniz.”

Doktor koltuğunun arkasına doğru yaslanarak söze baş-ladı.

“Kızınız hasta efendim. Şizofreni. Hastalığın başlarında da değil. Biraz ilerlemiş, zaman geçirmişsiniz. Bu hastalı-ğın birincil ve ikincil belirtileri vardır. Kendi düşüncelerini yüksek sesle işitme, kendisi ile kavga eden sesler işitmesi, kendine emir veren seslerin işitilmesi, hezeyanlar, gerçekte olmayan algılar gibi.

“Bu hastalık genellikle nadir görülür. Kadınlarda yir-mili yaşlarda belirtileri iyice ortaya çıkar. Sevindirici taraf, kadınların sosyal ilişkilerinin erkeklerle göre daha iyi oldu-ğudur. Yani kadınlarda daha iyi sonuçlar alıyoruz. Kızınız hastalığın ikinci devresinde.”

“Kızımız delirdi mi doktor bey?” diye söze karıştı İsmail Bey.

“Hayır, sakın olun lütfen. Kızınız hasta ama iflah olma-yacak bir şey değil. İyileşme durumu söz konusu öyle söy-leyelim.”

Doktor gözlüklerini silmeyi bitirip tekrar burnunun üzerine yerleştirdi.

“Şizofren hastalarda yüzde elli oranında intihar eğilimi görülür. Kızınızda daha önceden böyle bir durum söz ko-nusu oldu mu?”

“Hayır olmadı,” dedi İsmail Bey

“Bu iyi. Şizofreni tüm kültürlerde ve tüm sosyoekono-mik toplumlarda görülen bir hastalıktır. Şizofreni klinik

görünüŖü etiyo lo jisi, seyri ve tedaviye cevabı ile farklı bir hastalıktır. Ŗizofreninin nedeni tam olarak bilinmemektedir. Ama beyinde birtakım etkilenmeler oluşturduğunu söyleyebiliriz. Birbiri ile bağlantılı alanların patolo jisi diğer alanlarda fonksiyon bozukluklarına neden olmaktadır. Genellikle Ŗizofren beyinlerde yaygın olarak bildirilen patolo jisi beynin hacminin azalmasıdır. Genellikle bu hastalık er genlik döneminde gelişir. Daha önceden birtakım ipuçları vermiş olmalı. Hiç farklı bir durum gözlemlemediniz mi? Çocukluğuna dair?”

İsmail Bey kekeleyemeye başladı. Konuşmak istedi ama cümleleri tam toparlayamadı.

“Biz bazı şeyleri haşarılığına bağlamıştık. Dengesiz de necek hareketleri olurdu. Yaramazlığına ve şımarıklığına verirdik. Bir de çok geç konuştu. Daha ziyade çok nadir olarak konuşurdu. O da kısa cümleler ile.”

“Ailenizde bu rahatsızlığın olma ihtimali yüksek. Her iki aile için söylüyorum bunu. Bildiğiniz bir vakıa var mı?”

İsmail Bey, Samiye Hanım’ın yüzüne baktı.

“Kayınpederim intihar etti doktor bey.”

“Sebebi?”

“Bunalım diye biliyorum. Değil mi Samiye?”

Samiye Hanım sessiz kalmayı tercih etti. Elindeki mendili daha bir sıkıyordu, Samiye bu soru üzerine gerilere gitti, çok gerilere.

Refik Bey; asil Refik Bey, her şeye sabreden merhametli ve sevgi dolu Refik Bey. Yıllarca katlandı yaşadıklarına. Mutlu olmak için elinden geleni yaptı. Karısına karşı son-

suz bir merhamet ve şefkat hissi içerisinde bütün hayatını sürdürdü. Zaman zaman onu sevdi, koynuna aldı sokuldu tenine. Hz. Eyüp'ün sabrı gibi bir sabır ile katlandı her şeye. Samiye'yi kucağına alır ve ona Hz. Eyüp'ün kıssasını anlatırdı. Sakin, duru. Ve güven veren sesi ile.

“Hz. Eyüp'ün tıkr tıkr giden işleri ilk kez hayvanlarının peş peşe hastalanmaya başlamasıyla bozulmuş. Kısa süre içinde koca sürüden bir tek sıska inek, bir tek kara keçi kalmamış; hepsi telef olmuş. İnsanlar Hz. Eyüp'ün bu duruma ne diyeceğini merak ediyor; ağzını yoklayarak: ‘Nedir bu başına gelenler!’ diyor, ah vah ediyorlardı. Hz. Eyüp Peygamber yüksek ahlakından ödün vermeksizin: ‘Allah verdi, Allah aldı; her şey O’nun değil mi?’ diyormuş.

“Eyüp Peygamber, hayvanlarını kaybedip sabrını ve metanetini asla kaybetmemiş. Bir gün dışarıda işleriyle meşgul iken acı bir haber almış. Ani bir sarsıntıyla evleri yıkılmış, tüm çocukları göçük altında kalmış. Yıkıntıdan sağ kurtulan yalnızca karısıymış. Hz. Eyüp'ün gözleri evlat acısından kanlı yaşlarla dolmuş ama ‘sabır’ demiş.

“Eyüp Peygamber çocuklarını kaybetmiş ama sabrını ve metanetini kaybetmemiş. Daha sıkıntılar yeni başlamış. Hz. Eyüp'ün vücudunda yaralar çıkmaya başlamış. Küçük küçük çıbanlar, gün geçtikçe büyümüş; bütün vücuduna yayılmış. Yaraları kurtlanmış gün geçtikçe. Eyüp Peygamber hekimlere gitmiş, ilaçlar kullanmış ama nafile... Yaralar iyileşeceğine azıyormuş. Eyüp Peygamber'in hastalığı arttıkça artmış. Artık çalışamadığı için de elde avuçta ne varsa hepsini tüketmiş. Karısı ona bakıyor, evi geçindirmeye çalışıyormuş. Hastalığının bulaşıcı olması ihtimaline karşı kimse

onun yanına yaklaşmak istemiyormuş. Eyüp Peygamber yapayalnız kalmış. Acı ve ıstıraplar içindeymiş... Allah'a dua etmeye ve O'ndan sabır istemeye devam etmiş. Hatta sabrı ve teslimiyeti öyle bir hale gelmiş ki, yaralarının üzerinden düşen kurtları düştükleri yerlerden alır ve tekrar yaralarının üzerine bırakmış.

“Zamanla vücudunu hareket ettirmeye ve dudaklarını kıpırdatmaya takati kalmamış. Bir insanın başına gelebilecek her türlü felaket ve musibet, onun başına gelmiş ve o, tıpkı sağlıklı ve varlıklı günlerinde olduğu gibi Allah'tan uzaklaşmamış, O'na olan bağlılığını ve güvenini kaybetmemiş.

“Hz. Eyüp imtihanını başarıyla geçmiş ve insanlara örnek bir kul olmuş. Sağlığını kaybetmiş ama sabrını ve metanetini kaybetmemiş. Hastalığının şiddetlendiği bir anda: ‘Ey Rabbim!’ diye dua etmiş. ‘Halim sana malumdur. Adını anamayacak kadar hastayım! Ey şifa veren! Şifana muhtacım...’

“Yüce Allah, kulundan hoşnutmuş. Eyüp Peygamber'in makamını, katında daha da yüceltmış. Ona: ‘Ayağını yere vur,’ diye vahyetmiş. Eyüp Peygamber güçlkle ayağını kaldırıp indirmiş. Ayağını indirdiği yerden berrak bir su kaynamaya başlamış. O suyla yaralarını temizlemiş. Yaraları kısa sürede kuruyup kaybolmuş; sudan doyasıya içmiş, içindeki dertler şifa bulmuş.

“Eyüp aleyhisselam, hastalanmadan önceki sağlığına tez zamanda kavuşmuş. Sağlığını kazanan Hz. Eyüp, servetini de yeniden kazanmış. Böylece o, refah ve sağlık içindeyken Allah'ı unutmadığı gibi, yoksul ve hastayken de O'na küs-

memiş, isyan etmemiş. Böylece Eyüp aleyhisselam, Allah'ın sadık ve sabırlı bir kulu olarak tarihe geçmiş.”

Küçük Samiye bu hikâyenin kendisine anlatıldığını zannederdi. Ama aslında Refik Bey, kendine anlatırdı bu hikâyeyi. Sabrını kuvvetlendirmek için. Yaşadığı bütün sıkıntıların bir gün geçeceğine inanmak için. Hz. Eyüp gibi mutlu sona ereceğini düşlemek için. Şimdi sabretme sırası Samiye Hanım'daydı. Elindeki mendili daha bir kuvvetle sıktı sıktı. Ama konuşamadı. Anlatamadı. Bir an için hatırladı sadece. Durumu fark eden doktor:

“Evet, anlıyorum efendim,” diyerek konuyu uzatmadı.

“Karıkoca olarak ilişkiniz nasıldır?”

“Mutluyuz,” dedi İsmail Bey.

“Bu tip hastaların konuşmaları garip olur. Anlaşılmazdır. Mantık örgüsü yoktur. Her zaman değil tabii. Bazen de kelimeler salata gibidir, birbirinin içine geçmiş vaziyette. Söylediklerine bir mana veremezsiniz. Bu belirtileri Hilal Hanım göstermiş olmalı. Hissetmiş olmalısınız. Hasta halisünasyonlar görür. Objesiz algılar, işitme, görme, tatma, koklama, dokunma alanlarında hayaller görür. Bunlara hiç şahit olmadınız mı?”

İsmail Bey biraz sessiz kaldıktan sonra:

“Hayır, fark etmedik,” yanıtını verdi.

Doktor, Hilal'de tespit ettiği bulgular noktasında ailenin bunu fark etmemiş olmasını, hele böyle donanımlı bir anne babanın bu durumu önemsememiş olmasını pek de inandırıcı bulmamıştı. Fakat daha fazla olayı deşelemek istemedi.

“Efendim, şimdi hastamız bir süre hastanemizde kalacak. Her hastayı ayrı ayrı değerlendiririz. Aile, çevre farklı durumlar arz eder. Kişinin nasıl hastalandığı, nelerin hastalıkta etken olduğu, tedavide nasıl bir yol izleneceğini her hastaya göre farklı olarak değerlendirmek icap eder.

“Bu sebeple bir süre bizimle kalacak hastamız. Hem hastaneye yatırılmış olmak hastalık stresini azaltır, inanın. Hilal Hanım’ın günlük aktivitelerine dönmesine yardımcı olacaktır bu durum. Genel kanaatim o dur ki, kısa yatmalar, uzun yatmalar gibi etkili olabilir. Bu yüzden telaşlanmayın lütfen. Antipsikotik ilaçlar genellikle emniyetli ilaçlardır. İlaç tedavisi de uygulamamız gerekecek. Her neyse sizi daha fazla teknik ayrıntı ile boğmayayım. Durum bundan ibaret.”

Karşısındaki çiftin yüz ifadelerinden bu karara varmıştı doktor. Her ikisi de yıkılmış gibiydi, ne anlatırsa anlatsın bir kulaklarından girip diğerinden çıkacağını düşündü.

Bu yılgın ve üzgün çift, aslında çok farklı şeyleri düşünmeye başlamışlardı. Olayın vahametiyle ilk kez böylesine açık bir şekilde yüzleşiyorlardı. Yok saydıkları, konduramadıkları gerçekte yüz yüze geliyorlardı. Sorgulama ve suçlama evresine girmiş gibiydiler.

Doktorun bu açıklamalarının bir kısmını duyan, bir kısmını dinlemeyen İsmail Bey, içinde bulunduğu ruh halinden sıyrılıp toparlanmaya çalıştı.

“Anlıyoruz doktor bey. Söylediklerinizi kabul ediyoruz. Karımın ve benim sizden bir ricası olacak Hilal’in burada olduğunun bilinmesini istemiyoruz.”

“Merak etmeyin. Bu durum hasta mahremiyetine girer zaten.”

“Bizim dışımızda ziyaretçi alınmasını da istemiyoruz doktor bey.”

“Efendim bir süre sizleri de almayacağız zaten. Emin olabilirsiniz.”

“Kızımızı görebilir miyiz şimdi peki?”

“Uyuyor, ilaçlar yüzünden. Rahatsız etmeyelim.”

“Doktor bey ne gerekiyorsa yapalım. Hiçbir şeyden kaçınmayalım. Paranın hiçbir önemi yok.”

“Anlıyorum müsterih olun lütfen, kızınız emin ellerde.”

“Her şey için teşekkür ederiz doktor bey. Size güveniyoruz.”

Kocası doktorla konuştuğu sırada Samiye Hanım, hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. İsmail Bey, doktorun elini sıkıp koridorda kendisini bekleyen karısının koluna girdi:

“Haydi hayatım gidiyoruz. Kızımız emin ellerde.”

Hastanenin merdivenlerinden inip bahçeye çıktılar. Her şey durmuş, donmuş, pusmuş, ağır bir matem havası içerisinde hayata dair ne varsa çaresiz kalmıştı.

*Bazen insan bilir her şeyi ta en başından
Ama karşı koyamaz kadere
Hiçbir direncin hükmü geçmez kaderin ülkesinde
Bütün aykırılıklara rağmen oluverir olması gereken
Akıl biçare kalır
Söz geçmez mantığa
Hiçbir doğru gerçekleşemez bu planda*

*Ama aslında anlayamadığımız biziz
Matematik bütün doğrulara hükmediyordur
İnsan rolünü oynar arz üzerindeki sahnede
Bazen bu rolü hiç arzu etmese de
Oynar bulur kendini insan sahnede biçare
Ne olursa olsun hep alkış bekler
Hep mutluluk yine de
Ama çoğu zaman ne alkış vardır
Ne de arzu edilen mutluluk
Asla reddedemeyeceği roller verilmiştir
İnsanoğluna
Rüyadır aslında bu, dünya rüyası
Olanlar bundan ibaret*

3. BÖLÜM

GERÇEKLER

Otel odası

Aç kalmış bir hayasızlıkla bekliyordu onları

Bitişi ve hiçbir şekilde eskisi gibi olunamayacağının kayıtlarını tutmak adına

Kim bilir ne duygular ve

Ne mutluluklar yaşadı bu oda

Ne düşler

Ne düş kırıklıkları

Beyhude mücadeleler

Aşklar

Bir dolu hayatlar

Arsız ve doyumsuz otel odaları

Tekrar tekrar temizlenip

*Başka gönüllerde ayartılmayı bekleyen aşüfteler gibi
Sağrılmayı bekleyen
Günahlarından
Her daim başka simaların varlığı ile kimlik kazanan
Asla kendine has bir kimliği olmayan
Yersiz ve ruhsuz otel odaları
Bir daha bir daha diye inleyen
Boş kaldığı her gece için ağıtlar yakan otel odaları
Her insandan bir parça duygu düşmüş yere
Bir o kadar da duygusuzluk
Hercümerç karışımından zevklenen aciz otel odaları
Hangisi, bir yuvanın şevkini ve sıcaklığını verebilir
En şaşıaalı olanından, en pejmurde olanına kadar
Asla bir yuva ve onun sıcaklığını hiçbir şey veremez
Bu yuvaları korumak adına
Ne günahlara seyirci kalınır
Bu sihri korumak adına ne günahlar işlenir
Bu günahların ardından
Ne büyük düş kırıklıkları yaşanır
Mutlu olmak ile mutluymuş gibi yapmak
Bütün sırlar bu otel odalarında açılır
Ne kayıtlar tutar bu otel odaları
Yepyeni sayfaların açıldığı
Hesaplaşmaların yaşanacağı bir yeni an daha*

Öfkeyle üzerindeki çıkarmaya başladı İsmail Bey odalarına girdiklerinde. Üzerinden sıyırdığı pardösüyü bir hışımla yere fırlattı. Samiye Hanım, odanın ortasında yer alan büyük yatağın köşesine oturuverdi.

Aklı ile duyguları arasında inanılmaz gelgitler yaşıyor ama bunu belli edip etmeme hususunda karar veremiyordu. Karamsar bir ruh hali kaplıyordu bütün odayı. Soluk alıp vermekte zorlandığını fark etti, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Lebiderya Boğaz manzarasını odanın içine taşımakla görevli pencerelerden sadece hüznün doluyordu odaya. Bütün her şey küflenmiş gibi geliyordu kendisine.

İsmail Bey'i her zamankinden farklı bir ruh hali sarmıştı. Bütün bu yaşananlarda kendisinin bir suçu olmadığı algısı oluşuyordu kafasında. Bir an her şeyden uzaklaşmak istedi. Ceketinin cebinden tablasını çıkardı, tablasının kapağına doğru defalarca vurdu sigarasını. Çakmağını aradı, bulamadı ve çıkarıp fırlattığı pardösüsünün cebinde olabileceğini düşündü ama sonra cebinde buldu. Bütün gücü ile çaktı. Kuru tütünden derin bir nefes çekti. Çektiği dumanı bir süre içinde tuttu, bırakmak istemedi. Nefesinin yettiği kadar bekledi ve sonrasında, her şeyden ve herkesten kurtulmak isteği gibi dumanı bir çırpıda dışarıya üfledi.

Sıkıntılı bu bedenden uzaklaşma derdine düşmüş duman koşarcasına tavana doğru yol aldı. İsmail Bey, sürgün vadisinde kendine yer arayan bir mahkûm gibi pencerenin önünde duran koltuğa attı kendini. Burada ömrünün sonuna kadar kalacağı duygusu kapladı içini. Sürekli, var olan kıtayı bulmak azmiyle yanıp tutuşan bir kâşifin diyar diyar dolanması ama hiçbir sonuca ulaşamamasından sonucu yaşadığı yılgınlık gibiydi durumu. Sigarasından derin bir nefes daha çekti. Kimi suçlamalıydı? Suçlamanın yapılabilmesi için ortada bir suç olmalıydı ki, birini suçlayabilsin. Allahın

bilgisi ve iradesi dışında herhangi bir olayın gerçekleşemeyeceğine dair inancı, neyi ve kimi suçlayacağı konusunda kendisini açmazlara sürüklüyordu.

Kaderden şikâyet edemeyeceğine göre, kaderi mi şikâyet edecekti. Kaderi yazana mı? Kimi kime şikâyet edecekti. Bütün bu düşünceler beyninin içinde mağaralarında asılı bulunan binlerce yarasanın içeriye bomba atılması sonucu deliler gibi uçuşmasına benziyordu.

Samiye Hanım oturduğu yerden kalktı. Üzerindekileri çıkarmaya başladı. Her zamankinden daha itinalı bir şekilde üzerinden çıkardığı ne varsa askıya asıyor ve dolaba yerleştiriyordu. Askıya geçirdiği ceketinin omuzlarını eli ile sıvazladı, sonrasında elindeki askıyı dolabın içerisindeki boruya taktı.

Ayağından ayakkabılarını çıkarıp dolabın altındaki ayak kabılığın köşesine yerleştirdi. Çoraplarını yukarıdan aşağıya doğru yuvarlayarak simit haline getirdi üst üste koyup üst rafa bıraktı. Ani bir hareketle İsmail Bey'e döndü:

“Genlerimiz, sahip oldukları tabiatlarıyla nesiller üzerinde bu kadar mı etkili? Ben sana evlenmeyelim demiştim,” dedi.

Hiç beklemediği bir soru ile karşı karşıya kalan İsmail Bey şaşırdı. İlk atağı hiç de beklemediği bir anda ve kararlılıkta karısı yapıvermişti. Hem de tam karısını suçlamaya karar verdiği bir anda. İçinden geçirdiklerini söylemekten vazgeçti. Karısındaki bu kararlılık hayra alamet değildi.

“Her olayın arkasında gizli bulunan mutlak irade sahibi öyle istediği için. Allahtan. O'nun adaletinden, koyduğu düzenden.”

“Kaza ve kader Allahtan diyorsun yani?” diye karşılık verdi karısı.

“Dünya hayatı zordur. Nedenleri ve sonuçları bir türlü çözülemeyen pek çok olay var hayatım. Bu yaşadığımız da onlardan birisi sadece.”

“Mutlak iradeye gönül koyma, diyorsun yani öyle mi?”

“İmtihan bu Samiye. Allahı mı şikâyet edeceğiz şimdi.”

“Kader ha?..” dedi Samiye Hanım.

“Kaderden hayatım, kaderden.”

Topuzunu açıp saçlarını havalandırdı.

“Kader ve onun başımıza açtıklarından ha?” diye sordu.

Sigarasını sehpanın üzerindeki porselen küllüğe iyice bastıran, adeta ezen ve parmağının ucuna yapışmış külleri ufalayan İsmail Bey:

“Şikâyet, başımıza gelenler karşısında kendi irademizin hangi noktada başlayıp hangi noktada bittiğini anlamaktan aciz oluşumuzdan doğar,” dedi.

“Bende onu diyorum İsmail, aslında hiç evlenmemeliydik.”

“Şeytan insana vesvese yolunu açar. Öfkeleri onlara galip gelsin ister. Sırlarını anlayamayacağımız kaderi önlerine koyar ve köşesine çekilip seyreder. Kadere sövülmesini ister. Sövüldükçe daha da büyür büzüldüğü köşesinde. Kader Allahın kudreti altında değil mi hayatım? Değil diyebilir misin? Bu küfür olur.”

Külotu ve sutyeni ile İsmail Bey’in karşısında öylece boş gözlerle bakan Samiye Hanım:

“Bir daha seninle asla yatmayacağım!” dedi.

Bu söz dudaklarının arasından zehir gibi çıktı.

Tıpkı babasının kendisine sabrı ve teslimiyeti tavsiye etmesine rağmen intihar etmesi gibi... Babası yıllarca annesine sabır ve şefkatle yaklaşıp onu hep sevmiştir. Öyle bir sevmiştir ki, hep bir gün iyileşeceği umudunu taşımış ve bunun için mücadele etmiştir.

Bir anne bile evladına onun karısına baktığı gibi bakamazdı. Onu hep hoş tutmuş, hiç üzmemiş; bütün sıkıntıları ondan uzak tutup hissettirmemiş hayatı pembe bir pamuk helva tadında yaşatmaya çalışmıştı. İlaçlarını zamanında vermiş, sürekli olarak korumuş, kollamıştı. Fakat zamanla kendisinden sonra ona ne olacağı korkusu içini kaplamaya başladığından gittikçe daha huzursuz ve tedirgin olmaya başlamıştı. Kızını evlendirdikten sonra karısı ile baş başa kalan Refik Bey, yıllarca hasta birini korumak ve insanların gözlerinden saklamak zorunda kalmış ve bu hayat onu çok ama çok yormuştu.

Karısına düzenli olarak verdiği ilaçları kesmiş bir süre ne olacağını gözlemlemek istemiştir. Bu süreç içerisinde Gülsüm Hanım'ın derin kasılmalar ve sancılar içerisinde kendinden geçtiğini görünce asla iyileşemeyeceğine karar vermiştir. Bu böyle sonsuza kadar sürecekti. Hem de hiç bitmeksizin. Peki, kendisinden sonra ne olacaktı, bunun sonu nereye varacaktı.

Bu sorular aklını yiyip bitirmeye başlamıştı. Giderek yaşlanması ve direncinin kaybolması da bu durumu tetikliyordu. Kendisinden sonra karısının bir akıl hastanesine ya da bir bakımevine kapatılacak olmasını asla kabul edemiyordu. Hayır katlanamazdı. Buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Kendi sağlığında bir çözüm bulmalıydı.

“Ne olacaksa olsun artık. En kötü son, bundan daha kötü olamaz. Sona varacaksa artık ömrümüz varsın batsın. En kötüye varsın ve sonlansın bu derin ıstırap. Ölümü küçük buluyorum artık. Derin darbelerin hem de en küçüğü. Binlerce kez indirilen hançerin verdiği acının, anın, her demin yanında ölümü daha küçük buluyorum. Asaleti olan cennetten kovulmazdı, derler. Kovulmanın asaletle ne alakası var. Kusursuz olarak yaratılmadı ki insanoğlu. Kusur işlemeyecek olsaydı insan olarak yaratılmazdı.

“Günahları birer kusur olarak belllenmiştir insanoğlunda. Tövbe edecektir. Bu, var olmasının ana sebeplerinden biridir hem de. Bu gidiş ve gelişler içerisinde varlığını bulacak, keşfedecek ve aslına dönecektir. Benim aslıma dönmem gerekiyor. Bu halde bırakamam sevdiğimi. Aslına döndürme vaktim geldi. Cennet bahçelerine onu kavuşturmanın zamanı geldi, bunu geciktirmenin hiçbir âlemi yok. Bu kararımdan da asla vazgeçmeyeceğim. Dünyadan kovalamam gerek sevdiğimi. Âdem’in hikâyesinin aksine hem de. Âdem Peygamber cennetten kovuldu, menkıbesini yaşamak için. Böylelikle insanlığın serüveni başladı. Şayet kovulmamış olsa idi o zaman imtihanın sırrı olamazdı. Yaşadı ve yaşıyor hâlâ. Ben de şimdi aynını yapacağımı sevdiğime. Dünyadan kovacağım onu cennete doğru. Tam tersine o bütün acıları burada yaşadı ve kurtulma zamanı geldi. Benim katil olmamın ne hükmü var ki bunun yanında.”

Refik Bey, bedensel ve ruhsal olarak daha önce hiç hissetmediği kadar parçalanmış, sağlıksız ve tehlikeli düşüncelere sürükleniyordu.

“Artık göçmen kuşların göçme vakitlerinin gelme zamanıdır. Gitmeli ve bambaşka diyarlara yelken açılmalıdır.”

Refik Bey’in hayat felsefesinde hoşgörü ve merhamet her zaman en büyük yer tutmuştu. Hele bu karısı olduğunda zirvelere ulaşmıştı. Eyüp Peygamber’in sabrı gibi bir sabırla başına gelen bu felakete sabretmiş ve katlanmıştı.

Kendisi için değildi isyanı. Parçalanmasının sebebi bu değildi. Sevdiği ve derin bir merhamet duyduğu bu kadının sonu ile alakalı bir kaygıydı hissettiği. Hiç kimse onun yaşadığı ıstırapları yaşamamıştı. Karısının küçücük yaşında yaşamış olduğu olay, öyle kabul edilebilecek cinsten değildi. Sıcak yataklarında yattıklarında onun üzerini örter ve yanına sokulurdu Refik Bey. Kaç geceler yatağından sıçrayıp sayıklar vaziyette bulmuştu karısını.

“Ellerim kanlı benim! Kafası kesilmiş. Kafası yok. Her yerim kanlı benim. Ben kana düştüm. Ben kana düştüm...” diye sayıklamalarına şahit olmuştu.

Rahmetli Kubilay’ın başı kesilmiş cesedinin üzerine kapaklanarak düşen ve kana bulanmış bu kadına o günkü çocuk gibi şefkat gösterir, saçlarını okşar, su içirir, sakinleştirip öperek tekrar yatırır. Çocukluğunda yaşadığı bu olayın Gülsüm Hanım’ın hastalığının varlığını saklaması ne büyük bir talihsizlik. Belki zamanında fark edilip tedavi edilmiş olsa idi, bugün çok daha güzel bir hayatımız olurdu diye düşünürdü.

Karısının hayattan neşe almasını, zevk duymasını ne kadar da çok arzu etmişti. Günler ve geceler boyu bu kederi kimse ile paylaşamamak ve hep bir sır olarak saklamak ruhunda derin yaralar açmıştı. Artık bu yaraların şifa bulması

mümkün değildi. Şeytanın musallat olduğu, damarlarında dolaştığı, karanlık ve soğuk bir gecede, karısını her zamanki gibi yatırdı Refik Bey. Saçlarını okşadı, gözlerinin içine baktı, alnından öptü. Dudaklarını bir süre bu sıcak alından kaldırmadı. Kokusunu derin derin içine çekti, bir daha bir daha öptü.

“Seni seviyorum hayatım.”

“Ben de seni Refik. Sen bana çok güzel bir hayat yaşattın. Biliyor musun, kendimi her zamankinden daha huzurlu hissediyorum. Sana verdiğim rahatsızlıklardan dolayı hep suçladım kendimi. Eksik kaldım sana, borçlu ve kusurlu. Ben de istemezdim hayatımın bu hale gelmesini, bunları yaşamayı, yaşatmayı. Hâlâ anlayamıyorum zaman zaman neden kötü hissettiğimi, sebepsiz kasılmalarımı, saçmalamalarımı. Fakat artık kendimi rahatlamış hissediyorum. Varlığımın tükendiğini hissediyorum. Neden böyle hissettiğimi de bilmiyorum.”

Refik Bey, saf ve tertemiz bu kadının düşüncelerini okuduğunu düşündü. Tüyleri diken diken oldu. Ağlamaya başladı. Derin bir sarsılmayla Gülsüm Hanım’ın üzerine kapınıp hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Bu ağlama, sakin denizlerin en diplerinde oluşan güçlü depremlerin hareketlendirdiği öldürücü dalgalar gibi vurmaya başladı bedenine kıyılarına. Hıçkırıklarla ağlıyordu. Giderek Gülsüm Hanım’ın üzerine daha güçlü abanmaya başladı. Yüzünü Gülsüm Hanım’ın göğsüne kapattı. Elleri ile karısının ağzını ve burnunu tıkmaya başladı. Öyle güçlü kapatıyordu ki, Gülsüm Hanım çırpınmaya başladı, nefes alamıyordu. Ellerini sağa sola savuruyor göğsüne başını dayamış kocasını yumrukluyordu.

Refik Bey yılların bütün ağırlığı ile abandı üzerine. Gidiyorlardı işte. Gerçek hayata yolculukları başlamıştı. Kanatlandırıyordu Gülsümünü, az kalmıştı birazdan uçuracaktı. Böyle hissediyordu. Şeytan bütün kementlerini atmıştı Refik Bey'e. Yaptığı işin kötülüğünü anlamaktan çok uzaktı.

Melek kanatları ile yükselecekti birazdan göğe, sevdiği. Gülsüm Hanım'ın çırpınışlarını kanatlanıp uçmayı yeni öğrenen bir kuşun sarsıntıları, tedirginlikleri ve telaşı olarak algılıyordu Refik Bey. Fakat ağlıyordu. Şimdiye kadar ağlamadığı kadar ağlıyordu. Biraz sonra Gülsüm Hanım'ın çırpınmaları kesildi. Bir iki hareket daha ve sakinleşti bedeni. Ağırlaştı yatağında. Öylece kaldı Refik Bey çok sevdiği karısının üzerinde. Kalkmaya mecali yoktu. Görmek istemiyordu gözleri fal taşı gibi açılmış tavana bakan karısının cansız vücudunu.

Sözler bitti

Sessizliğin sakinliğinde

Duru

Sarıp sarmalayan yalnızlığında

Geriye güçlü bir sarsılma ile dönüş başladı

Melek kanatlarında sevdiğim

Sarp kayalıklardan düştük bir kere

Uçmayı öğrenmemiz gerekir

Almamak için yara bere

Sen aşkın kollarında yükseleceksin inan bana

Ben ne olacağım bilemiyorum

Nereye sürgün edileceğimi ise asla

Senin gittiğin diyarlarda
Bulunacak güller ve sümbüller
Bunları koklayacak olmana sevineceğim
Tüm sorgu ve suallere katlanacağım
Biliyor musun hem de hiç korkmadan
Aşktan diyeceğim
Yalnızca aşktan
Biliyorum anlayacaklar beni
Kaç zaman kalırım senden ayrı bilmiyorum
Kaç zaman çekeceğim cezamı
Ama şunu biliyorum ki, affedileceğim
Ben kıymadım senin canına birtanem
Sen de biliyorsun bunu
Ben erguvanları bağladım saçına
Biliyorum kara lavları tutuşturduğumu
Yakılacağımı
Olsun
Senin için yakılacağım
Sen çok yakıldın birtanem ben yanmışım çok mu?
Yıllarca kara taşlar zaten alevler içindeydi birtanem
Senin yangının
Benim yangınım
Olmadı mı dört başı mamur sevdiğim
Öyleyse kara lavlar alevlensin varsın
Sen rahat et ben razıyım cezama
Rahmet kapıları kapanmayacak elbet ilelebet yüzüme
Aşkı yaratan beni bilecektir
Sebeplerimi anlayacaktır elbet
Yanıp yanıp geleceğim sana

Günahlarımdan arınarak hem de
Sen bekleyeceksin beni huzurlu bahçende
Bunu bilmek yeter de artar bana
Güneş günlerine sebep olmak yeter bana
Bahçelerinde dolaşıyor olman cennetin
Yeter bana
İkiyüzlü olmayacağım savunmamda
Yalan söylemeyeceğim
Aşktan diyeceğim
Sırrımı bilerek yaratana
Kendi tercihlerimden diyeceğim
Asla kaderden değil, asla
Yalvarmayacağım
Ateşi yakan
Beni yakmayacağını bilmiyor mu?
Diyeceğim İsmail gibi
Güvecin kanatlarında yükseleceğim aslında seninle
Seninle yükseleceğim
Aynı yerde buluşuncaya kadar ayrılacağız
Senin aşkın, ateşime su olacak mı bilmiyorum
Bilmiyorum bu çıkılan yolda sonumu
Sadece umuyorum kelebek kanatlarındaki rahmeti
Merhameti
Affı
Diliyorum bütün ruhumla bunu
Yemin olsun bu dileğimin benimle bir alakası varsa
Yemin olsun gecelerin karanlığına
Yemin olsun günün ilk ışıklarına
Sana kavuşmak için diliyorum merhameti

İpek kefenlere sarsınlar istiyorum seni
İncitmesinler tenini
Okşayarak yıkasınlar bedenini
Koymasınlar kara toprağın bağına
Soğuğa
Ama bunu kabulleneneğim birtanem
Zümrüt renkli göklerde olacaksın nasıl olsa
İster yaksınlar
İster yatırsınlar toprağa
Sen nasıl olsa Anka kuşunun kanatlarında
Ben senin ruhunun yanı başında
Onca nefes biriktirdim sana dualarımda
Rahatlaman için son anında
Çekmemen için gurbeti
Hoyratlığı
Görmemen için Atlas örtülerle bezeli yatağından
Başka yatağı
İnci gerdanlığın gibi saf ve billur alnında hüznün
Zamanı durduracağım ve bütün saatleri o anda
Asla hareket etmeyecek ne akrep ne yelkovan
Ne dünya
Ne ay yolculuğuna
Ne sen benim hasretimi
Ne ben senin hasretini
Görmemek için birtanem
Teslim olacağım ateşe
Teslim olacağım aşka
Teslim olacağım aşkımıza

Refik Bey, abandığı karısının üzerinden doğruldu ve yorganı üzerine çekti Gülsümünün. Bütün vücudunu kapattı yorgan. Son kez eğildi ve öptü yorganı. Işığı kapatıp odadan çıktı. Kapıyı arkasından usulca kapattı. Kapının buzlu camı tıngırdadı, bir an içi cız etti uyandırmaktan korkuyordu sevdiğini. Zira o hâlâ gül kokulu yatağında uyuyordu. Başka hiçbir şey olmamıştı. Uyumaya da devam edecekti.

Usulca koridorda yürüdü, ayağından terliklerini çıkarttı ve düzgün bir şekilde yan yana duvar dibine yanaştırdı. Koridordan mutfağa doğru baktı. Mutfaktan süzülen ışığın artık yanmaması gerektiğini düşündü. Terliklerini giymeden mutfağa doğru yürüdü, içeriye girmedi. Elini duvarın dibinde bulunan elektrik düğmesine doğru uzattı ve ışıkları kapattı. Elini usulca indirdi. Buzdolabının zırlıtısından başka hiçbir ses duyulmuyordu evin içerisinde, sadece derin bir sessizlik.

Ölümün sessizliği çığlık çığlığa bağııyordu. Bazen sessizce bazen de kusarcasına susar insan. Kusarcasına susuyordu Refik Bey. Tekrar kapıya doğru yürüdü. Ayakları gitmekte zorlanıyordu. Karısının bulunduğu odanın kapısından geçerken, elini kapının camının üzerine koydu.

Damarları yerinden çıkacakmış gibi üzerleri yaşlılık almeti taşıyan lekeli elini camda dolandırdı, el salları gibiydi, koridorun ışıklarını kapattı, sokak kapısını açtı ve dışarıya çıktı.

“Bir daha seninle asla yatmayacağım!”

Bu sözü önce algılamaya çalıştı İsmail Bey, karısının ailesinin yaşadıklarını hatırladı. Panikledi, korktu, telaşa düştü. Hemen sonra deliler gibi gülmeye başladı. Öyle bir gülüyordu ki, gözlerinden yaşlar geliyordu. İkiye katlandı. Oturduğu koltuktan dizleri üzerine haliya düştü. Yerde deliler gibi gülmeye devam ediyordu.

“Biraz geç kalmadık mı ha, geç kalmadık mı?” diyerek gülmeye devam ediyordu.

Bir süre o şekilde gülmeye devam eden İsmail Bey, birden sustu. Bu söz hayra alamet değil. Sabır göstermeyecek Samiye. Bu, sonun başlangıcı olabilir. Toparlandı ve gözlerinden akan yaşları silmeye başladı. Gülmesi durmuştu.

Samiye Hanım’ın yüzüne bakmadan fırlattığı yerden pardösüsünü aldı bir kolunu geçirdi, diğerini geçirmeyi beklemeden odanın kapısını açıp dışarıya çıktı. Kapıyı arkasından kapattı. Öbür kolunu giydi. Hızlıca merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Asansöre bile binmeyi akıl edemiyordu.

Deliler gibi merdivenleri indi, resepsiyonda önündeki evraklar ile uğraşan görevlinin kendisine seslenişine bile aldırmış etmeden dışarıya çıktı. Bakındı ve bir taksiye atladı.

“Sür.”

“Nereye abi?”

“Sen sür, biraz dolaşalım.”

“Nasıl istersen abi.”

Bazı şeyleri doktorun bilmesinde fayda var, diye düşünmeye daha odada iken deliler gibi gülmeye başladığı an karar vermişti.

“Gerçekleri bilmesinde fayda olacaktır. Tedavinin sağlıklı olması için bilmesi gerekir,” dedi kendi kendine. Bir an önce doktora gitmeliydi. Kararını kesinleştirdi.

“Bakırköy Dr. Mashar Osman Hastanesi’ne gidelim.”

İsmail Bey, hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını anlamıştı. Karısının, “Bundan sonra seninle yatmayacağım,” sözü kafasında şimşekler çakmasına sebep olmuştu. Evlilikleri boyunca ilk kez böyle bir konuşma yaşanıyordu karısı ile arasında. Durum vahimdi. Belki durumu kurtarabilirdi anlatacakları. Belki her şeyi geri döndürme ve kızını kurtarma ihtimalleri olabilirdi. Karısını bu ruh halinden kurtarmanın tek yolu buydu. Kızı iyileşmek zorundaydı. Yoksa hiçbir şey eskisi gibi olamazdı.

Âşık olduğu kadını sonsuza kadar kaybetme korkusu sarmıştı içini. Karısının sarf ettiği bu sözün altında çok şey gizliydi. Bu aynı zamanda karısının kendisini de cezalandırması demekti.

Kocasından kendisini mahrum bırakması aslında suçluluğunu kabul ettiğinin bir göstergesiydi. Doğurmak istememesinin haklılığını ortaya çıkarıyordu bu söz. Suçluyordu karısı kendini, bu, çöküşün şiddetini artıracaktı. Bu durum sürerse karısını sonsuza kadar kaybedebilirdi. Hatta babası gibi intihar bile edebilirdi.

Bu söz sadece cinsel birlikteliği anlatmıyordu, çok daha fazlasını barındırıyordu içinde. Bina çatırdıyordu. Aşk kayboluyordu.

Yaz güneşinin yerini puslu bir hava alıyordu. Aşk pek çok ağızda güzelliği, sevgiyi ve umudu barındırır ama şimdi sevdiği kadının ağzında aşk; akıl hastalığının dışı vuru-

mu olarak yansıyordu. Aşk duygusal bir gerçeklik ile dar-madağın oluyordu. Aşkın kimyası bozuluyordu.

Samiye Hanım kocasını değil, kendisini cezalandırmaya başlamıştı bu sözü söylemekle. İçinde bulunduğu suçluluk hissinden kurtulmaya çalışmak demekti bu. Aslında onun ne suçu vardı ki. Bu onun kontrol edebileceği bir şey değildi. Genleri ile oynaması mümkün müydü? Acı ve keder çok yükseldiğinde bundan kaçmak için insan, başkalarını suçlamayı yeğler, bu bir savunma halidir. Ama Samiye Hanım bunun tam tersini yapmaya başlamıştı işte.

Cennet İsmail Bey için Samiye'nin olduğu yerdi. Sevgisini ve aşkını ispat etmeye hiç ihtiyaç duymamıştı. Zira ispat, ikna etmek adına yapılan bir şeydi. Onun aşkı o kadar büyüktü ki, bunun ispata ihtiyacı yoktu. Karısı da bunu hep bilmişti zaten.

Samiyesine kavuşmadan önce yaşadığı hasreti çok iyi biliyordu. Onsuz geçen geceleri düşünemiyordu evlenmeden önce. Ona kavuşmak can damarına kavuşmak, engin çöllerde vaha bulmak gibiydi. Öylece karısının karşısında oturmak, onu seyretmek, onunla sohbet etmek... Bu, yaşamın ta kendisiydi. Geceleri onu sarmak, bulutların üzerinde dolaşmak gibiydi İsmail Bey için.

Bir meleğin insan şekline girmiş haliydi Samiye. Onun tenine dokunmak melek ile temasa geçmek gibiydi. Her geçen gün onda tomurcuklanmış, onu her daim yanında bilmişti. Belki bu aşk hastalıklı bir aşktı. Ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Garip bir su akıntısı gibi hep ona doğru akmıştı. Sürekli hep bir yerlerden ona sızmıştı. Ne denli coşkuyla ve büyük

bir gururla sevmişti onu. şimdi kara, soğuk demir parmaklıklar ardında olmak gibiydi onsuzluk dűřüncesi. Birlikte olmak ama bir olamamak... Ne büyük bir acı. Zamanı durdurulmuş bir mahkûmun sürekli gardiyanını izlemesi gibi. Her an elinden kaçacak bir kuř gibi ona bakmak. Sevdii kadının gözlerinde yeraltı karanlığını görmektense ölmeyi tercih ederdi.

İnsan, evladının hastalığına kızar mı? Evet, nefret etmeye başlamıştı Hilal'den.

İsmail Bey, ailesi ve kendisiyle alakalı en ufak bir zaafı dışarı ile paylaşmaya tahammül edemezken içinde bulunduğu bu cendereden kurtulmak için tüm bildiklerini ne var ne yoksa bütün ayrıntısı ile doktora anlatmaya karar vermişti.

Hastanenin bahçesine girdi taksi.

“Geldik abi.”

İsmail Bey hiç konuşmadan elini cebine daldırdı, bir tomar parayı hiç bakmadan taksiciye uzattı.

“Abi bu çok fazla.”

Hiçbir şey duymuyordu. Taksiden inip merdivenleri koşarcasına çıktı. Koridoru geçip doktorun odasının önüne geldi. Canı boğazında gibiydi, kapıyı tıklatmadan içeriye daldı.

“Doktor bey, sizinle konuşmamız lazım...” derken nefes nefeseydi.

“Buyurun İsmail Bey hayrola? Sen çıkabilirsin kızım,” dedi doktor sekreterine.

“Anlatacaklarım var size. Hilal'in tedavi sürecinde işe yarayabileceğini düşünüyorum.”

Durumun vahametini anlamıştı doktor. Kendisinden bir şeylerin saklandığına dair kanaatinin doğruluğu ortaya çıkıyordu.

“Anlıyorum. Buyurun oturun lütfen. Su ister misiniz? Biraz sakinleşin lütfen. Nefes nefese kalmışsınız.”

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum doktor. Özür dile-
rim, size isminiz ile hitap edebilir miyim? Bu kendimi daha
iyi hissetmeme sebep olacak.”

“Tabiki İsmail Bey nasıl rahat hissedecekseniz öyle dav-
ranın.”

“Size anlatacaklarımı daha önceden kimseyle paylaşma-
dım. Hatta karımla bile hiç konuşmadık. Bu konuyu hiç
gündeme getirmeyip yok saydık. Korktuk ve unutmaya ça-
lıştık.”

“Lütfen rahat olun, burada anlatılanlar bizimle saklı ka-
lır. Bundan emin olabilirsiniz.”

“Samiye Hanım’ın annesi; kayınvalidem Gülsüm Ha-
nım içine kapanık bir kadındı. Çok az konuşur ve insan-
larla pek muhatap olmazdı. Çevresindeki olaylarla da pek
alakadar değildi. İnsan içine de çıkmazdı. Çevresindeki-
ler bu duruma aldırış etmezlerdi. Önceleri garipsemiştim
ama daha sonra üzerinde durmadım. Samiye’ye olan aşkım
Samiye’den gayrı ne varsa görmeme engel olmuştu.

“Kocası, yani kayınpederim karısının üzerine titrerdi.
Hayatın hiçbir sıkıntısını ona hissettirmemeye çalışırdı. Ne
ev işleri ne de çocukların eğitimi hiçbir şeyle ilgilenmemiş
kayınvalidem. Eve kimseyi kabul etmezler, Refik Bey misa-
firlerini genellikle dışarıda ağırlardı.

“Kayınvalidemi ne zaman görsem kanaviçe işlerdi sessiz ve sakin. Rahatsızlığı uzun zaman önce yaşadığı kötü bir olay ile örtülmüş ve fark edilmemiş. Gülsüm Hanım bu yüzden hep el üstünde tutulmuş. Zarif bir kadındı. İnce, uzun boylu, uzun boyunlu, esmer bir hanım. Güzel değildi ama asil bir duruşu vardı. Aşırı titizdi elini sabunlamaya başladığında neredeyse bir kalıp sabunu tüketirmiş, öyle söylerler. Asla yatağına başkasının dokunmasını izin vermez, es kaza birisi parmağının ucu ile bile dokunsa bütün çarşaları, yastıkları ne var ne yoksa değiştirirmiş.

“Banyo yapmak için hamama girdiğinde saatlerce çıkmamış. Vücudunu sabunlamaya başladığında duramazmış elinden zorla sabunu almış kocası. Sabunlanmaktan derisi çatlarmış.

“Kan görmeye asla tahammülü yokmuş. Kan gördüğünde o sessiz sakin kadın, deliler gibi bağırmaya başlar sonunda da bayılırmış. Aslen İzmir’in Menemen ilçesindendir kayınvalidem. Zamanında Menemen’de yaşanan olayları belki bilirsiniz.”

“Menemen vakiasından mı bahsediyorsunuz?”

“Evet, Menemen vakiasından. Zamanında Menemen’de Menemenli olmayan kimi sakallı, aralarında gençlerin de olduğu bir grup Bozan’dan kazandıkları para ile aldıkları esrarları çekerek, esrarın verdiği cesaret ile ellerine geçirdikleri silahlarla Bekçi Hasan’ı kafasından vurmuşlar. Bu güruhun birileri tarafından kışkırtıldığı ve cesaretlendirildiği de söylenir ya neyse. Doğrusunu Allah bilir.

“Bekçi Hasan’ın kafasından vurulması ve bu adamların güya din adına yaptıkları taşkınlık ve saldırı neticesiyle ola-

yın olduğu yere bir manga asker ile rahmetli Kubilay gelmiş. Adamların önüne geçerek burada ne yaptıklarını, bu hallerinin ne olduğunu sormuş. Hatta adamlardan birine tokat atmış asayişli sağlamak için. Bunun üzerine esrarkeşlerden biri Kubilay'a ateş edip kasığından vurmuş.

Askerler kaçışmaya başlamışlar. Kubilay hükümet binasına doğru kaçmış. Ama ortalıkta farklı, normal olmayan bir durum varmış. Hükümet binasının kapısı kapalıymış. Askerlerin pencereden, kaymakamın yukarıdan bu olayı seyrettiği söylenir.

“Kubilay içeriye girememiş. Ellerini kapıdan çekmiş kendisine bakan onca gözde ruhların olmadığını fark etmiş. Ortalık grileşmeye başlamış, koyu, gerçeği örten bir grilikmiş bu, hem de gelecek adına kullanılacak bir grilik. Ne beyazı ne de siyahı ayırt edebilecek bir belirsizlik. Tam da ortalık yerde herkesin gözünün önünde, gencecik Kubilay çirkin bir şeylerin yaşandığının farkına varmış. Bu kalbinin sıkışmasına sebep olmuş. Bacağından akan kan, kaymakamlığın bembeyaz mermerlerine adeta çığlık atarak akmaya başlamış.

“Mermerde kan varmış. Hesaplı, planlı, bir kanmış bu dökülen kan. Kubilay can havli ile Gazez Camii'ne doğru sürüklemiş kendisini. Kasığındaki yaradan değil, ruhundaki acıdan, terk edilişten dolayı acı duyuyormuş. Adını koymadığı bir terk ediliş yaşamış orada. Beynindeki bütün sinir uçları bir o yana, bir bu yana onlarca soru soruyor gibi bakınmış etrafına.

“Gerçekler, yaşananlar, niyetler, esrarkeşler, bu esrar perdesi, kapalı kapılar, kapıların ardından olacakları sey-

redenler, neden müdahale edilmediği, gözünün önünden geçiyormuş sanki bütün sorular. O an rahmetlinin yüzünün ifadesi beyninde şimşekler çakıyor gibiymiş, büyük bir acı ile hem de. Camiye kadar sürünen Kubilay'ın ardından esrarkeşler gelmiş ve orada savunmasız Kubilay'ın kafasını kesip şehit etmişler. Kafasını yeşil bayrağa bağlayarak ahaliyi bu bayrağın altından geçirmeye zorlamışlar.

“Ahali korkmuş ve koyun sürüsü gibi denileni yapmış. Sonrasında durumu haber alan ordu, kahvenin önüne koydukları mitralyöz ile esrarkeşlere ateş etmeye başlamışlar. Kimi yaralanmış, kimi ölmüş. Sonrasında sokağa çıkma yasası ilan edilmiş. İlgili bulunan, ya da onlara yardım ettiğine inanılan pek çok kişi idam edilmiş. Ama asla yakalanıp sorgulanmamışlar. Diğerleri ise sorgulanamadan öldürülmüşler. Bir şeyleri gizlemişler anlayacağınız. Geride tanık bırakmak istenmemiş gibi yorumlanmış bu durum o zamanlar. Hatta Kubilay'ın başını asmak için esrarkeşlerin elinden ipini aldıkları bir çocuk bile idam edilmiş. Bunların bir kısmını duymuşsunuzdur.”

“Fikrim var. Neyin ne olduğu hâlâ tartışma konusudur. Karanlıkta kalmış bir konu. Suçsuz pek çok insan asılmış o dönemde. Bazıları birilerinin asılması ve muhaliflere gözdağı verilmek üzere bu oyunun tertip edildiğini bile söyler. Siyasi uzantıları çok vahim sonuçlara yol açmış, bu trajik olaydan pek çok siyasi kazanç elde edilmiş. Özür dilerim ama bunları anlatmanızın sebebi nedir?”

“Anlatıyorum efendim çünkü o hengâme esnasında annesinin bakkala ekmek almak için gönderdiği bir kız çocu-

ğu caminin avlusundan geçmek için koşarak avluya girer ve Kubilay'ın kesik başından akan kandan ayağı ayarak yere kapaklanır. Eli yüzü kan içinde kalan çocuk şehidin cesedi ile karşı karşıya kalır.

“Çocuk korku ve can havli ile ağlayarak gerisingeri evine koşturmaya başlar. Bu küçük kız Gülsüm Hanım'dır. Bu olayın etkisi ile öyle bir sarsılır ki, günlerce konuşamaz. Ergenlik çağına geldiğinde sıkıntıları iyice depreşir, artık sadece kendi kendine konuşmaya başlar. Sıkıntıları hep bu yaşadığı olaya bağlanır. Aslında Gülsüm Hanım'ın şizofreni hastası olduğunu ailesi bile fark etmez.”

“Bütün bunları size kim anlattı?”

“Kayınpederim Refik Bey anlattı. Olayın canlı şahitlerinden dinlemiş. Kendisi de Menemenlidir hatta uzaktan akraba olurlarmış karısıyla. Görücü usulü ile evlenmişler. Birbirlerini pek az görmüşler.

“Kayıinvalidemdeki rahatsızlıkları evlendikten sonra fark eden kayınpederim, onu ciddi olarak doktor kontrolünden geçirdiği zaman gerçek ile yüzleşmiş. Yıllarca Gülsüm Hanım'ın yaşadığı bu olaya bağlı olduğu zannedilen gariplikleri aslında şizofreni hastalığının belirtileriymiş.

“Gülsüm Hanım munis tabiatlı bir kadın olduğundan ilaç tedavisi ile durumu olabildiğince kontrol altında tutmuş kayınpederim. Bu arada Gülsüm Hanım hamile kalıp bir kız çocuğu doğurmuş.

“Samiye beni sevdiğini ama benimle evlenemeyeceğini söylemişti. Bunun sebebini bütün ısrarlarıma rağmen anlatmamıştı. Ben de cesaretimi toplayıp kayınpederim ile

konuştum. Samiye'yi çok sevdiğimi onun da beni sevdiğini söylediğini ama Samiye'nin benimle evlenemeyeceğini, söylediğini anlattım. Bunun üzerine kayınpederim bu evliliği çok arzu ettiğinden bana her şeyi anlattı. Ben bir yandan, babası bir yandan Samiye'ye öyle bir baskı yaptık ki, o da beni sevdiği için bir süre sonra kararından vazgeçti ve evlendik. Ama benim ailemin hiçbir zaman bu olaylardan haberi olmadı.

“Samiye'nin tek şartı vardı; çocuk yapmayacaktık. Bunu o zaman kabul ettim zira bu kararından da vazgeçeceğinden emindim.”

Bütün bunları bir çırpıda anlatmıştı İsmail Bey. Kendini rahatlamış ve hafiflemiş hissediyordu. Bütün yükünü boşaltmış gibiydi. İsmail Bey'in konuşmasını hiç kesmeden, hatta odanın kapısını tıklatan sekreterine, “Şimdi olmaz,” diyerek izin vermeksizin dinleyen doktor:

“Bunları anlattığınız iyi oldu. Bir kahve içelim mi?”

“Çok iyi olur.”

İsmail Bey'in bütün hareketlerini yakinen inceleyen Sinan Bey, durumun pek de iç açıcı olmadığını farkına varmıştı. Aristokrat duruşundan taviz vermeyen, kayınpederinin intiharını bile tek cümleyle özetleyen adam gitmiş, yerine çaresiz bambaşka bir adam gelmişti.

İlk gelişinde kızının hastalığını ayıp olarak gören, gerekirse her türlü masrafı yapmayı göze alıp kızının burada olduğunun bilinmesini istemeyip üzerini örten adam yerine köşeye kısıtılmış bir adam çıkagelmişti.

Bir şeyler olduğu kesindi odasından çıktıklarından sonra. Ama bunun ne olduğunu sormaya hiç kalkışmadı dok-

tor. Dinledikleri ve gözlemlediklerinden sonra bunun gerğinin olmadığına karar verdi.

“Kahveniz nasıl olsun? İsterseniz sigara da içebilirsiniz camı açarız. Gülsüm Hanım’ın böylesine trajik bir olayla karşılaşmış olması hele o yaşlarda kolay atlatılacak bir şey değildir. Ciddi bir tedavi gerektirir. Kim olsa bu trajik olayın etkisini kolay kolay üzerinden atamaz. Ama esas trajedi Gülsüm Hanım’da bu olayın perde etkisi yapması, gerçek hastalığını örtmüş olması. Bu çok ender rastlanacak bir durum. Kadının uzun süren rahatsızlıklarının, bu olaya bağlanması; işte bu bir insanın başına gelecek en trajik olaylardan.

“Bunları anlattığınız iyi oldu. Bu bilgiler uygulayacağımız tedavi için son derece önemli olacak. Çok işimize yarayacak. Benimle paylaşmanıza sevindim. Bu arada kayınvalideniz yaşıyor mu?”

“Hayır, vefat etti Sinan Bey.”

“Neden bu olayı eşinizle birlikteyken anlatmadınız da, sonradan anlatmaya karar verdiniz? Sormayayım dedim ama merakımı mazur görün lütfen.”

“Ben Samiye’yi çok sevdim ve hâlâ çok seviyorum. Bir onu sevdim, bir de onu sevmeyi. Bütün arzum hayatımın sonuna kadar onunla beraber olmak. Her şeyiyle seviyorum onu. Kan oldu damarlarımda, soluğum, nefesim oldu. Onsuz can çekişiyorum bedenimde.

“Aşka söz geçiremez insan. Sanki çarmıha geriliyorum, aklımdan çıkarsam kalbime, kalbimden çıkarsam aklıma çakılıyordu aşkının çivileri. Yaratıldığımız gün düşürdü onu yüreğime yaradan. Mıh gibi çakıldım merkezine aşkın. Se-

bebim oldu benim. Arz üzerinde sığındığım limandır o, onsuzluk azgın dalgalarda boğulmak gibidir.

“Bu yüzden Samiye’yi kaybedemem. Kızım iyileşemezse Samiye’yi sonsuza kadar kaybedebilirim Sinan Bey. Aşk beni, aşkın yağmur olup yağdığı, zamanın aşka kurulduğu, aşkın zekât olarak verildiği diyarlara götürsün istiyorum. Buğday tarlalarının rüzgârı gibidir aşkım ruhumda, bir o yana bir bu yana savurur bedenimi.

“Nasıl biliyordu bilmiyorum ama annesinin hasta olduğunun farkındaydı. Evlilikten bu yüzden korkuyordu. Ben aşkımız ile bütün sıkıntıları aşacağımızı düşündüm hep. Bu yüzden nefesim titrerdi ona, yüreğim titrerdi hayır, sözünü duyacağım diye.”

Doktor kahvesinden bir yudum aldı.

“Kızınızdan sorumlu hissediyorsunuz kendinizi. Hastalığının sebebini karınızla birlikteliğinize bağlıyorsunuz sanırım. Bu yüzden açmadınız konuyu eşinizin yanında. Onu üzmemek istemediniz. Anlıyorum, benimki sadece merakı. Sizi samimi bulduğum için sordum. Sakın yanlış anlamayın.

Azizim kendinizi bu kadar suçlamamalısınız. Bunun böyle olması mutlak değildir. Bunu asla kesin olarak bilemezsiniz. Lütfen ne siz ne de eşiniz kendinizi suçlayın. Ama anlatmanız iyi oldu. Bütün bunları biliyor olmanız önümüzü daha iyi görmemizi sağlayacak. Paylaştığınız için teşekkür ederim. Bu olayın hayatınızı altüst etmesine izin vermeyin. İlaç tedavileri işe yarayacaktır.

Tabii ki hiçbir zaman sağlıklı bir birey gibi olmayacak, ama kimseyi rahatsız etmeyecek, ne kendisini ne de çev-

resini. Başkalarının hastalığını anlaması pek kolay olmayacaktır. İnanın bana. Hatta ilerde evlenebilir de. Gerisi size kalmış. Rica ederim eşinizin ve sizin kararlı tutumunuz Hilal Hanım için son derece önemli. Siz dağılırsanız her şey çok kolay dağılır bunu unutmayın. Hatta bu konuda psikolojik destek almanızı acilen öneririm. Size çok faydası olacaktır.”

4. BÖLÜM

KARAHÖYÜK DAĞI I

“Ölüm; anlayamadığımız, aydınlatamadığımız ama aynı zamanda yaşam gibi yaşamın ikiz kardeşi, gerçeğin ta kendisi. Olanın bitenin bıraktığı tortuyu değerlendirmeye mecalim yok. Yaşam çemberinin içine girmeye çalıştıkça yaşamın benden uzaklaşmasına dayanamıyorum artık. En sonunda yaşam çemberinin kara bir delik gibi simsiyah bir noktaya dönüşmesine engel olmam mümkün değil. Oysa yaşamı derin bir tutkuyla kavramak ve özüme katmak için neleri feda etmezdim ki.

“Ben görünmez olanım. Silinmiş olanım. Kaybedilmiş ve bulunmayı arzu etmeyenim artık. Her daim tekâmül etmeli insan, her daim yeniden tomurcuklanmalı. Çiçek açmalı insan yaşam adına. Ama bu tekâmül tam tersine sarsıcı bir yıkılışa dönüşüyorsa bendeki gibi, ne acı.

“Hangi melek benim elimden tutacak? Hangi âşık benim derdime derman olacak? Bu dünya ile bütün ilişkimin kopmasına, darmadağın olmuş ruhuma hangi melek şifa olacak? Bu her şey dediğimiz şeyin içinde ne kadar çok şey var. Acı var, sevinç var, aşk var, terk ediliş var, tükenmek, yeniden filizlenip dilek tutmak var ama her şeyin başında umut var. Evet, umut her şeyin özü, her şeye umut ile katlanabilir insan.

“Varlık yolculuğunda her şeye tahammül edebilir. Ama umut yoksa, zaman ve mekân algıladığımızın ötesinde başka bir âlemse o zaman bütün bu yaşananlara katlanmam için hiçbir sebep yok.

“Umut yoksa hiçbir şey yok.”

Yıldızları hissediyorum şimdi

Bütün felekleri

Hâlâ hissedebiliyorum en azından

Dileğim yok

Dilemiyorum hiçbir şey

Dilemek için planları olmalı insanın

Ama benim hiçbir planım yok ki

Sadece bir avuntu benimkisi

Avuntu bile değil

Sadece seyretme, hepsi bu

Ey gece; duysun sesimi yıldızlar

Taşı bu yalnızlığımı onlara

Onlar da yapayalnızlar ve beni anlarlar

Sonsuz karanlığın içerisinde yalnızım

Söyle onlara bu yalnızlığımı
Bunu isteyebildiğime göre hâlâ ısıyabiliyorum
Demek ki ateşim henüz sönmedi
Henüz cevherim sonlanmadı
Bütün ailem diz çöktü değil mi gece?
Benim yüzümden darmadağın oldular
Savruldular
Kayboldular
Ne eskisi gibi oldular ne yeni oldular
Bende takıldı kaldı hayatları
Benim için ağıtlar yakamadılar
Ölmedim ki ben, bana ağıtlar yakılsın
Ölseydim beni unutacaklardı
Ama ben ölmedim
Bu daha kötü
Beni unutamadılar
Yaşadıkları son ana kadar tutsak ettim onları
Kendimde
Bilmiyorum
Bundan zevk almalı mıyım?
Ya da üzülmeli miyim?
Bu dünyada rahat değiliz hiçbirimiz
Her yerde karabasanlar
Uzaktan gördüğüm şu şehrin köhne ışıkları
Düşleri bile yok bu şehrin

Şehre bakıyordu öylece. Geceyi bir tül gibi sarınmış, her yanına sokulmuş gecenin büyüülü kanatlarının altındaydı

Hilal. Saçlarına gece konmuştu. Ellerine, yüzüne ve dağa. Karahöyük dağına. Dağa sığınmış, ondan şefkat görmüştü. Dağ onu sorgulamıyordu. Reddetmiyordu. Dağ, Hilal'i kabullenmişti. Her şeyiyle, bütün sırlarıyla hem de hiç soru sormaksızın. Dağdan korkması için hiçbir sebep yoktu. Hem neden korkacaktı ki, bunca insan varken korkulması gereken. Hiçbir şeye ihtiyaç duymuyordu Hilal.

“İhtiyaç duyduğun ne varsa seni kuşatır ve esir eder, bütün özgürlüğünü elinden alır. Bir süre sonra kurban edersin kendini ihtiyaçlarına.”

Bunu babasından duymuştu. Hilal yerden aldığı kocaman bir taşı ileriye doğru fırlattı.

“Defol git. Pis iblis, git başımdan!”

Karanlığın içerisinde gözlerinde ay ışıltısı uyuz bir köpek, ona iblis gibi görünmüştü.

“Git başımdan soysuz, kovulmuş. Arsız git başımdan. Sokulma kanıma, sokulma tenime, ruhuma git!”

Kulağına çarpan taşın etkisiyle can havli ile inleyerek aşağıya doğru kaçmaya başladı köpek.

Hilal yanında duran buruş buruş olmuş naylon torbayı aldı. Gecenin sessizliğine naylon torbanın hışırtıları karıştı. İçine ne bulduysa teptiği torbaya elini sokup karıştırmaya başladı, bir şeyler aranıyordu. Bacağından yakaladığı bez bebeği tutup çıkardı. Bebeği çıkarırken çöpten toplayıp torbanın içine koyduğu ne varsa dışarıya döküldü. Yırtık kumaş parçaları, atılmış dergiler, boş şişeler, yırtık bir çanta ve daha pek çok şey. Bebeği kucağına koydu. Torbadan dökülenleri tekrar torbanın içine yerleştirdi. Kucağına yatırdığı bebeği aldı ve göğsüne dayadı. Bebeğin kara iplikten

yapılmış gözünün biri sökülmüş, kafasına saç olarak dikilmiş orlon yünler yapağı gibi olmuştu. Hilal'in saçları da aylardır yıkanmadığı için tıpatıp elindeki bebeğin saçlarına benziyordu.

“Annem, kuzum. Neden ağladın kızım sen? Ne oldu sana?”

Tırnaklarının içi simsiyahtı. Elbisesinin düğmelerini açtı ve memesinin birini dışarıya sarkıttı. O diri memesinin yerine buruşmuş, pörsümüş memesini bebeğin ağzına dayadı.

“Em annem sen, em kuzum. Seni kimse üzemeyecek. Kimse sana zarar veremeyecek. Kimse seni ilaçlar ile uyuşturamayacak. Bütün duygularını yok edemeyecek. Bir bitki haline getiremeyecek. Buna asla izin vermeyeceğim!”

Hilal bunları söylerken bir yandan da bebeğin saçlarını okşuyordu. Bir süre daha bebeği memesine dayadı.

“Doydun mu annem sen. Doydun değil mi?”

Bebeği yanındaki eski bir ayakkabı kutusunun içine yerleştirdi.

“Uyu bebeğim, uyu hadi.”

Torbadan çıkarttığı kirli bir bez parçasını da bebeğin üzerine örttü.

Gece sırdaşım benim, tek dostum

Yok bir sevgilim benim

Ne bir evim

Ne de düşlerim

Gündüzüm yok

Zaman yok

Mekân yok

*Hiçbir şeyle irtibatım yok benim
Benim gördüklerimi ne insanlar görüyor,
Ne de hayvanlar
Ben ölü müyüm?
Yaşıyor muyum?
Var mıyım ben?
Yoksa bir hayal miyim?
Ruhum bölündü
Asla üstesinden gelemeyeceğim bir bölünme ile hem de
Kafamın içinde cinler dolaşıyor
Hepsi at koşturuyor beynimin kıvrımlarında
Sülükler geziyor her yerimde
Bütün kanımı emiyorlar
Ruhumu eritiyorlar
Kurtlar zihnimi yiyorlar
Vuruyorum kafama ama asla dökülmüyorlar*

Zehra, kurban bayramında Hilal'in ailesinin kestiği kurbanlığın kellesini yüzüp getiren adamlardan kelleyi teslim alırken, "Yere iyice vurdunuz mu?" diye sorardı. Belki vurmamışlardır diye mermer tezgâhın üzerinde kelleyi kulak boşluklarından tutar, olanca gücü ile burnu üzerine vururdu.

Mermere çarpan et ve kemik sesini hatırlıyordu. Kemik ve mermer arasında kalan etin kaygan ve tok sesiydi bu ses. Koyunun burnundan kurtlar düştüğünde; "Gördünüz mü bak, dedim ama iyice vurun diye. Hiç kimseye güvenmeyeceksin. Hah işte bak düştüler bak düştüler," diye sevinirdi.

Karahöyük dağının kovuğunda diktiği kazıkların üzerine geçirdiği yırtık bir çuval parçası altına oturmuş olan Hi-

lal, olanca gücü ile kafasına vuruyordu hem de hiç durmadan. Beynindeki karıncalanmaların sebebi olarak gördüğü kurtçuklar burnundan düşsün istiyordu.

Kimsesiz bir berduş, elinde ispiro şişesi ile Hilal'e doğru yokuş yukarı çıkıyordu. Zaman zaman tökezliyor, yuvarlanıyor, toparlanıp, "Geliyorum," diye Hilal'e sesleniyordu. Hilal bu berduşa sesini çıkarmazdı. Bu sesi tanırdı. Oturduğu yere uzanır, eteklerini sıyrır ve beklerdi. Berduş üzerindeyken hiç hareket etmez onun işini bitirmesini beklerdi. Sonrasında adam geldiği gibi giderdi.

Hilal yine böyle bir gece ayak seslerini duydu. Oturduğu yere uzandı, eteklerini sıyırdı ve gözlerini kapayıp beklemeye başladı.

"Hilal! Hilal kalk Hilal kalk!"

Hilal berduşun sesine benzemeyen bu ses üzerine yerinden sıçradı ve ayağa kalktı. Yüzüne karşı tutulmuş el fenerinden karşısındakini seçemiyordu.

"Kimsin sen? Ha kimsin? İblis misin sen ha?"

"Hilal sensin gerçekten değil mi?"

Hilal ani bir hareketle adamın elinden feneri kapıp yüzüne tuttu. O esnada bulutların arkasına gizlenmiş dolunay kendini göstermeye başlamıştı. Karahöyük dağının zirvesinden eteklerine doğru ortalık aydınlanmaya başlamıştı.

Acıların zirveye çıktığı bir anda kâinatın orta yerinden bir haykırış yükselir. Bu yakarış bazen karşılığını bulur bazen de bulmaz. Şu an karşılığını buluyordu. Melekler ne zaman ne mekân tanırılar. Dolunayın aydınlattığı bu gecede melekler, adamın etrafında dönmeye başladılar. Dünyevi bütün varlıklar ortalık yerden çekilmişlerdi. Hilal, karşısında hayretle ona bakan adamı ve etrafında dolanan melekler-

den başka hiç kimse yoktu. Sonsuz bir hayal ırmağı dağın zirvelerinden aşağılara doğru yol bulmaya başladı. Karanlığın acısı güne doğru savruluyordu. Ortalığı aydınlatmak için ay bulutlardan sıyrılıyordu.

Hilal uzun zamandır görmediği, haber alamadığı, yardım dileyip ulaşamadığı ağabeyini karşısında gördü. Gerçekten oydu. Kendisini bulmuşlardı. Peki, şimdi ne olacaktı? Hilal içinde biriktirdiklerini haykırmamak için kendisini tuttu. Sustu ama hâkim olamadı sözlerin koşarcasına karşı kıyıya ulaşmasına. Veysel’de bütün küstüğü, kızdığı, nefret ettiği herkesi görüyordu adeta.

“Veysel geldin ha? Güne bakan yüzünüzü geceye çevirmek için mi geldiniz. Işığın o bütün gerçekliği faş eden kutsallığında bulunmak istemediniz de, bu yüzden korktunuz da gece mi geldiniz? Beyhude bir çaba bu sizinki, elleriniz kutsallığını yitirdi. Biliyor musunuz, hani rüzgâr esiyordu o gün ve ben size doğru esiyordum, yardım istemeye çalışıyordum, utangaçlığıma rüzgâr yardımcı oluyordu. Sesinize dokunmama izin vermenizi istiyordum, esirgediniz sesinizi benden düştüğüm kör kuyularda.

“Muhabbetiniz ile sarın beni, dokunun ne olur düşlerime, dediğimde susuyordunuz. Bakın bana, gerçekten bir kez bakın eserinize. Kan revan içinde kaldı bütün ruhum. Sadakat mi istiyorsunuz benden, teslim olmamı mı? Ben kendime ihanet ediyorum şimdi, sizin sadakatsizliğinizden çok daha fazla.

“Bütün analığımı aldınız benden, hiç tadamadım, yaşayamadım. Bir kadının ana olamaması kör gece değil de nedir ha nedir? Hem doğurmak, hem ana olamamak. Ana-

lıđıma ulařtırmadınız. Ta bařından beri biliyordunuz deđil mi? Dođurabilmek ama ana olamamak. Bunu hiç dűřünemediniz mi ha dűřünemediniz mi! O zaman neden evlendirdiniz beni? Nefret ediyorum hepinizden senden de, toprađın altındaki anamdan da, babamdan da. Her řeyden kaçmak, uzaklařmak, istiyorum.

“Tımarhaneye attığınızda neden aramadın beni ha? Neden aramadınız? Katığımda mı aklınıza geldi beni arayıp bulmak? Hepinizden tiksiniyorum sahtekâr, ikiyűzlű şeref-sizler! şimdi Nuh’un gemisi gelecek ve bineceğim. Her şeyden, herkesten kurtulacağım!”

Bugűne kadar Hilal’den hiç duymadıđı sűzleri duyuyordu Veysel.

“Kardeşim Hilal. Seni almaya geldim kardeşim. Seni çok aradım.”

Hilal bűtűn biriktirdiklerini kusuyordu Veysel’e. Veysel’den ۆlműř annesine, babasına kendisini hiç aramayan ablasına.

“Git buradan git! Kıyamet seni almadan git, azgın dalgalara kurban olmadan git! Bana deli, diyorsunuz bir de ha ۆkűz kafalılar! Neden deli olayım ben? Bu benim seimim mi? Deli olan sizsiniz. Kutsadıđınız ne varsa hepsini korumak için beni kapattınız tımarhaneye. Bűtűn duygularımı yok ettiniz. Sađdınız ne varsa hayata dair içimden, tűket-tiniz. Bir bۆcek bile benden daha hareketliydi hastanede biliyor musun? Neler için sattınız beni ha, kimden korktu-nuz? Ařađılık insanlardan mı?

“Hepiniz yalancı bir hayatın içinde şu değersiz naylon torba gibisiniz. Sizsiniz deli olan ben değil! Ben hastayım

sadece. Anası deli diye aldınız çocuğumu benden. Ama bak, buldum onu. Buldum evladımı. Aha şuracıkta uyuyor. Beraber bineceğiz gemimize. Hiçbir felaket zarar veremeyecek artık bize. Bütün kötülükler ve kötüler derin dalgaların altında kalacak. Yok olacaksınız hepiniz!”

Veysel, Hilal’in içinde bulunduğu durumdan korkmaya başladı. Hilal’in eliyle gösterdiği kutudaki bez bebeğe baktı.

“Hilal canım hadi abicim gidelim buradan,” diye yalvarmaya başladı.

Melekler kaçışmaya başladılar Gözleri kan çanağına dönmüş bir ejderha, Veysel’in arkasına saklanmış Hilal’e doğru bakıyordu. Merakla kendisine bakan Veysel’in içine doğru usulca süzölmeye başladı. Kendi gözlerini Veysel’in gözlerinin oyuklarına doğru yerleştirdi. Kan kırmızısı bu gözler gerçeklik adına ne varsa içine alıyor, ortalığı toz dumana katıyordu. Sert bir rüzgâr esmeye başladı dağın yamaçlarından. Karahöyük dağının doruklarından başlayan sarsıntılar yüzünden dağ çiçekleri korkularından döküldüler, soldular, kurudular. Kör eden parlaklıklarıyla şimşekler çakmaya başladı. Bütün geçitler kapandı. Bütün köprüler ve kuleler yıkılmaya başladı.

Kavuşmanın önüne demir parmaklıklar dikiliyordu. Ateş bayrakları dört bir yanı sarıyordu. Sabah serinliğinde yere damlayan çiğ tanelerinin yaprağı terk edişi gibi Hilal, Veysel’i terk ediyordu. Bu iki kardeş ortalık yerde, her yerde, ne arada ne burada, varla yok arasında bir yerde kalakalmışlardı. Bütün sözler kilitlenmişti. Hilal’in gözünde Veysel yoktu. Veysel elini usulca kaldırıp şefkatle Hilal’in

yüzüne dokunmak istedi ama Veysel'in bu hareketi üzerine karşısında kocaman boynuzları ve kan kırmızı gözleri ile kendisine bakan ejderhanın zarar vereceğinden korkan Hilal, yerden kalktığı sırada eline geçirdiği kaya parçasını olanca hızı ile Veysel'in şakağına patlattı.

Aldığı darbenin etkisi ile Veysel savrulurken yüzünden kan sızıyordu. Yere düşen ağbisinin üzerine atlayan Hilal olanca gücüyle Veysel'in kafasına vurmaya başladı.

“Hilal benim. Benim Hilal ağabeyin, Veysel.”

Bunun hiçbir fayda vermeyeceğini anlayan Veysel, kendini toparlayarak Hilal'e güçlü bir yumruk attı. Ayakkabı kutusunun içinde yatan bebeğin yanındaki kaya parçasına doğru savruldu Hilal.

Hiç kıpırdamıyordu.

5 BÖLÜM

TÜTÜN

Tütün ve insan ilişkisi hastalıklıdır. En başlardan beri hem de.

Zeytinin yanında, incirin gölgesinde tütünün hiçbir kutsallığı yok. Tütün. Sadece tütün işte. Ne cennette var olmuş, ne de kutsal kitaplarda sözü edilmiş. Yüzyıllara dair, insanlık tarihine dair hiçbir geçmişı yok. Bu topraklara bile nereden geldiğini tam bilmiyoruz. Bizden değil tütün. Hem de hiç.

Günah gibi tütün. Aslında günah bile sayılmaz. Günah olarak sayılabilmesi için sözünün edilmesi gerekir. Aşağılanması, hakir görülmesi, yerilmesi gerekir. Yapılmaması gereken bir eylem, sınırlarına yaklaşılmaması, uzak durulması, hatta düşünülmemesi gereken bir günah gibi tütün.

Günahın bile bir karakteri vardır. Oysa tütün öylemi ya. Sözü'nün bile edilmediği, hükmünün geçmediği bu bitki günah'tan bile daha aşağı. Ama bir o kadar da cazip.

Kızlar alacakları yevmiyelerle çeyizliklerinin, erkekler yapacakları düğünün, ödenecek borçların hayalini kurarlar. Tütün verir onlara bunu. İşte bu yüzden günah'tan bile daha aşağıda olan bu bitkiye sırt dönemezler. Bütün meşakkatine rağmen cazip, geceler boyu lüks ışığında aranan, bulunan, el sürülen, bir bitki aynı zamanda. Tek tek toplanan hem de.

İnsanoğlu ile tütün arasındaki ilişki karşılıklı bir işken-ceye dayanır. Tütün insanoğluna yapmadığını bırakmaz, insanoğlu da ona. Her ikisi de elinden geleni ardına koymaz. Aslında bu şiddetten zevk alırlar derinlerde bir yerde. Kavga ederek bütün öfkelerini kusan çiftlerin şiddetle sevişmeleri gibi bir ilişki vardır aralarında. Buna kimsenin karışmasını istemezler ve asla müdana etmezler.

İnsanoğlu zifir tutmuş elleri ile gövdesinden ayırır her bir yaprağı tek tek. Olmuşları, büyümüşleri, serpilmişleri evinden, yuvasından, vatanından, anasından ayırır, bir daha asla geri dönmemesine. Sonra bunları hasır sepetler içersine daireler çizerek aşağıdan yukarıya doğru sıralar, istifler.

İnsanoğlu bu istiflerin asla dağılmasını, birbirine karışmasını istemez. Tütün insanoğlunun otoritesine boyun eğmelidir. Asla baş kaldırmamalıdır. Sepetlere bırakılan desteler üzerlerine yeni destelerin gelmesini beklerler. Tarlalardan duyulan çığlıklar kulaklarında yankılanır. Duymak istemezler bu ayrılığı, feryadı, acıyı. Yeni gelenleri merhamet ile karşılar, teskin etmeye çalışırlar. Ama bu asla her

şeyin bittiği ya da kadere rıza gösterileceği manasına gelmez. Sessizliğin ardında akla hayale gelmeyecek sinsî planlar yatar tütünde. Bu ayrılığı, bu gurbeti reva görenler elbet karşılığını bulacaklardır hesaplaşma gününde. Her yaktıklarında, her nefeste, her dumanda intikam vardır.

Güneş Karahöyük dağının ardından henüz yüzünü göstermeden, öncü askerlerini gönderdiğinde yeryüzüne derlenme ve toparlanma zamanı geliyordur artık. Kutsal güneş altında bu katliama devam edilemez. Bütün ayıplar gibi karanlıkta yapılması gereken bir iştir tütünün kırımı. Gün varlığının ağırlığını hissettirdiğinde geriye toprak üzerinde kolsuz, kanatsız çubuklar kalır. Üzerinde onca yara bere ile.

Kutsal incir ağacının altında şöenin gerçekleştirilmesine gelmiştir sıra. Ellerin zifirini yıkamakla çıkaramayan insanoğlu parmaklarını birbirine sürterek arınmaya çalışır zifirden. Küçük yumrular toprağa dökülür, geldikleri yere. Bambaşka bir kimlik ile katliamın tanıkları olarak karışır toprağa. Çıkınlar açılır, mis gibi toprak kokulu domatesler, tulumpeyniri, kara gözlü zeytinler ve cânım zeytinyağı. Üzeri kalın bir kabuk ile çevrili ev ekmekleri çıkarılır sarıldıkları bohçadan. Domatesler kesilmez asla bıçakla. Bu ayıptır, yazık etmektir. Sapının olduğu yerden parmaklar geçirilerek ayrılır ikiye, buzlu görüntüsüyle buğulu domates tuza banılır. İçi boş değildir, kabuktan ibaret değildir, heybetli bir yarıştı bu.

Çevreye mis gibi domates kokusu yayılır. Sonrasında ısırlır. Bu lezzet eskilere götürür insanı uzaklara; çok uzaklara, saflığa, muhabbete, toprağa, toprağın kirletilmediği günlere. Ekmek kesilmek ister ama. Göğsüne dayarsın ek-

meği, iki elinle tuttuğun bıçağı ekmeğe dayar ve kendine doğru çekersin. Kocaman dilim ayrılır bütünden. Bir parça koparır, taze çim kokulu zeytinyağına; o cezbeden, şehvetli, yeşile kaçan altın renkli tarihe banarsın. Bu ikilinin kucaklaşmasını domates zevkle seyredersin. Kara gözlü zeytin ile güzelim kırma yeşil zeytin birbirlerine bakarak zevklenirler bu buluşmadan.

Bütün acılar geride kalır. Bu, bereket demektir. Bu kutsal olan, mazisi olan bir seremonidir. Anlatılacak çok şey vardır gurbetten gelenlere.

Zeytin ağacı tanıktır Akdeniz'in tarihine ve insanlık serüvenine. Vücudu yamru yumrudur, eğilmiştir zamana bu tanıklığı yüzünden. Her yumrusunda bambaşka hatıralar vardır. Bambaşka hikâyeler, acılar, savaşlar, şölenler, düğünler...

Kutsal ne varsa bulursun zeytinyağında. Asla bozulmaz ve ihanet etmez. Yarı yolda bırakmaz sahibini. Hz. Meryem'e ebelik, Hz. İsa'ya arkadaşlık, sırdaşlık yapmıştır. Hz. İbrahim'den bugüne insanlık tarihine bütün menkıbeleri bırakmıştır. Bir bağıştır insanlığa, bir armağan zeytin ağacı. İşte bu kutsal, muhabbetli ağacın meyvesinden damıtılan zeytinyağına ekmeğini bandırdığında bambaşka diyarlara yolculuk yapar insan.

Akdeniz'den Kızıldeniz'e, Lut gölüne, Sina'ya, Medyen'e, Suriye'ye, Anadolu'ya bütün coğrafyaya. Bu raksı zevkle seyredersin domates, tulumpeyniri. Bitmesin istersin bu muhabbet. Güleşahenk yenilir ve içilir. Günün bereketi dilenir. Hayatın saflığına şükredilir. İncir ağacının gölgesinde ovanın seyrine varılır.

“Babam toparlansınlar, diyor. Oyalanmasınlar. Tütün dizilecek daha, diyor.”

“Tamam Alparslan toparlanıyoruz.”

Alparslan, Halil ağanın biricik oğlu, kara yağız, zeytin gözlü, etine tokluca, güçlü bir delikanlı. Babasının eli kolu, her şeyi, geleceği, nesebinin yürüyeceği tek kişi; Alparslan. Koca kafalı Alparslan. İtaatkâr, hayalperest Alparslan...

“Bakın bir daha gelmeyeceğim. Babam kızarsa biliyorsunuz. Haydi, toparlanın gidiyorum ben tamam mı?”

Tütün sayılarının altına getirilir içleri ağzına kadar tütün yaprakları ile dolu sepetler. Önü açık, ovaya bakan, yel alan, gölgelik, tütünlerin asıldığı yerde, topraktan sıvama ocakta kızlar, ince çırpı dallarını üçe, beşe kırarak çay suyunu kaynatmak için ocağı yakarlar. Ocağın üzerine konulan üzeri simsiyah isli çaydanlığa tulumbadan su çekilir ve kaynamaya bırakılır. Çırpı odununun mis gibi kokusu yayılır etrafa.

Sepetlerden biri ortaya ters çevrilerek dikkatle kaldırılır, tütün demetlerinin dağılmamasına özen gösterilir. Erkekler ve kadınlar ellerine aldıkları büyük şişlere kırnap denilen ipi geçirirler ve başlarlar tütün demetlerini şişlemeye. Şişlerden geçirilen demetler kırnaplara doğru sıyrılır. Daha sonra bunlar kargılara uçlarından bağlanarak kuruma tezgâhlarına asılır. Ortalık yere dökülen tütün yaprakları bu durumdan asla kurtulamazlar.

Kızlar bu esnada sevdiklerini konuşurlar aralarında kıkırdayarak. Erkekler dudaklarının kenarına oturttukları sarma sigarayı hiç ağızlarından bırakmadan tüttürürler. Kül, olduğu yerde uzar uzar ve tütün demetlerinin üzerine düşer.

Kln tütün yapraklarının üzerine düşüp dağılması sonucu bütün tütün yaprakları akıbetleri ile yüzleşirler.

Alparslan, tütün dizenlerin biraz ilerisinde hasır taburenin üzerinde bütün bunları dşlemektedir. Tütün dizen kızların arasında gözleri yemyeşil, Tatar simalı bir kız Alparslan'a başını kaldırmadan kaçamak olarak bakar. Utangaç, korkak ama sevdalı bir bakış. Kenarları iğne oyalı yemenisini başının üzerinde düğümlemiş, dupduru bir yüz. Yanaklarının kızarmasına mani olamamaktadır. Alparslan da ona bakar hatta çok uzun zamandır bakmaktadır. Alparslan Zeliha'yı sevmektedir.

Zeliha; Alparslanların amelelerindenidir, ailesi ile sezone gelir ve gider. Ameleler işleri bittiğinde Alparslan'ın kullandığı traktörün kasasına binerlerdi. Alparslan onları şehrin dışına, kaldıkları çadırlara bırakırdı. Gn batmaya başlardı. Sığırcık kuşları gruplar halinde gökyüzünde szldklerinde, akşam ezanı vakti gelmiş olurdu.

Ameleler traktörün kasasından birer ikişer atlamaya başlar en sona Zeliha kalırdı. Alparslan onu indirsin isterdi. Alparslan buna meyleder ama tam o esnada ağabeyi onu belinden tutup indirirdi. Zeliha'nın gözlerinin yeşili traktörün kasasından uçarcasına inerken Alparslan'ın gözlerinde takılı kalır, Alparslan ile selamlaşıp arkasını dönerek giderdi. Alparslan, Zeliha'nın arkasından bakakalır acaba bir kez daha dönüp bakacak mı diye beklerdi. Zeliha tam köşe-yi döneceği sırada son bir kez Alparslan'a bakar ve gözden kaybolurdu.

*Nefesim titredi sana, diyemedim hiçbir sözümü
Yüreğim titredi ölüyorum zannederdim
Destanlar yazdırmıyorsa aşk
Kutsal değildir hiçbir yürekte
Hep içimden geçen cümlelerin içinden geçtin*

Zeliha sonsuza kadar kaybolacaktı. Alparslan'ın hayatına girecek ama sonrasında kaybolacaktı. Fakat asla Alparslan'ın hayallerinden gitmeyecek, etine batmış bir kıymık gibi sürekli yüreğinde kalacaktı. İnsanoğlu ile tütünün ilişkisi gibi marazi, tutkulu, zehirli. Esir eden, her geçen gün biraz daha zehirleyen bir sevda.

6. BÖLÜM

ALPARSLAN

Alparslan; söz dinleyen, itiraz etmeyen, asi olmayan, razı olan Alparslan... Geniş yüzünde kazan karası kaşlarını leke gibi taşıyan, iri kafalı Alparslan, kafası çok çalışmayan Alparslan, Halil Ağa'nın gözdesi, malının isminin gelecekteki tek temsilcisi. Ağır ağır yürüyen, daima düşünceli, öfkelenmeyen, kahretmeyen, sadece kendini kahreden, alevleri içine atan, içten içe çürüyen, anlatmayan Alparslan. Zeliha'ya vurgun. İlk gördüğü günden beri vurgun hem de.

Tütün ekimi için toprak, sonbaharda işlenir. Traktörle tarlalar sürülürdü. Alparslan, sonbahardan düşlerdi Zeliha'yı traktörün tepesine bindiğinde. Koca tarlaları bir uçtan diğer uca sürer, her sürüşte sevdasını dalgalandırırdı. Pulluk toprağı bir taraftan diğer tarafa devşirdiğinde Al-

parslan da gönül sayfalarını açardı umutla. Onun geleceği günü dört gözle bekler, tüm bu hazırlıkları şevkle yapardı. Tarlalar hazır olacak ki, ilkbaharda tütün dikimine hazır hale gelsin.

Bütün tohumlar ekilmeden önce suda ıslatılır ve ilkbaharda erkenden güneş alan yastıklara dikilir, fideler yastıklarında azıcık büyümeye başladığında Alparslan'ın da umutları yeşerir ve büyürdü. Yarını severdi Alparslan, yarın umut demekti, kavuşmak demekti. Fideler tarlalarda açılan yuvalara dikilirdi. Donlar bitmiş olurdu. Mayıs yüzünü gösterince yuvalarında büyümeye başlayan fideler de Alparslan'ın içindeki aşkı büyütürdü.

Alparslan her şeyi içine atardı. Kendini atacak bir yer bulamazdı ama. Bu aşkı kimselere açamaz, paylaşamazdı. Sevilen özlenir, Alparslan da özlerdi Zeliha'yı. Aklını almıştı Zeliha Alparslan'ın. Alparslan aklını alanın peşindeydi. Yüreği cınlardı, beni mi sevdin Zeliham, derdi içinden.

Urfa'dan amelelerin gelme zamanıydı. Havalar iyice ısınmış, fideler rüştlerini ispat etmişlerdi. Aşk zamanıydı, hasat zamanıydı. Kavuşulacaktı sevdaya, sevdalıya. Hasretin iki yakası bir araya gelecek, aşkın varlığı iliklenecekti ömre. Alparslan bu aşkı doyasıya yaşamak isteğinde olsun, babası Halil Ağa'nın bambaşka planları vardı Alparslan'a dair.

"Alparslan hadi gel de nargile ateşini yakalım."

Halil Ağa, akşam yemeğinden sonra mutlaka nargilesini tütürürdü. Oğlu da artık büyüdüğünden onunla paylaşmak isterdi bu keyfi.

"Tamam baba, hemen hazırlarım."

"Közlü olsun, kömür kokmasın tam yak, aman."

Nargile vazgeçilmez bir tutkuydu Halil Ağa için. İki katlı evlerinin önünde kayrak taşları ile döşeli bahçede, duvar diplerine dikilmiş sağlı sollu envai çeşit çiçeklerin arasında yere minderler atılır, bahçenin mis gibi kokusu arasında tütünün lezzetine varılırdı.

“Annene söyle çayı demlesin.”

Alparslan mutfağa doğru dönüp annesine seslendi.

“Anne çayı demleyin.”

“Alparslan, nargile sultanlara layıktır oğlum. Onlarda az keyif pezevengi değillermiş hani. Şu gökyüzünün güzelliğine bak bir oğlum. Allah neler yaratıyor. Şu ihtişama bak! Allah Allahhh...”

Alparslan başını gökyüzüne kaldırdı ve yıldızları seyretmeye başladı.

*Biz seninle aynı yıldızı tuttuk Zeliha
Biliyorum sen de aynı yıldızı tuttun
Güneşin bütün karanlıkları yaktı Zeliham
Bak, gece ne kadar açık
Senden gayri bütün ateşleri söndürdüm ben
Yarama seni bastı yaradan
Sema ediyorum aşkına Zeliham*

“Daldın oğlum. Alparslan biliyor musun, Araplar şişa, İranlılar galyan, der bu nargileye. Zamanında boş Hindistan cevizinin içine sokulan kamışlar ile bu lezzeti tatmış adamlar. Tiryakiler için bu lezzet yalnız içilmez, muhabbet olmalı, hoş sohbetler olmalı oğul.”

Başını gökyüzünden babasına çevirdi Alparslan.

“Evet baba.”

“Oğlum, Mısırlılar da bu mereti çok severler. Nargil, derler. Ama bizimki gibisi yok bu dünyada. Türk milleti gibisi yok. Billurdan beyaz, renkli şişelerle işlemeli başlıklarla yaldızlı lüleler ile geliştirdiler bizimkiler nargileyi. Marpuçunun ucuna kehribardan ağızlıklar taktılar. Senin anlayacağın keyfi arşı alaya çıkardılar.”

“Önceden yok muydu?”

“Bilinmezdi tabii. Atalarımız nargileyi şimdiki haline getirdiler. Meşe kömüründen yaktın değil mi?”

“Evet baba, getiriyorum.”

Halil Ağa tulumbadan doldurduğu şişenin bir miktarını toprağa döküp ayarı çektikten sonra özenle sardığı tömbe-ki üzerine, oğlunun maşanın ucunda özenle getirdiği kor halindeki meşe kömürünü yerleştirdi. Biraz sağa, biraz sola hafif vuruşlar ile közü yerine oturttu. Bir iki kere marpuçtan nefes çekti, hava kaçırıp kaçırmadığını yokladı. Sonrasında derin bir nefes çekti. Suyun içinden dolanarak geçen duman, seyrini tamamlayarak borusundan Halil Ağa'nın ağzına, oradan da ciğerlerine dolmaya başladı.

Alparslan, Zeliha'yı da böyle içine çektiğini, ciğerlerine, kalbine yerleştirdiğini hayal etti. Bu lezzeti bir süre içinde tutan Halil Ağa keyifli, tatminkâr bir salınım ile bahçeye doğru üfledi dumanı. Bu keyifli nefes, yanına kattığı duman ile bahçenin ortasına doğru yol almaya başladı.

“Eeee söyle bakalım oğul, nasılsın?”

“Sağlığınıza duacıyım baba. İyiyim Elhamdülillah.”

“Ameleler geldi mi?”

Amele lafını duyan Alparslan'ın yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu. Kırk bir bağı otunu yemiş Halil Ağa'yı bu tebessüm kaygılandırdı. Ama bunu hissettirmedi.

“Yarın gelecekler baba.”

“Güzel güzel nihayet. Alparslan, bugün İsmail Bey’le görüştüm. Zeytinyağından iyi para bekliyor. Fiyatlar mutlu etmiş. Ellerinde bir hayli stok varmış.”

Bu konu kendisini pek ilgilendirmese de sohbetten ayrı düşmemek için cevap verdi.

“Aman ne güzel baba.”

Aklı Zeliha’daydı.

*İnsan insana temas edemiyorsa nerede kaldı yaşamak
Sevdiğin ile temas kurmak yaşamanın anlamı
Bir tek söz yeter karanlıkları aydınlatmaya
Düşleri gerçeğe dönüştürmeye
Söyle bana sevdiğim
Beni sevdiğini söyle
Çöz boğazıma düğümlemiş bütün zincirleri
Kır geçir ne varsa senden gayrı
Söyle bana sevdiğini*

“Alparslan yine daldın oğlum. Aklın nerelerde senin?”

“Özür dilerim baba. Buyurun.”

“Bugün diyorum, İsmail Bey’in kızı da vardı yanında. Ne kadar güzel bir kız olmuş. Kafasını kaldırıp bakmadı. Edepli maşallah.”

“Bilmiyorum baba.”

- Bu bilmiyorum baba lafı; ilgilenmiyorum, beni hiç entere etmiyor, Allah sahibine bağışlasın. Gittiği yeri güldürsün, tarzında bir bilmiyorum olarak çıktı Alparslan'ın ağzından. Nargilesinin dumanını Alparslan'ın yüzüne doğru üfleyen Halil Ağa, aklını başına topla dercesine baktı.

“Güzel, hem de çok güzel bir kız olmuş. İsmail Bey varlıklı bir adam. Asil bir aileden geliyor. Görmüş geçirmiş biri. Kızını da iyi yetiştirmiş, görünüşünden belli. Hem annesi için de çok güzel şeyler söylüyorlar.”

“Baba ben mangala bakayım, ateşinizi yenileyeyim.”

“Dur dur daha yeni koydun. Otur bir bakalım. Alparslan evlilik yaşın geldi. Ben senin evlenmeni istiyorum, torun istiyorum. Hem İsmail Bey sevdiğim, saydığım bir adam. Bundan daha iyisini bulacak değilsin değil mi?”

Alparslan bu konuşmanın başka yerlere doğru savruluyor olmasından duyduğu rahatsızlığı hissettirircesine toparlandı ve dizlerinin üzerine oturdu. Tedirginliği her halinden belli oluyordu. Babasının bu sözü üzerine daha fazla bir şey söylemek istemedi. Biliyordu babasının huyunu. Kafasına koyduğunu yapardı. Karar verdi mi geriye dönmezdi. Doğruluğuna inandığı bir konuda başkalarının ne dediğini, ne hissettiğini asla önemsemezdi. İşte tam bu sebepten konuyu değiştirmek istedi.

“Baba traktörü yenilememiz lazım. Gittikçe daha sıkıntı verecek. Çok daha güzelleri çıkmış. Değiştirmenin vaktidir. Arazilerimiz gittikçe büyüyor ha, ne dersin?”

Alparslan'ın konuyu bu şekilde değiştirmesinden huzursuz olan Halil Ağa, oğlunun başka birine sevdalı olduğunu

anladı. Kız meselesinden traktöre böylesine geçiş yapan birinde mutlaka başka durumlar olabileceğini düşündü. Verdiği kararda daha hızlı hareket etmesi gerektiğini düşündü. Ama şimdilik üzerine gitmek istemedi.

“Oğlum koş çayları al gel. Demlenmiştir. Anan da unuttu.”

Bulunduğu yerden uzaklaşmanın verdiği heyecandan ayaklarının uyuşukluğuna bile aldırış etmeden koşarcasına mutfağa yöneldi.

Nargile bitmiş, korlar üzerine su dökülerek söndürülmüş gece de iyicene çökmüştü. Alparslan müsaade isteyerek babasının yanından ayrılmıştı. Yatağında düşünüyordu.

“Benim kimyam Zeliha’yı tuttu. Biz bir elmanın iki yarısıyız.”

Aşkın yasaları boş durmuyordu.

“Sadece onu istiyorum. Başka kimseyi istemiyorum.”

Aşkın gizli yasaları Zeliha’yı gördüğü andan itibaren işlemeye başlamıştı.

“Dünyada milyonlarca ses var ama ben Zeliha’nın o zayıf, savunmasız, kırılgan ses tonunu duyduğumda aptallaşıyorum. Kimse Zeliha gibi kokmuyor.”

Sevdanın kokusu aşkta en büyük payı koparmıştı. Bu hoş koku, dudağındaki pembenin tonu Alparslan’ı kendisine çoktan çekmişti bir kere. Zeliha’nın yaptığı hareketleri yapar olmuştu. Zeliha saçını düzelttiğinde Alparslan da düzeltir olmuştu. Zeliha’nın yanakları kızardığında Alparslan’ında yanakları kızarıyordu, bu aralarındaki sevdanın en açık delili idi.

“Hilal de nereden çıktı yahu! Babamın aklına bu kız nereden geldi...”

Aslında Alparslan’ın Zeliha’ya olan aşkını bu denli büyütmesindeki esas sebep; Zeliha ile hiç konuşamamış olmasındandı. Zeliha’nın yanından bu açlıkla ayrılmak ona olan tutkusunu artırıyordu. Zeliha’nın kaçamak bir gülüşü Alparslan’ın tüm kimyasını değiştiriyor, vücudundaki bütün kan oluk oluk akıyordu.

Can yakıyorsa aşk gerçektir. Can yakmadan seçilen her insan yalan. Demek ki Hilal yalan...

Hilal’i biliyordu aslında Alparslan. Onu çarşı içinde görmüş ve hiçbir şey hissetmemişti. Hem de hiçbir şey. Oysa Zeliha öyle değil, can yakıyor. Zeliha başkalarının yok saydığı ama onun yerine başka hiçbir şeyi koyamadığı biri. Konuşamadıkça çoğalan, bir araya gelemedikçe azan bir şey. İşte bu aşktı.

“Zeliha sana öyle geç kaldım ki, artık hiç kimse için acele etmeme gerek yok. Senin yerine kimseyi koymama imkân yok.”

*Senin karşına geçtiğimde susmak zorundayım
Dudaklarım çok acıyor
Seni seviyorum
Bağırmamak için ısırmaktan sevgilim
Ölümüne sevmek diye bir şey yok
Severken ölüme rağmen yaşamak var
Ve işte ben, geceyi delirten
Geceyle delinen
Hem geceye seslenip*

*Hem geceye sabreden
Esmer sesli adam
Kar tanem seni çok seviyorum
Sevdiğim, son duyduğum ses nefesin olmalı
Seni tanıdıktan sonra yabancılaştım tüm bildiklerime
Dizlerimde uyutmak istiyorum seni
Saçlarını okşamak
O kan gülleri taktığım saçlarını
Rüzgârda kokusunun geldiği saçlarını*

Alparslan yatağından kalktı, odasının penceresini açtı. Bahçe boydan boya gecenin koynunda sere serpe uzanıyordu. Gecenin sessizliğini dinledi ve daha fazla içinden konuşmak yerine gecenin kulağına anlatmak istedi hissettiklerini.

*Sana dokunamayacak kadar uzak olsam da
Sözlerimle sarılıyorum sana
Neye yarar ki ellerin, ellerimde olmayınca
Gözlerimle dokunuyorum sana
Sözlerimle dokunuyorum tenine
Ruhumla dokunuyorum sana
Başına buyruk bu kalbime söz geçiremiyorum
Farklı şehirlerin ayrı insanlarıyız biz
Bizim şehrimiz birlikte olabileceğimiz her yer olacak
Ay ışığım bedenime nefesini üfledi, ruhum canlandı
Gözlerim güzelliğini gördü ve nutkum tutuldu*

Gözlerinden bir nefes çektim

İçime

Kanıma yayıldın

Bütün hücrelerime

Alparslan, şakayıklarla, aslanağızlarıyla, güllerle bezeli bahçeye, ay ışığına, parıl parıl parlayan kayrak taşlarına, geceye, sevdalısına bu sözleri usulca sarf ededursun yan odada penceresinin önünde duyduklarının aksine; yemin ediyordu geceye babası, oğlunu Hilal ile evlendirmeye.

Âşığın maşuku ile bağıni kopartan kişinin kendi doğasına da yabancılaşıcağı aşikârdır. İnsanı insan yapan özün Allahın içimize üflediği aşk olduğu gerçeğine kayıtsız kalan Halil Ağa'nın kendisi ile yabancılaşması başlamıştı. İnsanın doğasına yönelmesi aşka saygı duymasından geçer. O halde özümüzle, doğamızla bağlantılı olmak, onu keşfetmek geçici ve dıştan gelene değil de asıl olana yönelmek ve ona göre yaşamakla, ancak aşkla mümkündür.

Halil Ağa hem Alparslan'ı yıkmaya, hem kendini yerle yeksan etmeye başlamıştı bu kararı ile.

Pencerenin kapanma sesinden kendine gelen ve müthiş bir korku duyan Alparslan, "Aman Allah! Duydu mu acaba? Söylediklerimi duydu mu acaba?" diye sayıklamaya başladı. Canı boğazında kuş gibi çırpınıyordu. İçini saran bu korku öylesine arttı ki, hemen oracıkta Şeyh İsa ve oğlu Şeyh İlyas efendilerin türbelerine gidip dua etmeye karar verdi. Bu büyük zatların hürmetine Allah onu belalardan, babasından koruyabilirdi.

7. BÖLÜM

KARAR

*Sır; tıkadı bütüin yolları
Geleceği
Geçmiş
Ezeli
Ebedi
Od oldu ağızlarda
Kahroldu bütüin vicdanlarda
Serpuşlarını bağladı başına
Dillerine prangalar
Sözlere mühürler vuruldu
Kapatıldı bütüin zarflar
Açılamayacaktı
Kanayana dek sözlerin gözyaşlarında*

*Günahsız ellere teslim edilmedi emanet
Günahkâr çıkarlarda düğümlendi sandıklar.
İçlerindeki acılar
Gerçekler
Kanayana dek sözlerin gözyaşlarında*

Tedavi süreci uzun sürmüştü. Bu, aile için derin bir sarıntı oluşturmuş, aile bir arada ama her biri başka bir köşede varlıklarını devam ettirmişlerdi. Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı artık. Bunun farkında olan bütün aile bu konuyu ne kendi aralarında konuştular ne de başkaları tarafından konuşulmasına izin verdiler. Hilal baygınlık geçirmiş ve banyoda düşmüştü. Daha iyi tedavi görmesi ve baygınlıklarının sebebinin daha derinlemesine araştırılması için İstanbul'da oldukları biliniyordu.

Bunun böyle bilinmesi için İsmail Bey elinden ne geliyorsa yapmıştı. Aile birbirine kenetlenecekti. Bu çok önemliydi. Hilal'in hastalığının ortalık yere yayılması diğer çocukların geleceği açısından da hiç iyi olmazdı.

Bunu bildiklerinden herkes normal hayatına devam etmişti ama bunun geçici bir hastalık olmadığı hemen hepsi tarafından biliniyordu. Hilal'in tekrar kazanılması için ne gerekiyorsa yapmaya karar verilmişti. Hepsinin geleceği buna bağlıydı. Kimse ailesinde deli olan birine ne kız verir ne de kız alırdı. Kimse soyunu böyle bir boyunduruk altına sokmak istemezdi elbette. İşte tam bu noktada kardeşler ile Hilal'in çıkarları kesişiyordu. Ne pahasına olursa olsun Hilal, eskisi gibi olacaktı. En azından eskisi gibi olmak zorun-

daydı. Deli dolu desinler, başına buyruk desinler, şımarık desinler ama asla deli demesinler. Bu sır bütün ailenin en büyük paydası olmuştu ve asla aile dışına taşınmayacaktı.

Tedavi süreci bir hayli uzun sürmüştü. Hilal'in uzun süre hastanede yatışını açıklayamayacakları için onu bir ara Akhisar'a kasabaya getirip konu komşuya görüntü vermişlerdi. Alışageldik geçmiş olsunlar kabul edilmiş, doktorların tavsiyesi üzerine hava değişimi için Hilal'in Avrupa'ya akrabalarının yanına gönderilmesine karar verilmişti.

Hilal asla gönderilmedi Fransa'ya. Hastaneye geri döndü ve tedavisine kaldığı yerden devam edildi. Zorlu bir ilaç tedavisi ve testler sonucunda Hilal, kendini toparlamış görünüyordu. Doktorlar ilaç tedavisine devam edilmesi konusunda ailesini sıkı sıkı tembihlemişlerdi. İlk kriz anında damardan ilaçlar verilmişti Hilal'e. Amaç Hilal'in korkusunu ve saldırganlığını ortadan kaldırmaya yönelikti. Bu yüzden Hilal hastaneye yatışı konusunda çok zorluk çıkarmamıştı. Kendisini hastaneye yatırdıklarından dolayı anne ve babasını suçlamamış, terk edilmişlik duygusuna kapılmamıştı. Yaşadığı sıkıntıların sona ereceği inancıyla buna rıza göstermişti. Çocukluğundan beri kendisini rahatsız eden ve giderek artan endişelerinden, seslerden, görüntülerden kurtulacaktı bu hastanede. Buna inanıp ailesinin de işini kolaylaştırdı.

Hilal'e yoğunlaştırılmış bir ilaç tedavisi ve psikoterapi uyguladı doktorlar. Bu onu ciddi manada rahatlatmıştı.

“Doktor bey, Hilal'i çok iyi görüyoruz. Sanırım tedavi iyiye gidiyor. Kendisi ile rahatlıkla konuştuk bugün. Hasta gibi değildi. Çok mutluyuz.”

“Samiye Hanım, ilk yatışlarda uygulama son derece önemlidir. Gerekli tedavi yapılmaz ve gerekli özen gösterilmez ise hastanın ileriki yaşantısı için son derece vahim durumlar ortaya çıkabilir. Hilal, emin ellerde. Bunu baştan biliyordunuz zaten.”

Söze atıldı İsmail Bey.

“Tabii ki doktor bey, Hilal’i getirdiğimiz gün zaten bunu biliyorduk. Daha sonra sizin insanı rahatlatan ve güven veren haliniz bu hastalık ile baş edeceğimize inandırdı bizi. Bunda yanılmadığımızı da görüyoruz. Çok isabetli bir karar verdiğimizizi daha iyi anlıyorum şimdi. Değil mi Samiye?”

“Evet, ben de aynen sizin gibi düşünüyorum Hilal’i bu hastalıktan kurtaracağız inşallah durum onu gösteriyor.”

“Efendim hastalıktan tam olarak kurtaramasakta Hilal Hanım’ın günlük aktivitelerini rahatlıkla yerine getirebileceği bir yaşam kalitesi kazandıracağız ona. Şunu bilmeniz de muhakkak fayda var. Bu hastalığın tamamen iyileşmesini beklemek doğru değildir. O yüzden kendinizi bu yönde şartlandırmanızı asla istemeyiz.”

“Tabii tabii doktor bey, Samiye de bunu kastetti zaten. Biz durumun farkındayız. Ama gördüklerimizden ciddi manada umutlandık. Samiye bunu kastediyor.”

“Efendim doktorunuz olarak şunu da size söylememde fayda var. Yeni bir düşünce olsa da, ki bende aynı fikirdeyim hastalarımız gerekli tedavilerini gördükten sonra mutlaka normal yaşam alanlarına çekilmeliler. Yani Hilal Hanım’ı bir süre sonra, hem de kısa bir süre sonra çıkartabilirsiniz. Bu tedavisinin bittiği manasına gelmiyor ama. Büyük ölçü-

de ev ortamı kendisini daha da rahatlatacaktır. İlaç tedavisine ev ortamında devam etmeniz gerekecek. Bu konuda dikkatli olmalısınız.

“Gelişme sizi asla yanıltmamalı. Tedaviyi sürdüreceğiz. Ama bunu normal yaşam alanında yapacağız. Yani siz yapacaksınız. İlaçlarını düzenli olarak almasını sağlayacaksınız. Asla gerek yok, demeyeceksiniz. Mümkün olduğunca gergin ortamlarda bulunmayacak. Gereksiz bir ihtimam da göstermeyeceksiniz. Bu doğru değil. Anlatmaya çalıştığım; normal hayatınıza devam edeceksiniz sadece biraz daha dikkat ve ihtimam hepsi bu.”

Uzak diyarlara gitmişti Hilal. İlk kez gerçekten gitmişti. Gittiği bu diyarlarda bambaşka renklerle karşılaşmış ve onları sevmeye başlamıştı. Bunun ne olduğunun bilinmesi mümkün değildi. Bu dışarıdan birinin tespit edebileceği bir şey değildi. Yaşayanın anlayabileceği farklı bir dünya, bu dünyanın kendine göre kuralları ve atmosferi vardı. Sadece anlamaya çalışabileceğimiz ve onun izin vereceği ölçüde girebileceğimiz bir dünya.

Hilal çok öncelerden bu diyara yolculuklarına başlamıştı aslında. Bu dünyanın ne olduğunu anlamakta zorlanıyordu sadece çocuk aklıyla. Giderek büyüyen ve bambaşka bir anlam kazanan bu dünyaya gidişlerinde geri gelme konusunda sıkıntılar yaşıyordu. Yolunu kaybediyordu. Bu zor bir durum olmaya başlamıştı. Korkmasına sebep olmuştu ama burada kendisini daha rahat hissettiği de bir gerçektir. Bu tam bir karmaşa, bütün duyguların içine sıkılmış olduğu bir fanus gibi. Bu fanusun çıkışını bulamaz kimse,

ancak içine giren bunu arayabilir. Bulduğunu zannettiği anda bambaşka fanuslara geçildiğini gördüğünde de işte o zaman çılgınlık atmaya başlar.

Zaman zaman girdiği bu büyüdü evrenden çıkmak istediğinde çıkamıyor olmak çok zor bir hal alır. İşte o zaman dışarıdan birilerinin yardım etmesi gerekmektedir. Bu yardımı istemenin yolunu da bilemez. Hilal de bunu bilememişti. Çırılçıplak soyunmuş ve kapıyı arıyorum, diye adeta bağırması, haykırmıştı bedenini herkesin önünde sergileyerek. İşte o zaman fanusun duvarlarına balyozlarla vurmaya başlarlar. Küçük küçük çatlatırlar fanusun duvarlarını. Bir yandan da korkarlar içeriden çıkacak havadan dolayı. Buna katlanabilecekler midir? Bu yüzden temkinli hareket edilmeli. Tam da böyle bir kapı aralamıştı doktor, Hilal'e. Çıkmasına izin vermiş ve dışarıdaki havayı teneffüs etmesine yardımcı olup küçük küçük adımlarla bu ikili dünyanın ortasında ona sakin, güvenli yeni bir dünya oluşturmuştu. Ama bu dünyanın da kuralları vardı. Bunu öğrenmek içinse zamana ihtiyaç... Bu zamanı Hilal bulabilecek mi? Bu, dünyasını yaşanır kılabilir mi?

“Efendim Halil Ağa ziyaretinize gelmiş. Müsait misiniz içeriye alalım mı?” diyen sekreterine baktı İsmail Bey.

“Tabii ki buyursunlar,” dedi.

Masasından kalktı ve kapıda karşıladı Halil Ağa'yı.

“Halil Bey, nasılsınız efendim görüşmeyeli?”

“Allaha şükür iyiyiz. Sizler de iyisinizdir inşallah. Çocuklarınız, hanımefendi nasıllar efendim?”

“İyiler iyiler. Çok şükür. Buyurun, sefalar getirdiniz. Hayrola hangi rüzgâr attı sizi buraya?”

“Aklıma düştünüz. Gideyim de İsmail Bey’in bir kahvesini içeyim, dedim.”

“Oh oh ne iyi etmişsiniz. Kahve bana da iyi gelecek bugün içememiştim, sayenizde ben de içmiş olurum.”

“İşleriniz nasıl Halil Bey, bir sıkıntı yoktur inşallah?”

“Çok şükür hiçbir sıkıntımız yok. Zaten oğlan devraldı bütün yükümü.”

“Maşallah maşallah ne güzel.”

“Sizin işleriniz nasıl İsmail Bey? Bu sene zeytinyağı fiyatları çok iyi diye duyuyorum.”

“Elhamdülillah güzel olacak Halil Bey.”

“Geçenlerde sizin yanınızda gördüğüm küçük kızınızdı herhalde değil mi? Büyümüş ne edepli ne hanım bir kız olmuş. Başını bile kaldırmadı sizinle konuşurken.”

Halil Ağa’nın lafı pat diye kızına getirmiş olmasından ziyaretin sebebinin Hilal olduğunu anladı İsmail Bey.

“Sağ olun Halil Bey. Maşallah siz de oğlunuzu büyütmüşsünüz. Geçen karşılaştık kendisiyle, saygılı bir çocuk. Yağız bir oğlan olmuş.”

İsmail Bey, Halil Ağa ile arasındaki görgü ve kültür farkını bildiği halde kendisi ile aynı seviyedeymiş gibi konuşuyordu. Bunun sebebi açıktı. Halil Ağa’nın, Hilal ile ilgilenmediğini biliyordu. Bu ziyaretin; çocuklarının içinden Hilal’i hedef alarak konuşmasının hayırlı bir sebebi olacaktı. Bu tahmin ettiği hayırlı haber de işine gelmiyor değildi.

Hilal’in evlilik yaşının geldiğini biliyordu. Gelin gideceği yerin çok da görgülü ve bilgili bir aile olmaması kızı için

çok daha iyiydi. Kendi seviyesinde ve görgüsünde bir ailenin elinde kızının üzüleceğini biliyordu. Hilal'in rahatsızlığından dolayı normal algılanmayacak davranışları bu ailede problem olmazdı. Sohbet bu minval üzerinde devam ededursun Halil Ağa konuya giriverdi.

“Evet İsmail Bey, Alparslan büyüdü. Yakışıklı bir oğlan oldu, maşallah akıllı da. Gelen amele kızlara akıllı kayacak diye korkuyorum üstadım. Bir an önce düzgün bir kızla evlendirmek istiyorum.”

İsmail'e “bey” diye hitap edilir, kendisine ise “ağa” denirdi. Fakat paraca bir hayli güçlü olduğundan İsmail Bey'den kız isteme cesaretini kendinde buluyordu. En azından İsmail Bey kadar varlıklıydı.

“Anlıyorum. Hakkıyorsunuz kaygılarınızda. Ama bildiğim kadarı ile oğlunuz sizin dışınızda, onay vermeyeceğiniz bir harekette bulunmaz.”

“Tabii tabii ama ben yine de bir an önce yuvasını açmak istiyorum. Sebebi ziyaretimi uygun görürseniz, sizin için de uygun bir zamanda hayırlı bir iş için ziyaretinize gelmek isteriz.”

“Tabii efendim. Samiye Hanım'la görüşeyim. Ben size haber veririm. Çok seviniriz.”

Halil Ağa, “çok seviniriz” lafını duyunca koltuğuna biraz daha yayıldı ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. Bütün odayı höpürdetme sesine boğarak kahvesinden içmeye devam etti.

Halil Ağa en kısa zamanda görüşmek dileğini belirterek bir süre sonra ayrıldı. Misafirini kapıya kadar geçiren İsmail Bey, bürosuna geri döndü. Koltuğuna oturup arkasına

yaslandı. Düşünmeye başladı. Bu haber güzel bir haberd. Demek ki Hilal'le alakalı olarak çevrede bir problem yoktu. Hasta olduğuna dair ve bir süre Akhisar'dan uzaklaşmış olması kimseyi rahatsız etmemiş, kimse olanları başka yönle çekmemişti. Kötü konuşulmuş olsa bu Halil Ağa'nın kulağına kadar giderdi. Belli ki Hilal'i istemeye geleceklerdi. Biricik oğluna Hilal'i isteyecek olmaları her şeyin istedikleri gibi seyrettiğine işaret etti.

Bu durum içini rahatlatmış. Bir süredir kızı ile alakalı olarak yanlış bir kanaat oluşup oluşmadığı, bire bir eklenerek dedikodular üretilip üretilmediğini aklına takıyordu zira. Kızını Halil Ağa'ya vermeye karar vermişti. Bunu hemen oldubittiye getirmesi yanlış anlaşılmalara sebep olurdu. Bu yüzden biraz ağırdan almasının doğru olduğunu düşündü.

Öncelikle Samiye'yi ikna etmesi gerekiyordu. Bu konuda o ne düşünecekti. Kabul etmeyebilirdi. Fakat mutlaka ikna edilmesi gerekiyordu. Daha fazla kızının evde tutulması doğru olmazdı. Büyük kızını evlendirdiği bir hayli olmuştu çünkü. Ardından küçük kızının uzun süre evde kalması birtakım soru işaretlerine sebep olabilirdi çevrede. Bunun önünün kesilmesi uygun olurdu.

Halil Ağa'nın bu ziyareti zamanlama açısından çok da doğruydu. Hep üzecek değil ya Allah, bu kez sevindirecekti kendilerini. Hem Hilal giderek daha da düzelmişti. Konuşuyor, günlük işleri yapıyor, durgunluğunu çevresi, olgunlaştığına yoruyordu. Zaman zaman çocukça hareketleri de, zengin ailenin şımarık kızı olarak yorumlanıyordu.

Dışarıda bekleyen sekreterine keyifle bir çay getirmesi için seslendi.

İsmail Bey her zamankinden daha erken gitti eve. Samiye Hanım karşıladı kendisini.

“Erken geldiniz?”

“Evet, seninle konuşmak istediğim şeyler var hayatım.”

“Hayrola?”

“Bir geçeyim de baş başa konuşuruz.”

İsmail Bey ayakkabılarını çıkarttı. Terliklerini giyip yemek salonuna doğru geçti.

“Zehra’ya söyler misin kahve içmek istiyorum.”

“Zehra.”

“Buyurun efendim?”

“İsmail Bey geldi.”

Zehra kapının girişindeki ayakkabıları alıp dolaba yerleştirdi. İçine kalıplarını da koymayı ihmal etmedi.

“İsmail Bey’e orta kahve yapar mısın?”

“Siz içecek misiniz?”

“Hayır, ben istemiyorum.”

“Neden hayatım karşılıklı içerdik.”

“Peki. Zehra bana da yapar mısın lütfen?” diye seslendi Zehra’nın arkasından Samiye Hanım.

“Hilal nerede?”

“Odasında sanıyorum. Biraz uyuyacağını söyledi.”

“İyi mi? Bir problem yok umarım?”

“İyi iyi, son derece iyi hem de. Ben bile şaşıyorum. Konuşacağın konu neydi merak ettim.”

“Bugün Halil Ağa ziyaretime geldi.”

“Evet.”

“Biliyorsun değil mi Halil Ağa’yı. Hani tütün ziraatı yapıyorlar büyük ölçüde.”

“Evet, her neyse...”

“Bize gelmek için gün talep etti.”

“Neden? Biz onlarla geceli görüşmüyoruz ki?”

“Hayatım Hilal’i isteyecekler sanırım. Benim yanımda görmüş. Oğlundan bahsetti. Evlendirmek istediğinden falan, kızımızı istemeye gelecekler anlayacağını.”

“Sen ne dedin?”

“Kabul konusunda seninle görüşüp haber vereceğimi, memnun olacağımızı söyledim.”

“Neden?”

“Nasıl neden? Bu iyi bir şey hayatım, Hilal’in durumu gayet iyi. Ömrümüz boyunca onu yanımızda tutamayız. Biliyorsun yaşı geliyor. Bir süre daha böyle devam ederse iyi haberler duyulmayacak çevreden. Neden arayacaklar. Hem biliyor musun, bu habere ayrıca sevindim. Demek ki Hilal ile alakalı olumsuz bir haber yok etrafta. Bu onun göstergesi.”

“Hilal ile alakalı kötü bir durum olsaydı Gülser evleneceği zaman problem olurdu İsmail.”

“Ama onun durumu farklı hayatım.”

“Nasıl farklı?”

“Yapma Samiye Allah aşkına. Gönüllü vermediğimizi herkes biliyor Gülser’i. Vermeseydik kaçacaktı bilmiyor musun? Oğlan deliler gibi peşinde, bizimki desen öyle. İsmail Bey bu kızı bu adama vermez bak görürsünüz, diyenleri sen bana anlatmamış mıydın?”

“Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Biraz zorlayarak formaliteleri yerine getireceğim. Ama vereceğim tabii. Halil Ağa zengin bir adam, Hilal’in hiçbir

zaman sıkıntısı olmaz. Bir evin bir oğlu, çok okumuş ve görgülü bir aile değiller tamam ama Hilal ancak böyle bir ailede sıkıntı çekmeden hayatını devam ettirebilir.

“İstekli olmaları kızımızı hoş tutacaklarını gösterir. Benimle dünür olmak zaten adam için bir paye. Dolayısıyla bu iş olacak diye düşünüyorum Allahın izni ile.”

“Doktoru ile görüşmemiz gerekmez mi?”

“Kızınız evlenebilir, diyen Sinan Bey değil miydi ne çabuk unutuyorsun.”

“Bilmiyorum İsmail Bey, korkuyorum.”

“Ne zaman gelsinler hayatım, sen onu söyle.”

Halil Ağa yemeğini yedikten sonra her zamanki gibi nargilesini yakmış karısını ve oğlunu karşısına alarak bugün yaptığı ziyareti anlatmaya başlamıştı.

“Bugün İsmail Bey’i ziyarete gittim. Kahve içtik beraber.”

“Neden baba hayrola?”

Alparslan bu ziyaretin kendisi için hiç de hayırlı olmadığını hissetti.

“Seninle alakalı.”

“Nasıl benimle alakalı?”

“Hayrola Halil, gene neler düşünüyorsun sen bakalım,” diye söze karıştı karısı.

“Hanım, bu oğlanın evlenme vakti gelmedi mi sence de?”

“Evet, geldi.”

“İsmail Bey’in çok hanım bir kızı var, hiç gördün mü sen?”

“Bir kere gördüm hayal meyal annesinin yanında. Ama tam hatırlayamıyorum.”

“Ben bu kızı Alparslan’a alacağım.”

Alparslan beyninden vurgun yemiş gibi konuşmaları dinliyordu. Sanki kendisi orda yokmuş gibi konuşuyordu babası. Kendisine sormuyordu bile ne düşündüğünü, ne hissettiğini, isteyip istemediğini, başkasını sevip sevmediğini. Evet, bütün konuşmamı duymuş o gece, diye geçirdi içinden. Bu yüzden yapıyor bunu. Evet, kesinlikle bu yüzden yapıyor.

“Halil, Alparslan ne düşünüyor bunu hiç sordun mu acaba?”

“Evet baba, bana niye sormuyorsunuz Allah aşkına. Ben sanki burada yokmuşum gibi annemle konuşuyorsunuz.”

Halil Ağa, başını oğluna döndürerek mavi gözleri ile öyle bir baktı ki, bu bakışlar; sana ne soracağım ulan, sen gönlünü basit bir ameleyle kaptırmışken buna izin vereceğimi mi sanıyorsun, der gibiydi.

Tekrar karısına döndü.

“Alparslan’ın benim fikrime saygı duyacağından eminim. İsmail Bey çok düzgün bir insan, sevilen sayılan hürmet gören bir adam. Benim de ondan aşağı kalır yanımlar yok. Servetse benim servetim ondan daha fazladır. Babamız bizi okutmadı o kadar. Bunun hiçbir önemi yok zaten. Hem adam beni son derece güzel karşıladı. Kendilerini ziyaret etmek istediğimi söyleyince çok memnun olacaklarını, bile söyledi.”

“Halil görüyorum ki Alparslan’ın bu kızda pek hevesi yok. Oğlum sen istiyor musun bu kızla evlenmeyi?” diye rek oğluna döndü annesi.

Alparslan başını önüne eğmiş hiçbir şey söylemiyordu. İstemiyorum, dese ne olacaktı ki. Söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldı ama söylememesinin çok daha kötü olacağını düşündü. Kendini toparladı, korkmamın bir sebebi yok bu saatten sonra, diye içinden geçirdi birden.

“Baba ben başkasını seviyorum.”

Bu sözü duymazlıktan geldi Halil Ağa.

Karısı:

“Kimi seviyorsun? Allah aşkına neler oluyor da benim hiçbir şeyden haberim olmuyor. Biri kız istemeye gideceğiz, diyor. Öbürü ben başkasını seviyorum, diyor! Kim Alparslan, kimi seviyorsun?”

“Zeliha’yı.”

“Kimi?”

“Zeliha’yı.”

“O kim?”

Nargilesinden büyük bir duman çeken Halil Ağa, “Amelemiz!” dedi dumanını karısının yüzüne üfleyerek.

“Halil yapma şunu. Şu dumanı yüzüme üfleme, diye kaç kez söyledim sana. Amele mi? Bizimkilerden mi?”

“Bizimkilerden hanım bizimkilerden. Allahın aşüftesi yağlı kapı bulduğunu sanıyor.”

“Yok, oğlum olmaz. Davul bile dengi dengine. Baban haklı. Bize uymaz, çıkar kafandan.”

Alparslan kafasını kaldırdı bir annesine, bir babasına baktı.

“Müsaade ederseniz odama çıkacağım,” dedi.

“Çık çık ama odanın penceresini açık unutma!” diye arkasından seslendi Halil Ağa. “Konuşmaların duyulur falan...”

“Hayrola bey nedir bu durum? İmalı konuştun.”

“Bildiğin gibi değil.”

“Ne oldu sen bir şeyler biliyorsun. Benimle neden paylaşılmıyor. Biliyorsun da bana neden anlatmıyorsun. Kim bu kız?”

“Amelelerden bir aşüfte işte.”

“Sorup araştırdın mı? Neyin nesi bir araştırsaydık. Olmaz, dedim ama onun yanında oğlanın gönlü kaydıysa bir baksaydın.”

“Bakıp da ne olacak Allah aşkına deli deli konuşma! Soracağım da ne olacak, alacak mıyız? Olacak şey mi. Bu kızla ilgili ona ümit verirsen yakarım ikinizi de! Beni anladın mı?”

Halil Ağa oturduğu yerden kalktı, nargilenin marpucunu fırlattı.

“Bana ceketimi getir!”

“Hayrola gecenin bu vaktinde?”

“Ceketimi getir dedim. Oğlun bir yandan sen bir yandan... Hava alacağım!”

Zeynep Hanım bahçeden içeriye girdi. Askıdaki ceketi alıp kocasına getirdi.

“Geç kalacak mısın? Bekleyeyim mi?”

“Bekleme be kadın. Bekleme yat sen!”

Halil Ağa ceketini giyip kayrak taşlarının üzerinden bahçe kapısına doğru yürümeye başladı. Bir taraftan da ateşi söndürmeyi unutmaması için karısına söyleniyordu.

Kocasının arkasından bakan Zeynep Hanım içinden: “Oynaşına gidiyorsun değil mi. Her zamanki gibi. Hiçbir şey bilmediğimi sanıyorsun... Git bakalım başına ne işler

açacak o orospu senin...” diye söylenirken kömürlerin üzerine nargile şişesinin suyunu boşaltıyordu.

Kor ateşin üzerine dökülen dumanlı nargile suyu, ateşin üzerine döküldükçe cazırtılar çıkarıyordu. Kadınlığı da sö-nüyordu Zeynep Hanım’ın bu kor ateşler gibi.

Halil Ağa karanlık sokaklardan sevgilisinin evine doğru yol alıyordu. Tek katlı bahçeli bir evin kapısına geldiğin-de yolda yaktığı sigaranın kalanını ileriye doğru savurdu ve tahta kapının tokmağını vurdu bir kez.

“Kim o?”

“Kim olacak, benim aç!”

Evin ışığı yandı ve kapıyı beyaz tenli, akça pakça etine dolgun kızıl saçlı bir kadın açtı. Üzerinde memelerinin bü-yük bir kısmını açıkta bırakan geceliği ile.

“Hayırdır Halil Ağa, neden geldin gecenin bu saatin-de?”

“Masal dinlemeye geldim, uyuyamadım da... Hey Alla-hım soruya bak!”

“Meraklandım ayol sormayayım mı?”

“Sorma!”

Halil Ağa buyur edilmeyi beklemeden içeriye girdi. Ce-ketini çıkartarak fırlattı. Ve kadını boynundan yakalayarak öpmeye başladı. Bir süre nefes alamayan kadın:

“Dur ayol ne bu acele azdın mı sen, dur biraz. Üç beş laf edelim. Buyur geç şöyle. Sana bir kahve yapayım,” dedi.

“Moralim bozuk.”

“Neden ayol?”

“Oğlan canımı sıkıyor.”

“Nedenmiş? Akıllı uslu oğlan, diyordun ne oldu?”

“Amelenin birine gönlünü kaptırmış.”

“Sevda herifim sevda, amanın bizim oğlan âşık ha?”

“Gülme, asabımı bozma benim!”

“Aman be herifim senle de muhabbet edilmiyor. Eeee ne var sevdalandı ise. Ne olmuş alırsın kızı olur biter.”

“Deli misin be kadın ne alması? Amele diyoruz sana!”

“Ne var ameale ise bende senin orospun değil miyim? Bak gecenin bir vaktinde geliyorsun. Sevda bu. Senin gibi sevdalı demek ki çocuk.”

“Küfrettirme beni şimdi. Akıllı ol.”

Kadın, Halil Ağa’nın yanından kalktı geceliğini savurarak mutfığa yöneldi. Cezveyi aldı, içine iki fincan soğuk su boşalttı. İki kaşık şeker attı, karıştırıp ocağın üzerine koydu ve mutfaktan seslenmeye başladı.

“Neden küfrettirmeyecekmişim? Sevdalanmak suç mu ha?” dedi ve şuh bir kahkaha savurdu.

“Hahaaaaa sen bana sevdalanmadın mı ha?”

Kaynayan kahveyi taşırmadan ocaktan çekip fincanlara boşalttı. Pembe güllü lokumdan fincanların yanına bıraktı. Tepsiyi alarak odaya doğru yöneldi.

“Buyurun kahveniz efendim, her zamanki gibi okkalı.”

Kaynar kahve fincanının hemen yanında fincana dayalı lokum, fincanın sıcaklığından erimeye başlamış ve yapışmıştı. Kahveden bir yudum almak isteyen Halil Ağa, yapışmış olan lokumdan fincanı ayıramadı. Bunu gören kadın, Halil Ağa’nın yanına oturdu kollarını boynuna doladı. “Ateşimden erimiştir adamım,” diyerek Halil Ağa’nın saçları ile oynamaya başladı.

“Sevdalandı ise dinlemek lazım. Sevdanın şakası olmaz. Sonra çok ah alırsın bak. Sevenleri ayırmamak gerekir.”

“Senin aklın ermez bu işlere kadın!”

“Neden ermezmiş. Biz de sevdalandık zamanında. Hem ben de senin amelen değil miydim? Ne olmuş amele ise.”

“Sevdalandın da ne oldu. Bak ne durumdasın. Ben olmasaydım onun bunun koynunda kim bilir nerelerde. Tamam tamam kes konuşmayı!”

Elindeki kahve fincanını yanındaki sehpanın üzerine bırakan Halil Ağa. “Gel buraya!” diyerek tekrar kadının dudaklarına saldırdı.

“Ateşinden eridi haaaa!”

“Aaaaa gerçekten azmışsın sen, gel odamıza geçelim ha-hahaaaaa.”

Zeynep Hanım odasına çekilmiş olan oğlunun kapısına kulağını dayadı. Uyuyup uyumadığını merak ediyordu. Kapıyı tıklatmak istedi. Sonra çekindi. Tekrar cesaretini toplayarak kapıyı tıklattı. Yatağında tavana bakan Alparslan, sesini çıkarmadı. Oğlunun uyuduğunu düşünen Zeynep Hanım, odasına giderken: “Allahım sen bize yardım et,” diye dua ediyordu.

8. BÖLÜM

KADER VE KAMER

“İstanbul’u seviyorum. Her şeyden daha çok hem de. Bu havayı seviyorum. Bu tarihi sokakları, kaldırımları ve bütün binaları, tarih kokan ne varsa hepsini. Bu kafeleri. Küçük dükkânları, hatta ruhları olmasa da yeniçağın mabetleri olan alışveriş merkezlerini dahi seviyorum.”

“Ben Urfa’yı seviyorum. Biliyor musun, Urfa sıcaktır. İnsanları daha sıcak, daha güvenilirdir. Yalan söylemezler, seni aldatmazlar. Hiçbir şeyi saklamazlar. Bu şehrin binalarını, anıtlarını, tarihini sevebilirsin ama insanların sevebilir misin? Ama Urfa’nın insanların sevebilirsin. Onlar karanlığa karşı gerçekleştirdikleri savaşta ölümü bile hükümlanlık-ları altına almışlardır. Ölümden korkmadan ölüme rağmen bir geçiş olarak görürler bu savaşı. Onlar ışığı ışık da onları

tanır. Aydınlıktır Urfa. Aslında insanlar ölümden uzaklaştıkça daha kötüleşiyorlar. Ölümü bilmeyenler merhameti de bilmiyorlar. Biliyor musun ölüm bizim gibi bir canlıdır aslında.”

“Kamer gel şu kafede bir şeyler içelim. Kafamızı dağıtalım. Girme şimdi böyle ağır konulara.”

“Hangisinde. Kızım hangisinde? Nereye gidiyorsun öyle?”

Kader, gözüne kestirdiği sahildeki cafelerden birine daldı.

“Ya sen hep böyle yapıyorsun! Beni peşinden sürüklüyorsun. Kader, benim hiç sözüm geçmeyecek mi? Kızım bir dursana. Benim ne istediğimi, ne arzu ettiğimi hiç önemsemiyorsun. Sormuyorsun bile. Bütün hükümleri sen koyuyorsun. Bana hükmediyorsun. Kime söylüyorum ki!”

Kader boş masaya oturmuş denizi seyre dalmıştı bile. Kamer usulca yanına ilişti.

Kamer; ufak tefek, söz dinleyen, naif, savunmasız Urfa'lı bir genç kız. İstanbul'a okumaya gelmiş. Peygamberler diyarından. Urfa'nın o halim kokusunu üzerinde taşırdı. Sıcacık bir kız. Şefkatli bir nefesi vardı aynı Urfa gibi. İnsanlar büyüdükları topraklara benzerler. Urfa'nın dingin iklimi Kamer'in üzerine sinmişti sanki. Girdiği yeri ısıtırdı. Aslında sığınılacak bir limandı. Kader, Kamer'e hükmeder ama aslında ona sığınırdı. Kurtuluşu olmuştu onun. Asla huzursuzluk duymazdı ondan. Hep onu yanında taşır, nereye gitse götürmek isterdi. Bir an bile ondan ayrılmak istemez, kardeş sıcaklığı hissederdi onda, hiç tatmadığı kardeş sıcaklığını.

Kamer'in her hali bir âlemdi. Ona nasıl bir mana vermek isterseniz isteyin, sesini çıkartmaz sadece gülümserdi. Sonsuz bir dinginlik sunardı arkadaşına. Kader'in gözlerindeki hırçın dalgaların, girdapların, dehlizlerin yerine Kamer'de sonsuz bir sükûnet yakalardınız. İbrahim Peygamber'in ateşinin sönüverip gül bahçesine döndüğü o hayretin derin sessizliği gibiydi Kamer. Mutlak teslimiyetin ortalığa yayıldığı o huzur hali gibi. Kamer'in gözleri arkadaşını; zandan, kuşkulardan, yalanlardan, gerçeğe o mutlak gerçeğe götürürdü. Ona teslim olurdunuz. Sapsarı saçlarının ışığındaki altın yansımalarda bütün coğrafyayı ve kurduğunuz hikâyeyi dolaşırdınız.

Kader, İstanbul'da büyümüştü. Hırçın, başına buyruk, ani kararlar alan, çoğu zaman dengesiz, zaman zaman bir göl gibi dingin. İnsan onu tanımakta güçlük çekerdi. İstanbul'un gelgitleri gibiydi. Her şeyi bulabilirdiniz onda, hem Anadolu'yu, hem Avrupa'yı, hem dini hem dinsizliği hem huzuru hem keşmekeşi. Hırçın eserdi. Yakar kavurur, içinde bilemediği diyarların insanları hüküm sürerdi. Bu insanların at koşturmalarından içi, kimi zaman laciverde boyanır kimi zaman da pembeye. Ama onu severdiniz.

Kader'in bu halleri acıma hissi uyandırırdı Kamer'de. Onu sevmemenin imkânı yoktu; bütün hayallerine, yalanlarına, saflıklarına, hinliklerine rağmen. O çokrenkliydi. Uçarı fikirlerine hayran olurdunuz. Kestane rengi saçlarına, lacivert gözlerine, karakterli burnuna, hafif şaşı bakışlarına, odaklanamadığınız ve nereyi hedef aldığını bilemediğiniz bakışlarına. Gözbebeklerini yakalayamazdınız. Sürekli hareket eder, bir sağa bir sola doğru koşuştururlardı.

Görünmeyen bir perde vardı gözlerinde, aralamanıza izin vermediği bir perde. Sadece kendi istediği kadar aralar ve onun izin verdiği kadar görürdünüz kendisini. Bu da onu çekici kılardı. Her daim gizemli her daim hüznü her daim deli her daim neşeli, tam bir kargaşa hali ama sonuna kadar sadık ve sonuna kadar da harbi biri. Onunla ölüme bile giderdiniz. Zaten Kamer'in başka bir seçeneği yoktu, onunla ölümüne kadar gitmenin dışında. Bundan hiç şüp-he duymayarak hem de.

“Ne alırsınız efendim?”

“Çay lütfen, Kamer sende çay iç. Biri açık diğeri koyu iki çay lütfen.”

“İki tane mi?”

“İki tane dedik ya biri açık, diğeri demli.”

“Peki efendim.”

Saçlarını aynanın karşısında bir avuç jöle ile havaya kaldırmış garson uzaklaştı.

Kader, garsonun ağzının kenarlarına doğru kama gibi saplanmış favorilerine bakıp gülmeye başladı.

“Gördün mü garsonu. O ne öyle Allah aşkına. Bu adam kadar önemsemiyoruz biz saçlarımızı. Favorilerini gördün mü? Adamın başka işi yok galiba. Yanları bir tarafa, üstleri havaya, hele ensesindekiler! Bak, ben bu erkeklerden nefret ediyorum, hele bu tiplerden. Asla evlenmeyeceğim. Bunlardan bir halt olmaz, ne koca olur, ne baba. İki çay istediğimde salağın yüzündeki ifadeyi gördün mü?”

“Genç canım ne yapsın, heves işte. Bizim okuldakileri görmüyor musun? Özenmiş, takılma sen de Kader.”

Tam bu sırada garson çayları getirdi.

“Buyurun efendim.”

Kader garsonun üzerindeki tişörtün yazısına baktı. İngilizce: “Ben dayanılmazım, istersen” yazıyordu.

Gülmeye başladı Kader.

“Neden gülüyorsun? Heyyy sana söylüyorum.”

Kamer, Kader’e gözlerini patlatarak ayıp ediyorsun, demek istiyordu garsona karşı.

Garson masaya çayları bıraktı ve Kader’in deliler gibi gülmesinden tedirgin olarak hızlıca uzaklaştı.

“Söylesene neden gülüyorsun?”

“Görmedin mi göğsündeki yazıyı?”

“Hangi yazıyı?”

“Tişörtünün önünde yazan yazıyı.”

“Hayır görmedim. Ne yazıyordu?”

“Boş ver, bak ben sana ne diyorum; bu adamlar manyak. Bunların hiçbiri sevdasının arkasında durmaz. Satar bunlar adamı. Deli ederler. Bunun akli fikri apış arasındadır. Sorsan Ankara’nın nerede olduğunu bile bilmiyordur. Bu tipler yüz kelimenin dışında konuşamazlar, hatta elli, elli.”

“Sende gerizekâli yaptın çocuğu.”

“Şimdi ona iki soru sorarım, anlarsın gerçeği.”

“Bakar mısınız, garson...”

Kendisine seslenilmesi üzerine garson korkarak masaya doğru yaklaştı.

“Size bir soru sorabilir miyim? Arkadaşım merak ediyor da...”

Garson şaşırmış bir vaziyette Kader’in yüzüne baktı.

“Kim?”

“Arkadaşım.”

Patronun kendisine seslenmesini fırsat bilen garson, “Özür dilerim,” diyerek uzaklaştı masadan.

“Bak ciddiym lütfen sorma. Çok ayıp edersin. Senin deli olduğunu sanacak. Lütfen Kader, rica ediyorum.”

“Tamam tamam sakin ol. Sormayacağım. Korktu zaten garibim.”

Garson çay ocağının olduğu yerden Kader’in oturduğu masayı gösteriyor, patronuna bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Kamer’in cep telefonu çalmaya başladı tam o sırada. Çantasının derinliklerinden gelen ses üzerine içini telefonunu bulma telaşı sardı. Ardiye deposu gibi olan bez çantasını karıştırmaya başladı. Telefon çalmaya devam ediyordu. Kurcaladı bulamadı. Çantasının içindekileri masanın üzerine boşalttı. Ne varsa döküldü masaya: not defteri, kalemler, parfüm şişesi, cüzdanı, bozuk paralar. Mendil ve annesinin ona verdiği üzerinde gümüş bir tütün yaprağı olan bileklik. Sonunda buldu. Telefon hâlâ ısrarla çalmaya devam ediyordu. Düğmesine basıp kulağına götürdü.

“Alo buyurun.”

Karşı taraftakini dinlemeye başladı. Hiç konuşmuyordu. Yüzü şekilden şekle giriyor. Kaşları yukarıya doğru kalkıyordu.

“Kim o arayan Kamer?”

Kamer, Kader’i duymuyordu. Ama yüzü kararmaya başladı. Dolunay hilale dönüyordu, karanlık usul usul yürüyordu Kamer’in yüzünde.

“Ne oldu? Söylesene kim o arayan?”

“Ben geliyorum en kısa sürede merak etmeyin,” dedi usulca. Telefonu kulağından çekip kapattı.

“Bana bak deli etme adamı. Ne oldu kötü bir haber mi?”

Kamer yüzünü deniz tarafına doğru çevirip karşı kıyıya gözlerini dikip öylece bakmaya başladı. Ağzından usulca: “Annem ölmüş...” sözü çıktı.

“Neeeeeee!”

“Annem ölmüş.”

“Nasıl? Neden?”

Kader oturduğu yerden kalktı Kamer’in yanına geldi, sıkıca sarıldı. Saçlarını öpmeye başladı. İlk kez yapıyordu bunu. Saçları aynı kendi saçı gibi kokuyordu. Birden onu neden bu kadar sevdiğini ve neden bu kadar ihtiyaç duyduğunu anladı. Tam da bu yüzden çok seviyordu Kamer’i. Kendisi gibi kokuyordu zira.

Kamer birden deliler gibi ağlamaya başladı. Bu ağlayış öyle bir ağlayıştı ki, Boğaz’ın suları ölümün kokusunu yaymıştı sanki bütün İstanbul’a. Kader sımsıkı sarıldı Kamer’e.

“Ağla canım, ağla tutma kendini.”

Bir yandan da saçlarını okşuyordu. Kader ayağına taş bağlayarak Boğaz’ın sularına atlayan düş yoksunu biri gibi hissetmeye başladı kendini. Sona geliniyordu. Soluk alıp verememeye başladı. Başını havaya kaldırdı derin bir soluk almak istiyordu boğazı düğüm düğüm olmuştu. Aldığı nefesin ciğerlerine ulaşamamasından korkuyordu. Öleceğini sandı.

“Bir sıkıntınız mı var efendim?” diyen garsona baktı Kader.

“Git başımdan. Git dedim sana!”

Garson sorduğu soruya bin pişman, geldiği gibi uzaklaştı masadan.

“Bana bir şişe su getirir misin? Çabuk ama!” diye tekrardan seslendi.

Bir süre sonra garson elindeki suyu ve bir şişe kolonyayı masanın üzerine bırakıp uzaklaştı hemen.

Kader bardağa doldurduğu suyun içerisine kolonyadan damlattı ve suyu sonuna kadar kafasına dikti. Bu arada Kamer’in hıçkırıkları kesilmişti.

“Ben ne yapacağım şimdi Kader?” dedi.

“Gideceğiz. Ben de seninle geleceğim. Akşam uçağına yetiştireceğim seni. Korkma sen, ben her şeyi ayarlarım. Takma kafana Nefes al bakayım benim gibi derin derin hahhh şöyle.”

Bir güvercin

Uzak ufuklara

Hayallere ve gerçeğin çok uzağına

İçime sığmayacak kadar kederli

Ve bir o kadar da

Kırılğan

Yükselebilsen hayale

Sıkışan yüreğimin bütün damarlarında hüznün

Görmesem, bilmesem ne olurdu

Ve gördüm kan damlayan haberi

Görmez olaydı bu gözlerim

Cevaplayamadığım sıkıntıların sebeplerini

Bir posa

*Bir kayboluş satırların arasında
Vurabilsem sahillere
Bilmediğim diyarlarda kurduğum evlere
Sitem edebilsem
Derlesem, toparlasam kendimi yeniden
Ve yayabilsem hayallerimi bir an önce
Saçlarımı yolsam ne fayda
Heyecanlansalar korkuyla
Sıcacık sarılışları mahrum edenler
Yağmur olsam;
Deryalara uzansam durulur muyum?
Bütün damlalarımı savursam dört bir yana
Hayallere
Gerçeğe
Yalnızlığıma
Hayat verebilsem
Gece olsam;
Kapatsam gördüğüm şeyleri
Kelimeleri
Gerçeğin hikāyesini
Karanlığı
Sabahlara devşirsem
Aydınlatabilsem*

“İyilerin ruhu kolay çıkar. Kötülerin ruhu ise dikene do-
lanmış tlbendi söküp çıkarmak gibi zordur. Tereyağının
içinden kıl çekmek ne kadar kolaydır bilirsin. İşte onun gibi
kolayca çıktı ruhu hiç acı çekmeden hem de.

“Ben ne ölümler biliyorum. Ruhlar delik deşik olur. Yaralanır, öbür tarafa kan revan içinde gider. Kan falan görünmez ortada ama ondan daha kötüdür hırıltılar, titremeler... Neler gördüm ben neler. Annen hiç zorlanmadı puff, diye verdi nefesini inan.”

Urfa'nın iç sokaklarında garip bir evde, garip bir odanın içinde oturuyorlardı. Cenazeden dönülmüştü. Kamer hâlâ ince ince ağlıyordu.

“Sağ olsun Kader, her şeyi ayarlamış. Haberi aldığımız gibi beni ulaştırdı buraya. Bana çok destek oldu, hiç yanımdan ayrılmadı. Onu tanımış olmam, aynı okulda okumamız benim için çok büyük bir şans. Allahın hikmeti. Koca İstanbul'da onunla karşılaşmam sonrasında gelişen dostluğumuz. Büyük bir dostluk bu, dostluktan da öte adeta bir kardeşlik.”

Başındaki siyah örtüyü hâlâ çıkarmamış, odanın köşesine sinmiş Kamer'in ölüm esnasında annesinin yanında olan teyzesine kendisi ile alakalı anlattıklarını dinliyordu Kader. Yabancı olduğu bu insanları anlamaya çalışıyordu. Teyzenin anlattıklarını düşünüyor, bunların sırası mı şimdi, diye içinden geçiriyordu. Ruhlar, kan, hırıltılar falan. Zaten kız üzgün. Ama Kamer'in annesinin ruhunun kolayca çıkmış olduğunu öğrenmiş olduğunda yüzünü kaplayan ifade aslında bu anlatılanların hiç de gereksiz olmadığı kanaatini uyandırdı kendisinde.

“Yedisi olsun ondan sonra gidersin okuluna kızım. Senin burada yapacağın bir şey yok zaten. Ölenle ölünmez, okulun hepsinden önemli. Hem annen okulunu bitirmeni çok isterdi. Biliyorsun seni okutmak için nelere katlandı bir

başına. Böylece onun arzusunu da yerine getirmiş olursun. Yattığı yerde huzurlu olacaktır inan. Değil mi ha benim güzel kızım.”

“Bakarız teyze.”

“Annene çok söyledim haber verelim, diye ama hiç istemedi. Düzelirim, kızı telaşlandırmayalım, dedi hep. Bana engel oldu durdu. Üşütmüştü garibim. Kötü öksürüyordu. Geçer evhamlanmayalım, dedi bana. Ben de çok üzerinde durmadım. Son gün haber alamayınca meraklandım, yanına vardım. Yüzü kireç gibiydi. Bu böyle olmaz, dedim. Ama bir türlü sözümü geçiremedim sana haber vermek konusunda basiretim bağlandı sanırım. Onu da üzmemekten korktum açıkçası.

“Kucağımda verdi son nefesini. Ha unutmadan, odasındaki sandığın içinde sana verilmesi gereken bir defter varmış. Ölümümünden sonra verirsiniz, diye tembihlemişti. Unuttum sana söylemeyi. Aklıma şimdi geldi bir ara bakarsın kızım.

“Biliyor musun ruhun çekilmesi sırasında ölüm meleği de görülürmüş. Bu melek ölenin itikat ve ameline göre değişik suretlerde görünürmüş. Annen gülümsüyordu son nefesini verirken.”

Bu duydukları iyi gelmişti Kamer’e. Yüzünde bir aydınlanma peyda oldu. Bu konuşmaları köşesinde dinleyen Kader içinden, “Gerçeği Allah bilir, bu teyze işini iyi biliyor,” diye geçiriyordu. İçindeki sesi susturamıyordu.

“Aslında, gerçek ve hayal; birbirleriyle mücadele eder. Varlığın özüne uygun biçimde ya da tamamen bunun dışında doğrulanmaya ihtiyaç duymaksızın yaşamını devam

ettirir. Ne şekilde olursa olsun, öz ile onun bünyesinin oynadığı oyunları anlamamanın ve hüküm kurmanın bir faydası olmayacaktır. Yaşanan yaşanacak ve yüzleşmelerin en çetini gerçeğin yakıcı etkisi altında yüzleşecektir yok olarak.

“Akıl bir kez ve bütün zamanlar için doğasını yerine getirmekle programlanmakta ve böylece türlerin temel karakteristiklerini oluşturmaktadır. Bu şekilde, bireysel acıların kaybolacağını zannetmekte ve bunu azdırdıkça zirvelere taşımaktadır. Ama zirveler tehlikelidir ve gidilecek başka bir yer de yoktur. Birinden birinin yok olması ile sonuçlanacak ya da birlikte bir sona karar vermek için şüpheler içerisinde oyuna devam edilecektir. Eğer gerçek ve hayal, gerçeğin ortaya çıkmasıyla birlikte ortaya çıkmış ise o zaman acıyı meydana getiren nedenin, kişiden tamamen bağımsız olması beklenemez ki. Bu durum harabiyeti ve kederi daha da artırır.

“Kendimi ancak böyle kurtarabilirim, çünkü hayatın kendisi zaten bizatihi oyundan ibaret. Benim oyun oynamamın ne sakıncası olacak ki. Bir köşede oturup kaderimin gerçekliği hakkında düşünmemin yararı yok. Tek başına kurtulamam, bir kardeşe ihtiyacım var. Ancak iç dünyama ait şeylerin dış dünyada yerini alması ile bu durumdan kurtulabilirim. Başka hiçbir çarem yok benim. Bu kendimden kaçmakla alakalı değil, tam aksine kendimi korumakla gerçeği kendimden kaçırmakla alakalı. Gerçeği kabul etmem, yokluğumu kabul etmem demek. Hakkımda öğrenilecek pek bir şey yok. Bin bir hatıralar, fikirler, yalanlar toplamından başka bir şey değilim. Buna tahammül edemem ben.

“Bu durumu başkasının üstlenmesi gerekir. Bu ben olmayacağım. Ben aciz biri değilim. Ben zavallı olan değilim. Ben karar verenim, hükmedenim. Kuralları koyanım. Geçmişe dair bütün bilgileri topladım. Şimdi hüküm koyma zamanım geldi. Ben sadece ona yardım edenim. Hiç kendinizle yaşamayı denediniz mi? Başka canlılara yer açtığınız ve ortaya çıkardığınız ama tek bağlantı noktasının siz olduğu bir yaşamı denediniz mi? Bundan kurtulayım, dediğiniz an gerçeğin o can yakan gerçekline ve tuzağına düşersiniz ve artık bunu sürdüremezsiniz.

“Peki, ne yapacağım? Rahatsızlığımı kabullenip onunla birlikte mi yaşayacağım? İnsan rahatsızlığına alışır ve kabullenirse zihninin çürüdüğünü kabul etmiş olmaz mı o zaman? Soluksuz takip ediyorum hayatı ve bana kattıklarını. Hayatın insana kattıkları arasında neler yok ki. Bütün acıları, sevinçleri, hüznüleri, hayata dair ne varsa katar insanın özüne. Bir tek soru bile sormana izin vermeden hem de. Sessizliğin hükmünün sürdüğü bu diyarlarda asla kimse-den gocunmadan bütün gerçekliği anlatabilirsin, anladığın kadarı ile.

“Ama hayat sana öyle bir oyun oynar ki, hiçbir şeyi kur-gulayamaz, düşleyemez hale gelirsin. Balonu patlamış bir çocuk gibi. Elinden şekeri alınmış avaz avaz ağlayan bir bebek gibi. İnsanın düşleri elinden alındığında hiçbir şey kalmaz geriye. Soluk bile alamazsın. Akıl oyun oynamaya başlar insana. Ah o akıl yok mu o akıl, ne oyunlar oynar insana. İnsan acının gerçekliği ile asla gerçek manada yüzleşemez. Asla bunu kabul etmek istemez. Zihin sürekli olarak bir savurma ve avuntu aramaya başlar. Başkalarından kaçır gibi

kendisinden kaçır insan. Gerçi belirsizdir yolun sonu ama asla sonunu düşleyemeden kaçarsın kendinden. Dökülmeye başlar ruhun artık irili ufaklı, sen kaçtıkça uçuşmaya başlar teninden ve ne kadar hızlı koşarsan o kadar savrulur gökyüzüne.

“İzini sürmelerini istemezsin insanların, seni bulmalarını ve anlamalarını da beklemezsin. Tek bir gerçeklik vardır karşında, buna bir son verebilmek. Bu sonun nasıl olacağı konusunda derin bir bilinmezlik olarak kaybolur, gidersin. Karanlık sokakların kuytu köşelerinde özlemeye başlarsın her şeyi. Ekmegin kokusunu özlersin, gerçek aşkı, sokakların kokusunu, annenin gözyaşlarını, babanın sana hiç dokunmayan şefkatli ellerini. Bulutları ve güneşi...”

Kader gözlerini daldırdığı boşluktan çıkardı. Başını iki yana salladı. “Toparlan kızım,” diyerek ellerini yanaklarına vurdu. “Toparlanman lazım. Kamer’in sana ihtiyacı var, kendi derdinin mi peşine düştün? Bencilliğin sırası değil. Anası ölmüş bir kız var karşında hadi bakalım aklını başına topla, ona yardım etmen lazım,” diye söylendi kendi kendine.

9. BÖLÜM

DEFTER

Gerçeği bilmek herkesin hakkıdır, hele senin güzel göz-lüm, bilmemek daha kötü, saklamak ve gerçeği gizlemek; bu çok kötü. Kahreden ve sonunu getiremeyeceğin bir yük hem de. Sahralar kadar sessiz kızım benim. Bunları senin yüzüne söyleyemedim. Buna hiç cesaret edemedim. Çoğu zaman teşebbüs ettim ama her defasında vazgeçtim. Beni sevmemenden korktum. Bana kızacağına, küseceğine inan-dım. Senin sevgisizliğine dayanamazdım.

Bebeğim, doğru ya da yanlış ama bunları sana hep an-latmam gerektiğine inanmama rağmen hiçbir zaman ce-saret edemedim. Rüyalarının bulutları üzerinde uyumana izin verdim. Seni uyandırmaya kıyamadım. Bir nehir gibi hep akmaya çalıştı sözlerim ama engellere takıldım. Bent-

lerimde tutsak kaldım. Sözlerim boğazımda taş oldu, tıkağı çağlayanlarımı. Kaçtım hep bu gerçekten. Vahaların derin sessizliğine gecelerde sessiz, çaresiz kaldım.

Kolay değildi, hem de hiç kolay değildi. Yaban güvercinleri gibi uçmanı istedim mutlu ve özgür. Gerçeklerin seni boğmasını istemedim. Derin dinginliğinde uyuyan ve hiçbir zaman uyandırılmadan bir huzur halinde kal istedim. Gözlerine anlattım senin, o büyüğü ve buğulu gözlerine. Dudaklarımı aralamaya cesaret edemedim. Ateş gibi yakan sözlerin, saçlarının arasından geçmesini istemedim. Yüzüne her baktığımda eksildim. Kusurluydum. Tuz bastım yarama kurutmak için. Duyduğum acıyı tarif etmeme hiçbir kelime yeterli gelmez. Her defasında sana tattırdığım bu eksiklikten dolayı sürekli kanadım kanadım...

Bebeğim ben aşkı tanıdım. Hem de ne aşk. Çok sevdim. Biliyor musun karşılıksız da değildi aşkım. Babanı çok sevdim. Benim çöl sessizliğindeki kızım. Baban da beni çok sevdi. Aradan uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ kokusunu hatırlıyorum. Bu kokuyu her duyduğumda ondan ayrıldığım geceyi, soğuğu ve üşüdüğümü hatırlıyorum. Yaz günündeki çaresizliğim düşüyor aklıma.

Dokunduk biz birbirimize. Eksik kalmadık. Sevdiğimin tenini bildim, o da benimkini. Bu birliktelik inan bana her şeye bedeldi. Sevmek ama dokunamamak esas acı bu. Ama biz bunu yaşamadık. Sana verdiğim bir bileklik var, hani ucunda gümüşten bir tütün yaprağı olan bileklik; onu baban, o gece benim bileğime takmıştı usulca. Tütünün bizi birleştirdiğine inanırdı. Tütün sayesinde bulmuştuk biz birbirimizi.

Biz tütün zamanı Ege bölgesine göçerdik. Akhisar'a ameleliğe giderdik. O zamanlar çok gençtim. Bulut gölgesi, yeni çıkmış ekin tarlası kadar taze hem de. İşte bu gidişlerimizde tanıdım babanı. Alparslan'ı gördüğüm anda sevdim. Yürüdüğüm Akhisar'ın çarşılarında, caddelerinde, sokaklarında, pazarlarında, ekin yerlerinde hep onu görür oldum. Topladığım her bir tütün yaprağında onun kokusu vardı. Herkesi ona benzetirdim. Herkeste onu görürdüm. Durgunluğumu fark edip âşık mısın, diye sorduklarında susardım hep. Batıda batan güneşimdi o benim. Ne öncesi vardı ne de ondan sonrası.

Önceleri kendime bile söylemekten çekinirdim. Beni seviyor mu acaba, o ağa oğlu ben bir amele. Bu mümkün mü, diye telaşlanırdım. Ama o da beni seviyormuş; bunu ikinci hasat zamanı gidişimizde anladım. Bana bakışlarından, yüzünün kızarmasından, bizi karşılamasındaki heyecanından...

Bir gece babanla buluştuk. Bana olan sevgisinden bahsetti, aşkından. O kadar güzeldi ki sözleri. Bana ay ışığım dedi, sevgilimsin, dedi. Beni beklediğini, gelmeyeceğim diye çok korktuğunu, söyledi. Babanın kara gözlerinin içinde kayboldum. Aşkta kayboldum. Ne geçmişi, ne geleceği düşünmeden, hesaplamadan asla önemsemeden onun oldum. Güçlü kolları ile beni sardığında her şeyden ve herkesten vazgeçtim. Dünyadan, zamandan, mekândan vazgeçtim. Tek istediğim bu andı. Buna ne dersen de güzel kızım. Sevgi, tutku, sevda ismini sen koy, ben hâlâ koyabilmiş değilim.

Ondan başka hayatımda kimse olmadı, ne öncesinde ne sonrasında. Kimseyi tanımak istemedim ve sokmadım

yanıma. Bütün ruhum ağaçlara dolanan sarmaşıklar gibi ona dolandı ve yükseldim ben babanda. Ondan sonra neyi arayayım, ondan sonra kimi isteyeyim. Bütün kulelerimi yerle bir etmişti bu aşk benim. Kalbimin karanlığına aşk yürümüş ve her yerimi aydınlatmıştı. Yalnızlığın korkunçluğu yok olup gitmişti. Kalbimin en ücra köşelerine doğru, kanıma, ruhuma süzölmüştü baban. Aşk vademde sadece o vardı.

Biliyorum şimdi bana soruyorsun. Ne oldu peki? Babamı bana neden tanıtmadın, neden babam olduğunu söylemedin, diyen sesini duyar gibi oluyorum. Urfa'nın sıcağı gibi insanı yumuşatan sesini duyuyorum... Bunları yazarken kulağıma fısıldıyorsun sorularını...

Kamer, gecenin ilerleyen vaktinde sandıktan çıkarttığı ilkokuldan kalma yarısı yazılı, diğer yarısı boş kalmış defteri okumaya ara verdi. Yere serili döşek üzerinde pikeyi beline kadar çekmiş onu seyreden Kader'e baktı. Kader de ona bakıyordu.

“Bekliyorum söyle, var bir şeyler o defterde. Benimle paylaşabilirsin. Bilirsin, bildiklerimi kafamı kesseler söylemem. Annen ölümünden sonra sana verilmesini vasiyet ettiğine göre önemli şeyler yazıyor olmalı. Deminden beri yüzünü izliyorum. Şekilden şekle giriyorsun. Söyle hadi korkma.”

“Benim babam ölmemiş, babam varmış benim Kader.”

“Ne diyorsun...”

“Evet, benim babam varmış.”

Yataktan hışımla kalkan Kader, Kamer'in yanına geldi oturdu.

“Bende okumak istiyorum. Lütfen müsaade et. Bak biz birbirimizden hiçbir şey saklamadık bugüne kadar. Ta ilk günden beri hem de.”

Kader söylediğinden huzursuz oldu ve geldiği yere tekrar dönüp yatağının üzerine bağdaş kurup oturdu.

“Özür dilerim Kamer, çok özür dilerim.”

“Yanıma gel ne olur, Kader çok üşüyorum.”

Bunu öyle içten, öyle naif, duru bir sesle söyledi ki, Kader'in buna kayıtsız kalması mümkün değildi. Kader ayağa kalkıp toplanmış geceliğini düzeltti.

“Bunları sana yaşattıklarından dolayı çok üzgünüm.”

“...”

“Peki, canım nasıl istersen. Ben hep senin yanıdayım bunu sakın unutma.”

İçinde bir acı hissetti Kader, hem de çok derinlerde bir acı ve suçluluk duygusu. Bu acıyı bastırmak ve yok etmek istercesine birden pervasızlaştı.

“Zaten çok merak etmiyorum.”

Dışarıda ölüm sessizliğinde bir gece hükmünü sürüyordu. Sessiz ve derin. Hepten doğruyu söylemek isteyen ama susturulmuş bir gece. Dolunay bütün Urfa'yı aydınlatıyordu; evleri, ağaçları, geceyi, tozlu yolları, çatılarda uyuyanları, her şeyi. Aydınlatamadığı sadece birbirine sarılmış vaziyette oturan Kader ve Kamer'di.

Kader'in gözleri farklı bakıyordu. Kamer'in yanına oturdu. Gözleri bir sağa, bir sola gidip geliyordu. Beraberce

okumaya devam ettiler. Kamer defterin sayfalarını çevirdi usulca.

Bu aşk çok güzeldi. Sınırları yoktu hiçbir şeyin. Gön­lüme söz geçirmem mümkün değildi. Bütün dünya yan­sa umurumda değildi. Nakış gibi işlenmişti yüreğimin her köşesine. Babanla beraber olduğumda zarif bir kuş oldum. Uçtum dağların üzerinden, ovaları geçtim, Babil Kulesi'nin tepesine tünedim. Nazlı bir kelebek oldum. Bütün renkle­rimi sergiledim kanatlarımın üzerinden dünyaya. Aşkın sır­rina erdim. Asla günah işlediğimi düşünmüyordum. Allah bizim karıkoca olduğumuzu biliyor, diyordum. Ben onun karısı o benim kocam oldu artık, diyordum. Ama kızım, aslında büyük bir günah işleyip bu aşka ihanet ediyordum. Haddimizi çoktan aşmıştık. Ama o an buna engel olamaz­dık, vuslata ermiştik biz. Kendi bedenimizden geçmiş ve tek bir vücut olmuştuk.

Bu sadece tensel bir haz değildi annem, inan bana. Ay­larca çölde yol alan bir seyyahın vahaya varması gibiydi bi­zimki. Vatan hasreti çeken birinin vatanı için şehit olma­ sı gibiydi. Yemen çöllerinde esir düşmüş bir askerin yıllar sonra vatanına kavuşması gibiydi. Kötü değildi anneciğim, inan hiç kötü bir şey yapmıyorduk o an, sadece birbirimizin oluyorduk. O an öyle düşünüyordum. Dedim ya; ne hata­ mın ne de günahımın farkındaydım.

Babası bu birlikteliği asla kabul etmedi. Baban, dedene beni sevdiğini söylediğinde ne var ne yoksa her şey bozul­ du. Büyük bir fırtına gibiydi yaşananlar. Baban, babasından

çok korkardı. Baş kaldıramazdı. Bunu bana asla itiraf etmedi ama ben biliyordum. O kadar çok sıkıldık ve bunaldık ki, o günlerde baban deli gibi oldu adeta, bir meczup gibiydi.

Babası önceleri onu başka bir ailenin kızı ile evlendireceğini söylemiş. Baban da korkusundan bana olan sevdasını açmış. Korkmuş, babasının evlendirmek istediği kızı sevmiyormuş. Bana olan sevdasını bir an önce açar ve birlikteliğimiz hasıl olursa babasının buna boyun eğeceğini düşünmüş. Ama öyle olmadı tabii. Ben neyim ki, sıradan bir amele. Babasının gözünde öyleydim. Bir yandan birbirimizi sevdiğimizi söylediğimiz sırada öbür taraftan bütün şarkılarımızı yitirmeye başlamıştık bile. Gözlerimize mil çekildi adeta. Bütün kanaryaların sesi kesildi. Ortalık çöle döndü. Ey donmuş sabah, içimi ısıtmıyorsun artık. Çiğimi çöle döndürdü bu hoyratlık.

Baban intihar edelim dedi bana. Asla başka biri ile evlenemeyeceğini anlattı. Ölmemizin bir kurtuluş olacağını söyledi.

Bebeğim, saçma gelmesin sakın. Beni ayıplama. Huzursun sen benim. Ben babanı öyle çok sevdim ki, ölmesine asla izin veremezdim. Benim yüzümden ölümün soğuk nefesine tutunmasına müsaade etmezdim. Baş döndürücü şarabın gerçeğini görmüştüm. Zaten kaçıp evlensek bile babası bizi bulurdu ve asla yaşayamazdı aşkımız. Zaten baban, dedene karşı gelecek, dediğini zorla yaptıracak biri de değildi. Bu durumdan sadece ölümlerle kurtulacağımıza karar verdiğini söylediği an bütün gerçeği anlamıştım. Hüzün tohumlarını o zaman ekmişti daha. Cılız bir tütün fidanı gibi titriyordu bütün bedenim. Binlerce garip ve belirsiz

duygu dolduruvermişti içimi. Zorlamamın hiçbir faydası olmayacaktı. Görev bana düşmüştü, babanı kurtarmak zorundaydım.

Çareyi kaçmakta ve beni bulamamasında bildim. Unuturdu zamanla, o zamanki çocuk aklımla bunun en doğru çözüm olduğuna inandırdım kendimi. Neden deme bebeğim. Saçma gelebilir ama öyle. Bazı şeyleri yaşandığı dönem ile değerlendirmek, o ruh halini anlayarak çözmek gerek. Bugün baktığın yerden değil bebeğim. Hayatta ne saçmalıklar duyuyoruz olur mu dediğimiz, ama oluyor bebeğim.

Baban birlikteliğimizi babasına anlattığı zaman deden, tütün tarlasında yanıma geldi. O anı hiç unutmuyorum. Bütün heybeti ve şimşek gibi çakan çakır gözleri ile bana baktı. Baştan aşağıya süzdü beni. Aşağıladı bakışlarıyla, oğlunu ayartan bir aşüfte gibi baktı yüzüme. Gözlerine bakmaktan korkuyordum. Bana şöyle dedi:

“Alparslan’ı öldürürüm, ama önce seni. Gömerim, bu tütün tarlasına seni ve aileni!”

Sonra belinden silahını çıkarttı o soğuk, pırıl pırıl parlayan silahını, güneşin keskin yansımalarını gözüme doğrultan silahını. Bütün vücudum titremeye başladı. Kulağımın dibinden iki el ateşledi. Sağır oluyorum zannettim. Bir süre söylediklerini duyamadım. Kulaklarımdaki çınlama bütün ovaya yayılmıştı. Sadece şu sözlerini hiç unutmuyorum: “Biri sana, biri Alparslan’a.”

Bir an için olacakları gözümün önüne getirdim. Alparslanım kanlar içerisinde. İşte o zaman çok korktum, hem de çok. Beynimin içinde tek bir söz duyuyordum: Elveda

aşkı. Beni tehdit eden bu adamın şakası yoktu. Gözlerine bakınca yalan söylemediğini bütün ruhumla anlamıştım.

Telifisi olmayan şeylerin izahı gereksizdir. Geriye dönüşü yoktur. Ama sen, içindeki eksikliği telafi edebilirsin. O yüzden anlatıyorum bunları sana. Acıları daim olmamalı insanların. Hele senin hiç olmamalı canım kızım. İnsanlar korkmamalı, benim korktuğum gibi. Ne sevdiğine ne de kendine olacaklardan.

Bebeğim, baban sanıyorum yaşıyor hâlâ. Fakat seni asla bilmiyor. Hamile kaldığımı ben de bilmiyordum. Baban Akhisar'da. Bunları sana yazdığım zaman yaşıyordu. İnşallah hâlâ yaşıyordur ve sen babanı bulabilirsin. İstersen tabii. Kınalı kuzum sana bırakıyorum. Bu senin kararın. Ben sana babanın öldüğünü söylemiştim bir trafik kazasında ama gerçek bu değil kınalı kuzum. Biz babanla bir daha asla bir araya gelemedik. Birbirimizle hiç görüşmedik. Ben onu uzaktan, çok uzaktan takip ettim ama o benden bir daha asla haber alamadı. Senin varlığından bile haberi yok.

Sen aslında hiç doğmadın kınalı kuzum

Küçük ceylanım benim

Aşk

Bazen sahip olamayacağın birini sevmektir

Uçurtması elinden alınan bir çocuk gibi

Hayata küsersin

Gökyüzüne küsersin

Benim hayatım böyle bir küsme işte

Elimde tek kalan sensin

Sen geceme yıldız oldun benim

Güneşim

Kamerim oldun

Ne diyeyim işte böyle

Aşk aslında iki kişilik nefes almak gibidir

Ben hep hayatım boyunca iki kişilik nefes aldım

Gözüm kör olsun ki yalanım yok

Sen aslında hiç doğmadın kınalı kuzum

Ben babanı çok sevdim, o kadar çok sevdim ki, onu korumak için geri çekildim. Çekildiğimde sokulduğum gibi değildim ama. Bunu çok sonra anladım. Sen vardın içimde. Ondan bir parça, canından can, içimin en derin yerinde hem de. Aslında biliyor musun gülüm, bir insan sevdiği ile yaşlanmalı, sevdiği yüzünden değil. Yani benim gibi değil. Ben aşk acısı yaşadım. Aşk acısı taşımayan yürek ya deliye aittir ya ölüye. Ben ne deliyim ne de ölü. Birine âşık oluyorsun ve bütün dünya tek bir kişiye dönüşüyor.

İşte böyle; bir ara geriye dönmek istedim. Seni de yanıma katarak hem de. Ben geldim, demek istedim. Ama olmadı. Evlendiğini öğrendim. Babasının ona layık gördüğü kızla Hilal ile. Kızdım, kırıldım, kiskandım, küstüm. Ama sonra bütün bu duygularım yok oldu. Sana daha bir sarımalandım. Bu da bana yetti. Şimdi sıra sende kar tanem, zarifim, masumum, hayalim sıra sende.

İstiyorsan git bul onu. Anlat kendini. Elbette mecbur değilsin. Şayet yaşıyorsa öp bir kez babanı benim için. Kulagina eğil ve bu anamdan de.

Her şey için özür diliyorum. Beni affet. Dünya işte. Biliyorum bundan sonra asla aynı olmayacaksın. Affetmek iyi insanın intikamıdır. Ben affettim. Sen de beni affet benim güzel, bal kokulu kızım.

Kendin için değilse bile Kader için yap bunu.

Kamer'in gözlerinden ip gibi yaşlar dökülüyordu. Kader de gözyaşlarını tutamıyordu.

"Trafik kazasında öldü ha baban? Aynen benim babam gibi desene."

Birbirlerinin yüzlerine baktılar. Hiç konuşmadılar bir süre. Kireç boyalı duvara sırtlarını dayadılar. Ne kadar zaman geçti kim bilir.

"İnanamıyorum biz hemşeriyiz ha Kamer!"

Kamer'in gözlerinden akan yaşlar kucağını ıpsıslak yapmıştı. Gecenin dili kesilmişti. Yıldızlar öksüz bırakılmışlardı bu gece. Her biri ayrı köşelere savruldu.

*Gün çöküyordu geceye
Gece, gece olmaktan çıkmıştı
Gece bekâretini kaybetti bir kere
Gece, bambaşka gecelere savruluyordu
Ardında koyu bir zifir bırakarak
Gece ağladı
Kader ağladı*

Bir gün gelir, dünyanın bir yerinde yıllarca senin haberin olmadan yaşamış birine bütün hayatını anlatmak istersin.

Öğrendiği gerçek Kader'i nerelere savurmuştu. Gece böyle devam edemezdi. Arşa delik açılmıştı bir kere. Bu gerçek, yüreğine çıkmayacak bir dövme gibi kazınmıştı. Sıcak bir mezar düşlüyorum, düşlerimi yatırmak için. Gerçek bir daha gün yüzüne çıkmasın diye. Arşa açılan kara delikten geçilmesi gerekiyordu, ne zamanın hükmü vardı, ne mekânın. Kader'de ne zaman kalmıştı ne mekân. Beyninde binlerce görüntü ve kurgu ile sayıklıyordu.

*Bu karanlık dehlizi geçmem gerek
Gece kötü yola düştü bir kere
Ne yapıp edip bu kötü yoldan çıkarmam gerek
Geceyi
Gözlerini ağartmam gerekecek
Gecenin
Silmek, temizlemek gerek bütün çapaklarını
Perde kalktı bir kere artık
Tekrar örtülemez
Bu gerçeğin dürülüp kaldırılması gerekiyor
Kör kuyulara atılması
Başka yüreklere yüklenmesi
Ve unutulması
Bütün oklar yaylarından çekilmişlerdi bir kere
Vızıldayarak hedefe doğru yol alıyorlardı
Onları hedefe varmaktan hiçbir şey durduramazdı
Geceye kimse secde ettiremezdi bundan böyle
Boyun eğdirilemezdi
Gece hamile kalmıştı*

*Doğurması gerekiyor
Gerçeğin kucagında
Doğacak olan ne ise ne
Ölü ya da diri
Çıkması gerekiyor güne
Görülmesi
Bilinmesi
Kutsanması gerekiyor gerçeğin
Bambaşka düşler ile
Ancak gerçeğe böyle hesaplaşılabilir
Sorulmamış korkunç sorular
Sorulmaya başlansın
Bütün çeşmeler ardına kadar açılsın
Barajların kapakları aralanmıştı
Artık geceye tövbe edilemez
Gece kavgaya oldu artık
Sevda oldu
Gerçeğe açlık oldu
Gece ılgın atarak yırtıldı ar damarından*

Tam bir çılgınlık hali hüküm sürüyordu Kader'de. Arza düşen ilk kan damlası gibi Kader'in alnına gün damlamıştı bir kere.

"Babanı bulmak istiyor musun?" diye sordu Kader.

"Bilmiyorum..."

Kamer bir yandan ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerinden akan yaşları siliyor, "Bilmiyorum, bulmalı mıyım?" diye soruyordu.

“Zor, çok zor bir durum bu Kamer, bu annenin ölümünden daha sarsıcı biliyor musun? Senin için de benim içinde çok edici bir durum. Bilmiyorum ben ne yapardım. Bak enine boyuna düşünme. Hiçbir yorum katmadan, için ne söylüyor sana, ne diyor? Bu önemli. İçgüdülerini dinle ne diyor?”

“Ben bilemiyorum. Tahlil edemiyorum duygularımı. Karar vermek çok zor. Sen karar ver benim yerime Kader.”

“Ama borçlandın sen Kamer.”

“Neden ki?”

“Bir öpücük borçlandın. Babana. Annenin vasiyeti bu, ne çabuk unuttun. Senden babanı öpmeni istemedi mi?”

“Evet ama...”

“Kamer, hemşeri çıktık biz, baban Akhisarlı ha? İnana-mıyorum. Benim memleketten. Hayret bir şey söyleseler inanmazdım. Ya sen hiç Akhisar’a gitmedin değil mi? Benim ki de soru mu gitmedin tabii ki. Ama ben sana hep anlatıyordum Tepe mezarını, şeyh İsa’yı, sevgi yolunu.”

“Gitmiş gibi biliyorum ama oraları senin sayende.”

“Kamer bak beni dinle. Her şeyi ben ayarlayacağım. Gidip babanı bulacağız. Ne gerekiyorsa yapacağım. Bizimkilerden de yardım isteyeceğim. Sana bütün gerçeği yaşatacağım. Ben de epeydir gitmemiştim. Benim için de iyi olacak bu hesaplaşma. Ağlama kızım, artık ağlamayı kes. Yapabileceğin bir şey yok! Ne diyorsam onu yapacaksın. Her zaman olduğu gibi. Üzülme artık. Hadi yatalım istersen ha, bu sana iyi gelecektir.”

“Evet, doğru söylüyorsun, uyumak en güzeli. Uyumak ve ne var ne yoksa her şeyi unutmak. Hiç yaşamamış olmak değil mi?”

Kader'in gözlerine baktı Kamer. O gözlerde çok acı vardı. Kendininkilerle kıyaslanmayacak bir acı hem de. Bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Kader'e dokundu, nefesi soluk borusunda takılı kaldı bu acıyı gördüğünde. Ellerini Kader'in yüzünde gezdirdi. Sanki kendi yüzüne dokunuyordu. Yutkunmakta zorluk çekti.

“Yapma arkadaşım, böyle bakma. Hadi kalk yüzünü yıka. Zaman en iyi ilaç. Gidip babanı bulacağız, hadi üzülme artık. Ne yaşayacaksak yaşayacağız. Kurtuluşu yok bunun.”

Birbirlerine sarıldılar. Kader, Kamer'in göğsüne başını dayadı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Neden? Allahım neden?”

10. BÖLÜM

GÜLSER

Kader ve Kamer kısa bir süre daha Urfa'da kalıp Kamer'in annesinin yedisini yaptıktan sonra İstanbul'a dönmeye karar verdiler. Kader Kamer'i yalnız bırakamayacağı için evinde kalmaya ikna etti. Kamer, yalnız kalmanın mümkün olmadığını anladığından can dostunu kırmadı.

“Ev, büyük. İster benim odada kalırsın, istersen misafir yatak odasında kalırsın. Nasıl rahat edersen yani, plan yapmamız gerekiyor Akhisar için. Bizimkilerle konuşurum hem. Onlar daha iyi bilirler kimin ne olduğunu. Nerede olduğunu. Deli gibi dolanmamıza gerek kalmaz.”

“Haklısın ama yük olmak istemiyorum kimseye.”

“Ben haber verdim geleceğimizden. Çok memnun oldular merak etme sen. Rahatsızlık da ne, biz hemşeri değil

miyiz? Hadi kemerini bağla lütfen. Birazdan uçağımız kalkacak.”

Büyük bir gürültü ile uçağın motorları çalıştı. Tekerlekler yerden kesildiğinde Kader, karnında büyük bir boşluk hissetmeye başladı. Uçuyormuş gibi. Kanatlanıyor ve yükseliyormuş gibi. Uçağın olmadığı bu kanatlanma hissi yalın bir yükselme hayali her yerini kaplıyordu. Uçak yükselmesini tamamlayıp yol almaya başladı. Kemer ikaz ışıkları sönmüş hostesler servise başlamışlardı. Arka sıralardan bir yolcu Kader’in oturduğu ön koltuğa doğru yaklaştı ve eğilerek:

“Yanınız boşsa buraya oturabilir miyim?” diye sordu.

Kader, güleryüzle kendine doğru eğilmiş olan kadına, “Yanımin boş olduğunu nereden çıkartıyorsunuz ki? Görmüyor musunuz!” diye çıkıştı.

Kendisine bu şekilde çıkışılmış olan kadın Kader’in yüzünde gördüğü ifadeden dolayı ürktü. Kader’in gözbebekleri bir sağa bir sola hızla gidip geliyordu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim...” diyerek uzaklaştı.

Kader ve Kamer, Sabiha Gökçen Havaalanı’ndan çıktılar. Sırada bekleyen taksilerden birine seslendi Kamer. Birlikte arabaya bindiler.

“Erenköy lütfen...”

İstanbul yağışlıydı, hava kapalı ve gri, hiç olmadığı kadar, bu mevsimde beklenmeyen bir durum, her zamanki gibi bir trafik keşmekeşi. Arabada hiç konuşmadılar. Erenköy’e vardıklarında bankanın karşısında durmalarını söyledi Kader. Arabadan inip bankanın karşısındaki apartmana girdi-

ler. Asansöre bindiklerinde Kader, Kamer'e, "Teyzemi seveceksin," dedi.

"Teyzeni mi?"

"Teyzemi ama ben ona anne diyorum. Anlatırım. Bir tek senin hayatın mı gizemli sanıyorsun kızım. Bende ne sırlar var bir bilsen."

Kamer, Kader'in yüzüne bakakaldı. Asansör son katta durdu. Kapıyı açıp çıktılar. Kader, asansörün karşısındaki kapıya yaklaştı. Tokmağı eline aldı ama vurmadan tekrar yerine bıraktı. Bir adım geriye çekildi.

*Hayatın kordonu anamın karnında
Dolandı boynuma
Sıktı ve bırakmadı nefes alayım
Kapladı bütün gökyüzünü
Kara bir delik demek ki o günden
Sabret gönül şurada ne kaldıki, karşıki kıyıya
Sevişmenin en hararetli kısmına geldi
Bu beden, bu can
Yalancılar gibi gizlenmenin
Hükmünü sonlandırmalı
Paylaşmalı ve hesaplaşmalı
Bitirmeli ve tekrar başlatmalı
Sonlandırmalı dolambaçlı yolların ahir zamanlığını
Can kafesinin ağzını açmalı ve söyletmeli ne varsa
Kapıları açmalı ve uçurtmalı
Kuşu dağların başlarına
Karar verme zamanı*

*Gerçekten karar verme zamanı artık
Doğum sancılarından kurtarmalı bebeği
Hayatın kordonuna dolanmış bu bedeni
Morarmış nefessiz kalmış Kamer'i*

Tekrar kapıya doğru yaklaşıp tokmağı eline aldı ve kapıya vurmaya başladı. İçeriden, “Geliyorum,” diye bir ses işitildi. Gülser Hanım kapıya doğru yaklaşıyordu. Kapıyı açtı.

“Hoş geldin annem.”

“Hoş bulduk anne.”

Kader ve annesi birbirlerine sarıldılar. Kapının dışında kalan Kamer, öylece birbirine sarılmış ana kıza bakıyordu. Çantasını yere bıraktı. Annesinin boynundan ayrılan Kader, geriye döndü.

“Girsene. Ne duruyorsun orada. Yabancı mısın?”

Kamer ayağındaki babetlerini çıkarttı. Çoraplarını yukarıya doğru çekti.

“Tamam tamam o da girsin bakalım.”

Gülser Hanım kızının ayakkabılarını alıp kapıyı kapattı. Kapının arkasındaki dolaba yerleştirdi elindeki ayakkabıları.

“Anne çok sıkıştım. Sen Kamer'i salona al.”

Kader tuvalete doğru koşturmaya başladı.

Gülser Hanım mutfığa doğru yöneldi.

Gülser Hanım. Zarif, ince, narin, buğday tenli, kulak memelerine kadar kesilmiş saçları ile insana huzur veriyordu. Yüzüne düşmesin diye perçemini kulağının arkasından fildişi oyma bir toka ile tutturmuştu.

Tuvaletten çıkan Kader konuşmaya başladı.

“Neredeyse altıma yapıyormuşum. Hiç sevmem uçaklarda tuvalete girmeyi. Daracık, hücre gibi ne sağa dönebilirsin ne sola. Oturmak istersin oturamazsın, ayakta beygir gibi işemiş bir hödüğün sidik damlalarından. Nefret ederim nefret!”

“Kader ne biçim bir konuşma o. Lütfen daha kibar olabilir misin?” diye seslendi mutfaktan teyzesi.

Kader gülmeye başladı.

“Annem, yani teyzem hiç sevmez böyle konuşulmasını. Kibarcıktır kendisi aynen senin gibi,” diye Kamer’le konuşmaya devam etti. İçeriden Gülser Hanım seslendi:

“Çay içer misin? Yeni demledim. Kek de var, geleceksin diye yaptım taze.”

“Evet, Kamer’inki açık olsun lütfen,” diye karşılık verdi.

Mutfaktan tepsiye koyduğu iki bardak çay ve üzümlü kek dilimleri ile geldi Gülser Hanım. Elindeki tepsiyi orta sehpanın üzerine bıraktı. Tepsideki porselen güllü fincanı aldı. Koltuğa geçti. Kader, asla fincanda çay içmezdi.

“Sen de git elini yüzünü yıka istersen. Yoldan geldik rahatlırsın,” diye Kamer’i uyardı. Kamer, söyleneni dinledi tuvalete doğru yürümeye başladı.

Tuvalet kapısının kapanma sesini duyduğunda teyzesine doğru döndü.

“Anne ben Kamer’e seni anlatacağım. Biraz bahsettim zaten.”

“Kader iyi misin anneciğim sen?”

“Anne, Kamer böylece kendini bana daha yakın hissedecektir. Onunla alakalı çok ilginç şeyler öğrendim. İyiyim

ben inan iyiyim. Anlatacağım sonra sana, duyduklarına inanamayacaksın.”

“Kızım sen bu sabah ilaçlarını aldın mı?”

Kamer tuvaletten çıkmış yanlarına gelip oturmuştu.

“Kamer, annem aslında teyzem benim. İnanamadın duyduğuna değil mi? Hiç anlatmamıştım sana. Annem beni doğururken ölmüş, kısa bir süre sonrada babam trafik kazasında ölmüş. Beni teyzemler evlat edinmişler. Daha doğrusu teyzem doğurmuş gibi üzerlerine yazdırmışlar. Enişteme de baba diyorum. Teyzemler sağ olsunlar bana iyi baktılar. Teyze zaten ana yarısı demek değil mi teyze?” diyerek teyzesinin yüzüne baktı Kader. Teyzesi hayretle anlatılanları dinliyordu. Kader bunları anlatırken eline aldığı kek tabağındaki kekleri büyük lokmalar halinde ağzına tepiyor, konuşmakta güçlük çekiyordu. Kek dilimlerine çatalı öyle bir batırıyordu ki, porselen tabak neredeyse ortadan ikiye ayrılmak üzereydi.

“Kekten sen de yesene. Ne yani yalnızca senin yaşadıklarından mı ibaret zannediyorsun hayatı. Neden yemiyorsun?” diye bir yandan da Kamer’e çıkışıyordu.

“Ne kadar şanslısın böyle bir annen olduğu için,” dedi Kamer.

Ağzındaki lokmaları yutmakta güçlük çeken Kader, bu söz üzerine teyzesine baktı, Gülser Hanım’ın yüzündeki ifadeyi fark etti, yerinden kalkıp yanaklarından öpmeye başladı.

“Tamam tamam Kader, soruma cevap ver benim. Sen bu sabah ilaçlarını aldın mı anneciğim?” diye tekrar sordu.

“İnanamayacaksın anne şimdi duyacaklarına. Şok olacaksınız!”

Kader bütün gece Kamer'in annesinin bıraktığı defterde yazılı olanları okuduklarını, ne var ne yoksa hepsini bir solukta özetledi teyzesine.

Duydukları karşısında yüzü şekilden şekle giren Gülser Hanım'ın boynundan itibaren bütün yüzü parça parça kırmaya başladı. Gülser Hanım, biz hemşeriyiz, lafını duyduğunda elindeki fincanı yere düşürdü. Fincan derin bir hüznle içindeki çayı dört bir yana savurdu ve parçalandı. Birden ayağa kalktı Gülser Hanım ne yapacağını bilemez bir halde şuursuzca salonu terk etti. Bayılmamak için kordorda tutunarak ilerledi ve kendini banyoya zor attı. Kapıyı arkasından kilitledi. Klozetin kapağını açtı ve öğürmeye başladı. Arkasından banyo kapısına kadar gelen Kader, "İyi misin teyze?" diye seslendi. Gülser Hanım ağzındakileri tükürdü, "İyiyim," diye karşılık verdi.

Kamer'e dönen Kader, "Çok hassastır. Üzüldü, duyduklarına kaldıramadı," dedi.

Başını klozetten kaldıran Gülser Hanım, zar zor lavabonun konsoluna dayanarak öğürmekten damar damar kan çanağına dönmüş gözlerine, dağılmış saçlarına, gözlerindeki büyük kaygıya bakıyordu. Bir yandan da, "Allahım bu nasıl olur. Allahım neden. Acılarımız bitmedi mi..." diye sayıklıyordu. Güçlü bir kasılma ile hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Hayır, Allahım hayır!"

Bir süre bu şekilde ağlayan Gülser Hanım, bir an önce toparlanması gerektiğini fark etti. Durum vahimdi. Dağılacak zaman değildi. Yeğeninin durumu hiç de iyi değildi. Kader, banyonun kapısına vurmaya başladı.

“Teyze teyze çık bak sana ne göstereceğim.”

Bu “teyze”, hitabında asla “anne” hitabı yoktu. Bu başka bir tonlama idi. Gülser Hanım’ın kalbi çarpmaya başladı. Çeşmeyi açıp soğuk suyu yüzüne çarpmaya başladı.

“Ne göstereceksin Kader?”

“Sürpriz teyze, inanamayacaksın...”

Cep telefonu aklına geldi Gülser Hanım’ın. Kocasını aramalıydı. Ortada normal olmayan bir durum vardı. Birilerinin yardım etmesi gerekiyordu. Destek almalıydı. Telefonunu mutfakta bıraktığını hatırladı. Yüzünü kuruladı, sesini düzeltti, kararlı ve tok bir tonlama ile, “Geliyorum sen salona geç,” diye seslendi.

“Hayır hayır aç bak, inanamayacaksın.”

Kader’in kapıdan uzaklaşmaması tedirgin ediyordu Gülser Hanım’ı. Dolabın kapağını açtı. Karıştırdı, küçük manikür makasını bulup avucunun içine sakladı. Kapıya yöneldi, Kader tam karşısında duruyordu.

“Nedir Kader ne gösterecekmişsin bakalım?” diye azarlamamaya gayret etti. Telaştan sesi çatladı.

“Bak teyze burada ne yazıyor?”

“Nedir o Kader, ne yazıyor ki seni bu kadar tetikledi,” diye sordu. Korkusunu bastırmaya çalışıyordu.

“Okulda araştırma yaparken eski gazete arşivlerini karıştırıyorduk. Birden bu haber çıktı karşıma. Bir kopyasını senin için çıkarttım.”

Katlanmış gazete fotokopisini kastederek, “Aç bakayım ne yazıyor,” dedi Gülser Hanım ellerinin titremesini fark ettirmek istemiyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Koridorun

ışığını açtı hava iyice kapamıştı içeriye garip bir loşluk çökmüştü.

“Gel istersen salona geçelim, orada gösterirsin ha?” diye Kader’i sakinleştirmeye çalıştı bu kez.

“Tamam anne.”

Beraberce salona doğru yürüdüler. Üçlü koltuğa oturdular. Pencereye yakın olması daha iyi diye düşündü Gülser Hanım, yardım istemesi daha kolay olabilirdi. Odada ikisinden başka kimse yoktu. Evde ikisinden başka hiç kimse yoktu. Aslında Kamer yoktu. Kamer gerçekten hiç var olmamıştı. Çocukluğundan beri hayalinde yaşattığı kişiden başkası değildi Kamer.

Kader, katlı bulunan gazete kopyasını yavaşça açmaya başladı. Gülser Hanım, avucuna sakladığı makası oturduğu koltuğun yan tarafına usulca ittirdi. Kader sakinleşmiş görünüyordu.

“Al bak oku. Hiçbir şey bana anlattığın gibi değil.”

Kamer’in elinden koparırcasına gazeteyi aldı boynunda asılı bulunan yakın gözlüklerini gözüne taktı. Elleri titriyordu. Gazetede tam manşet şöyle bir haber yer alıyordu.

“AKHİSAR’DA CİNAYET. KARAHÖYÜK DAĞINDA DEHŞET”

Gülser Hanım altta yazan küçük yazıları okumaya başladı. Gözleri karardı. Baş bir gitti geldi. Bayılacakmış gibi oldu. Elinden gazeteyi düşürdü. Kader’in gözlerine bakıyordu bütün vücudu titremeye başladı.

“Teyze, Kamer’i öldürdüm ben. Yok oldu gitti. Artık onu hayatımda istemiyorum. Zeytin ağaçlarının ardına gönderdim onu. Bir daha hiç çıkmayacak. Bana söz verdi. Bir daha ondan yardım istemeyeceğim. Onu korumama gerek yok. Zaten onun kim olduğunu kimse bilmiyor. Onu ben yarattım. Ben öldürdüm. Senin niye boynuzların var teyze?”

Dışarıda yağmur yağmaya başladı. İri taneler bütün gücüyle camlara vuruyordu. Gülser Hanım ağlamaya başladı. Dışarıdaki yağmurdan daha şiddetli hem de. Kopmuştu, korkusu kalmamıştı. Korkuyu bile bastırmıştı bu hüznün. Bu duygu, bu acı...

*Gerçekler bir gün, gün yüzüne çıkacaktır elbet
Saklanmaları beyhude çoğu zaman
Yalnızlığa tahammül edemez gerçekler
Ne kadar zorlayıp dondursanız da
Başına taktığın taşlar kırılacak gün yüzünde
Hükümranlığını ne kadar kutsasan da
Yalanların kara cabil dillerin ile
Bulacaktır su yolunu
Sürününün arasına katamazsın inançlarını
Boyayamazsın
Gerçeğin renginin dışında hiçbir renk ile yalanı
Merhamet ediyorum sonsuza dek
Kalaylamanın bir faydası olmaz bakırı
Çıkacaktır aslı
Ayağına bağladığın ağırlıkla kopacaktır elbet
Çıkacak ceset gün yüzüne*

Kararmış ve parçalanmış olarak
İş isten geçmiş olacak
Yükü taşımanın bir kuralı var
Bana şarkılar söylemesini diliyorum acının
İstirabın düş bahçesinde hayalime
Narin bedenlere salamazsın dünyanın ağırlığını
Taşıtamazsın ilelebet kurduklarını
Kahrolacası dünya
Zalim hayat
Gelin olmak istiyorum ben telli duvaklı
Sevmek ve sevilmek
Anam gibi olmak istemiyorum kör kuyularda
Sakladığınız yerde ne varsa beni de gömün oraya
İflah olmayacaksa ruhum
Söz geçmeyecekse tohumlarıma
Tohumlarımıza
Üremesin bu nesep
Geçecekse nesilden nesile bu acı
Bayram yapmak istiyorum ben
Patlayan şekerlerle ağzımı doldurmak
Kâğıt helvadan ısırarak
Üstüne pamuk helvaları
Ve renk renk boyalı macunları
Âşık olmak istiyorum ben Anne

Kader'in, "Senin neden boynuzların var teyze?" sorusu üzerine başını kaldırdı Gülser Hanım, Kader'e bakmaya başladı.

Kader oturdukları üçlü koltukta gözleri iyice kaymış teyzesine bakarken birden oturduğu yerden fırlayıp bütün bedeni ile camı çerçeveyi paramparça ederek kendini son kattan aşağıya bırakıverdi.

Bir anda olup biten bu olayın şoku ile Gülser Hanım, iki elini ağzına kapamış boğuk bir haykırış ile bağırmaya başladı. Kırılan çerçevenin kenarlarında kalan sivri camlara takılmış tül perdeden kan damlıyordu. Yağmur içeriye dolmaya başladı.

“Kaderrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!”

Yere düşen gazetede Alparslan'ın sevdiği kız olan Zeliha'dan ayrıldığını, baba baskısı ile zorla Hilal isminde bir kızla evlendirildiğini Hilal'in hastalığından, aşk acısına daha fazla dayanamayan Alparslan'ın trajik bir olay sonucu karısını ve kardeşini öldürüp ardından intihar ettiğinden, bahsediyordu.

*Sokaklara asılmış mis gibi çamaşırlar
Güneş ışığında kuruyacaklar
Ay türküsünü söyleyecek gece gökyüzüne
Âşıklar el ele tutuşacaklar
Alfabelere başlayacak çocuklar gülen yüzleriyle
Düğün yemekleri pişirilecek kazanlarda
Köylüler pullu yanardöner donuklarını giyecekler
Boğaz parıldayacak bir baştan diğer başa
Gemilere bayraklar asılacak
Ve esenliklerle dalgalanacaklar
Diyarlardan güzel haberler alacağız*

*Cennet kokuları duyacağız günler geceler boyu
Sabredeceğiz aşka ve ayrılıklara
Yılmayacağız insanlığımızdan
Ve merhametten ödün vermeden
Kutsal ne varsa t ts leyeceğiz buhurdanlıklarla
Alnımıza kurban kanları sürecekler
Ellerimize kınalar yakacağız kadınlı erkekli
Düğün alaylarının peşlerine takılacağız
Bahşış bekleyen çocuklar gibi umutlu hayata
Sarılacağız dört bir yandan hem de aşka
Temiz sularda yıkanacağız
Kırklanacağız bütün günahlarımızdan
Aslımızı ink r etmeden
Irkları kutsamayacağız
Asla diriltmeyeceğiz hüznü
Hayat hüzünden ibaret olsa da*

11. BÖLÜM

KARAHÖYÜK DAĞI 2

*Her yer çöl
Dünyada her şey kirlendi
Sözler bozuldu, tutulmadı
Lanet, dünyayı da yedi bitirdi
Beni de
Kendini de yedi bitirdi
Herkes suçlu
Her yer haraç mezat
Eski şehrin temellerine benziyorum ben
Kazdıkça daha ne hikâyeler
Ne acılar
Ne yanmışlıklar çıkacak kim bilir
Şehrin bütün temellerini boyratça yıktılar*

*Sokaklarını arıyorum bu kayıp şehrin
Ruhumun izlerini arıyorum bedenimde
Son bir azgın yalaza
Gelip her şeyi yalayıp yutmadan önce
İzlerime ulaşmak istiyorum
Gözlerine mil çekilmiş eski bir mahkûm gibiyim
Dağın bütün oyuklarına gizlenmiş
Kara büyüler gibi hatıralarım
Amazonlar gibi kullanırdım
Sahip olduğum Labris'i
Bilseydim bu denli acıyı avuçlarımda
Keser atardım ne varsa karanlıklar adına
Halil Ağa'nın kabartma tütün yaprak figürlü evi
Aç mı aç merhamete
Açgözlü bu ev
Aslında daima bu sondan beslendi
Pusuda bekledi durdu yaşanacaklar
Halil Ağa sonu yaşattı
Alparslan sonu gördü
Fakat sondan hareket etti
Mührünü vurdu bize
Geçmişle gelecek arasında
Uzandım kaldım
Uzandıkça gerçeğe
Kayboldu bedenim
Şimdiye dair ne varsa
Boş
Anlamsız
Kuru*

Kimliksiz

Tepkisiz

Kara bir kaçış Karahöyük'e

Geleceğe dair hiçbir şey yok

Ben bilmem

Ben kurmam

Ben düşlemem

Düşlerim düştü uçurumlardan

Boşluğum büyüdü büyüdü

Azgınlaştı

Bütün sular çekildi

Adacıkta yalnız ve yılgın

Bir başıma

Meydanda deniz canavarları

Gecenin zebanileri

Günün sararmışlığı

Bedenimde bir dağlanma

Ne kadar sürüngen varsa komşu bana

Timsah kafalı

Öküz kafalı

Mendeburlar bir de

Hilal, tekrar avucunun içi ile kafasına vurmaya başladı; alnına, şakaklarına, her defasında daha hızlı.

“Madem beni hiç sevmedin. Neden benimle evlendin? İnsan sevmediği bir kadınla evlenir mi? Taş mıyım ben Alparslan? Sen beni ruhsuz mu sandın! Madem aklın fikrin Zeliha denen o orospuda idi, beni neden aldın koynuna?

Neden aldın nikâhına. Kafamın içine bütün kurtları sen yerleştirdin. Dök bakalım şimdi dökebilirsen. Ulen berduş, ulen ayyaş sen erkek misin be! Alparslan sen erkek misin? İnsan babasının karşısına dikilip de ben başkasını seviyorum, diyemez mi. Diklenemez mi, efelenemez mi?

“Alparslan’ım sen beni elma diye ısırdın. Dişledin beni. Evet evet benimle evlenmen elmayı yemen demekti. Yedin elmayı gördün hanyayı konyayı. Baba lafı dinlenecek diye, lafının üzerine laf konulmayacak diye sevmediği bir kadın ile evlenilir mi hiç oğlum. Sen benimle evlenerek cennetten kovuldun. Yasak elmayı yedin. Evet, ben elman oldum senin. Şeytanın da baban. Hah tamam oldu bak şeytan Halil, şeytan Halil, şeytan Halil.

“Heyyyy şeytan Halil, oğlunu meczup ettin sen. Ayyaş ettin, sefil ettin. Alparslan’ım öyle değildi ki benim. Güçlü kolları vardı. Simsiyah kıllı kolları. Bana ne kızdı ne de dövdü. Sadece sevmedi. Beni her koynuna aldığıında Zeliha denen o şıllığı koynuna aldığını nereden bilebilirdim ki. Ta ki o melun gün boynuma sokulduğın, üzerime bütün ağırlığını verdiğin, seğirmeye başladığın anda bana Zeliham, dediğin ana kadar.

“Gelin olmuştum bütün bahar dallarını bedenime sarak oysa. Gelinliğimi giymiştim bütün saflığımla. Sonbahar, ardından kış bitmiş bahar gelmişti saçlarıma. Üç terzinin özenle diktiği o şahane gelinliğimle bir peri kızı gibiydim. Gelinliğimin kumaşındaki güller gibi açmıştım goncamı sana. Davulların, zurnaların seslerini duyuyorum hâlâ kulaklarımda baba evinden beni almaya geldiğiniz gün. Ama

bak neler oldu, bana neler yaptın, elbirliği ile neler ettiniz bana. Kılıcın alevini koydun içime Halil. Oğlunu kovdun bana. Oğlunu sürgüne yolladın bana. Hayat ağacını korumak adına alevlere yolladın Alparslan'ı.

“Bırak koyunun, sevdiği toprağın otunu yesin. Bırak aktığı ırmağın suyunu içsin. Bırak sevdiğinin gerdanında otlasın, yaşasın mutlu mesut. Benim gerdanımın otu zehir zıkkım oldu senin koyununa. Derelerimin suyu ağı oldu. Yaktı dilini damağını. Asit yağmurları gibi yaktı yıktı. Ruh-suz bu beden, öyle sandı Alparslan'ım.

“Beden benim bedenim iken, bana başka bir sevdanın ruhunu sokmaya çalıştı. Alparslan'ım ikimizin arasına serdi onu. Ne ben ona ne o bana temas etti gerçekten. Arada kaldı hep bir başka beden. Şeffaf, görünmez, dokunulmaz ama ağır mı ağır hissedilen. Bu muydu istediğin Halil Ağa!”

Hilal sıkış, tepiş eline ne geçtiyse doldurduğu naylon çantadan bir torba çekti çıkardı, düzeltti ağzına dayayarak olanca gücü ile üflemeğe başladı. Yarım yamalak şişen torbanın ağzını çevirerek havayı iyice sıkıştırdı. Sonra yüzünde garip bir gülümseme ile baldırına vurarak patlattı. Gülmeye başladı.

“Ohhhhhh patlattım seni Halil Ağa, patlattım seni!”

Cennetin yasalarını çiğneyenlerin işkenceye uğrayacakları zindanlar vardır. Âdem yasayı çiğnedi ve dünya işkence çektiği zindanı oldu. Dünya hayatı cehennem hayatıdır, diye boşuna söylememişler. Alparslan dağılmış, işkenceden perişan olmuş bir hayat içerisinde kendisini içkiye vermişti;

sarhoş, ayyaş bir serseri. Baba ölmüş, ev dağılmış. Hilal'i ailesi alıp götürmüştü. Hilal bu sevgisiz ve muhabbetsiz ortamda, üzerine bir de hamilelik eklenince iyice zıvandan çıkmıştı. Ailesinden gördüğü ihtimam, kocası ve ailesi tarafından gösterilmediğinden hastalığı daha da artmıştı. Hamileliği tamamlayamayacağından bile şüphe duyulur olmuştu.

Çocuk dünyaya gelir gelmez Hilal bakamayacağı için ablasına verilmiş ve kocasının evinden bir daha dönmemesine ailesi tarafından alınmıştı. Alparslan serseri bir mayın gibi, nerede ne yapacağı belli olmayan, insanlardan kaçan bir halde teselliye içkide bulmuştu. Mutsuz evliliği darımağın olduğundan, sevdasına asla ulaşamadığından, her şeyi inadına bozmuş anne ve babasının ölümleri ile hayatında ne varsa kaldırıp bir köşeye atmıştı. Evde ne var ne yok bahçeye çıkarıp yakmıştı. O güzelim evlerinin merdivenlerinden fareler inip çıkıyor, diye eline bir balyoz alıp yıkıp indirmişti. Bir zeytin merdivenini üst kata dayamış oradan inip çıkmaya başlamıştı. Bütün mahalle, komşular Hilal'in doğumdan sonra lohusalığın sıkıntısından cinlendiğine, ardından Alparslan'ında delirdiğine kanaat getirmişlerdi. Fakat Alparslan'ın çevreye bir zararı olmadığından kendi haline bırakmışlar, selam sabahı kesmişlerdi.

Alparslan, Hilal'in akıl hastanesinden kaçıp Karahöyük dağının izbe bir köşesinde yaşadığını rastlantı sonucu öğrenmişti. Boşanmadıkları için hâlâ kocasıydı. Kendisini bir nebze de olsa ona karşı sorumlu hissediyordu. Hilal'i zaman zaman yoklardı. Ona ekmek, su götürürdü. Bir de üzerine abanır, kocalığını yerine getirdiğini düşünürdü.

“Birazdan baban gelir. Seni sevecek, beni sevecek...”

Hilal, bez bebeğin saçlarını okşamaya başladı. Aya baktı, “belki gelmez ama. Belki gelir. Gelsin mi? Gelsin gelsin.”

Hilal doğurmak istiyordu tekrardan. Bebeğini elinden almışlardı. Bu yüzden Alparslan’ın gelip kendisi ile beraber olmasına ses çıkarmıyordu. Sanki tekrardan Alparslan’dan gebe kalırsa kaybettiği evladına yeniden kavuşacağına inanıyordu. Ama nafile olmuyordu. Hilal, kriz anında hastaneye yatırılmadan önce ailesinin isteği ile yumurtalıklarını almışlardı. Hilal ile hasat tamamlansın istemişlerdi. Hilal son hasattı.

Gecenin karanlığında aşağıdan birinin çıktığını duydu Hilal. Küçük taşların aşağıya yuvarlanma sesleri büyük yankılar oluşturunuyordu gecenin karanlığında.

“Hah işte geliyor.”

Aşağıdan bir ses yükseldi.

“Geliyorum.”

“Hah işte bak, gelir demedim mi ben sana.”

Hilal saçlarını düzeltti. Elindeki bebeği kutusuna yatırdı.

“Hadi uyu. Uyu bakalım, baban geliyor.”

Sonra sırtüstü oturduğu yerden kalkmadan uzandı. Eteklerini sıyırdı.

Ay ışığının aydınlattığı bu terk edilmiş yerde Alparslan bir elinde tuttuğu torbayı Hilal’in yanına fırlattı. Diğer elindeki ispirto şişesini havaya kaldırdı şişede ne var ne yoksa boğazından aşağıya midesine indirdi. Hiç konuşmuyorlardı. İçki şişesini dağdan aşağıya doğru fırlattı. Şişe tangır tungur dağın eteklerine doğru yuvarlanmaya başladı. Yerde

eteklerini sıyırmiş gözlerini kapamış Hilal'e baktı. Donunu indirdi ve Hilal'in üzerine abandı.

Aşk

Gök cennetidir

Yeryüzü cenneti

Birbirini aşkla seven iki insanın aşkı

Bu aşk gök cennetine taşınır

Âdem ölür

İnsan ölür

Aşk kalır

Âdemin bedeni toprağa gömülür

Cennete ulaşmanın kapısı aralanır

Umulur ki böyledir

Oysa bu geceler

Diğer geceler

Bu yalnızlık

Karahöyük dağındaki yalnızlık

Tek taraflı aşk olmaz

Aşktan tek zerre taşımaz

Hayaldeki aşk serilir ise tül perde gibi araya

Bu asla aşk değildir

Ne yeryüzü cenneti vardır

Ne gökyüzü cenneti

Aşk yoksa

İnsan ölmüştür

Yaşayan iki beden

Gömülür toprağın bağına yaşarken

Aralanmaz cennetin kapısı asla
Gökyüzü cenneti ruhların yeridir
Âşıkların cenneti
Şimdi ruh kalmadı yeryüzünde
Aşk öldü
Ruh da öldü
Gidilecek cennet yok
Yaşanılan bir cennet de
Zifiri karanlık bedenler
Acıların, hataların yok ettiği bedenler
Soydan soya mahvolan bedenler
Yas tutmaz bedenler
Yası ruhlar tutar
Yaşamıyor ki bu bedenler
Sadece soluk alıyorlar hepsi bu
Adı yokken göğün daha
Yerin adı daha konmamışken
Ne zaman
Ne an varken
Aşk vardı
Aşkın olmadığı ne var ise asla var olmadı
Gerçek olmadı
Sahici olmadı
Ne ten teni buldu
Ne ruh ruhu
Hiçbir söz yerini bulmadı
Hiçbir ok hedefe varmadı
Sahte olan ne varsa doldu taşı
Aşk yoksa göğü al götür

*Aşk yoksa yeri al götür
Ne varsa al götür buradan
Sahte olan her şeyi götür*

Alparslan, iniş yolunda bunları fısıldıyordu geceye. Karanlık gecenin dipsiz kuyularına inişinde şose yola çıkacağı esnada kayınbiraderi Veysel ile karşılaştı. Veysel de Alparslan da gecenin karanlığında önce birbirlerini tanımadılar. Veysel içgüdüsel olarak bu adamın Alparslan olabileceğini düşündü. Elindeki fenerle karşısındaki adamın yüzüne baktı. Saçı sakalı birbirine karışmış meczup kılıklı bu adam Alparslan'ın ta kendisiydi. Demek ki doğru yoldaydı. Duydukları doğrudu. Alparslan'ın zaman zaman Karahöyük dağına geldiğini duymuştu. Uzun zamandır hastaneden firar eden Hilal'in izini süren Veysel, Alparslan'ın Hilal'in yerini biliyor olabileceği düşüncesi ile kaç kez, yıkık eve gitmiş, bir türlü Alparslan'ı bulamamıştı. Komşularından sormuş onlar da pek alakadar olmadıklarını, düzeninin olmadığını, kendini içkiye verdiğini söylemişlerdi. Alparslan'ın ispirto aldığı mahalle bakkalının, "Karahöyük dağına gideceğini duydum benden ekmek aldı, helva aldı," demesi üzerine dağın yolunu tutmuştu.

"Alparslan sensin değil mi?"

"Sen kimsin?"

"Ben Veysel. Tanımadın mı?"

"Çek şu feneri yüzümden be adam!"

Veysel feneri kendi yüzüne tuttu.

"Benim Veysel."

Alparslan sustu. Başını önüne eğdi. Suçluluk duyuyor gibiydi.

“Buyur ne istiyorsun?”

“Hilal’i arıyorum. Uzun zamandır hem de. Başına bir iş gelmesinden korkuyorum. Sen biliyor musun nerede olduğunu?”

“Biliyorum.”

“Nerede Alparslan söyle Allah aşkına!”

“Ne yapacaksın?”

“Alparslan, Hilal hasta biliyorsun bunu. Hastaneden kaçtı.”

“Hilal hasta değil. İyi.”

“Tamam, Alparslan tamam iyi de nerede?”

“Tepede. Buradan dümdüz yukarıya çıkarsan göreceksin.”

“Sağ ol Alparslan,” dedi Veysel ve omuzuna dokundu Alparslan’ın. Alparslan kendisini geriye attı.

Veysel Alparslan’ın eliyle gösterdiği yerden çıkmaya başladı. Alparslan arkasından seslendi.

“Hasta olan sizsiniz, deli olan da siz. Akıllı deliler sizi!”

Veysel bu söylenenleri duymazdan gelerek yoluna devam etti. Bir süre sonra karanlığın içinde kayboldu.

Alparslan olduğu yerde çakıldı kaldı. Bir ileri bir geri yalpalıyordu. Veysel’in ardından gitmeyi düşündü. Sonra vazgeçti. Ne gerek var ki, diye aklından geçirdi. Kardeşi ne de olsa. Bir zarar vermez, ama ya Hilal korkarsa. Ya da Veysel bulamazsa, Veysel’in ardından gitmeye karar verdi. Kendi kendine konuşuyordu.

“Madem hasta olduğunı biliyordunuz neden evlendiriniz garibimi. Neden benim de başımı yaktınız? Neden adam geçinen o deyyus baban, babama hasta olduğunı söylemedi. Yaktınız başımı!”

Yolun yarısına kadar geldiğinde yukarıdan seslerin yükseldiğini duydu. Biraz önce Veysel’in elinde gördüğü fenerin ışığı bir sağa bir sola doğru savruluyordu. Bağırış sesleri giderek yükselmeye başladı. Hilal’in sesini duyuyordu. Veysel’in, “Veysel’im ben, ağabeyin!” seslerini de. Adımlarını hızlandırdı. Biraz sonra Hilal’in sesi kesildi. Koşturmaya başladı. Düştü, kalktı koşmaya devam etti. Yukarıya vardığında Hilal’in yerde boylu boyunca yattığını gördü. Veysel elindeki feneri Alparslan’a yöneltti.

“Ne yaptın lan sen! Hilal’e ne yaptın?” dedi Alparslan.

Şaşkın vaziyetteki Veysel korkmuş, paniklemişti. Karşısında laf anlatmakta zorlanacağı her halinden belli Alparslan’ı görünce donup kaldı. Alparslan’ı sakinleştirmesi gerektiğini düşündü.

“Dur Alparslan sakin ol. Üzerime saldırdı. Beni tanımadı. Bende tokat attım. Neredeyse beni öldürecekti. Kafama taşla vurdu.”

Alparslan Veysel’i dinlemiyordu bile. Hilal’in yanına koştu, diz çöktü. Veysel feneri onlara doğru tutuyordu. “Hilal, Hilal!” diye yerde yatan Hilal’i sarsmaya başladı Alparslan. Hilal’in kafasını iki eli arasına aldığı anda ellerine kan bulaştığını fark etti. Kaygan, sıcak.

“Öldürdün mü oğlum sen Hilal’i? Ölmüş! Avradını sattığımı ne yaptın oğlum sen!” diye bağırmaya başladı.

“Bayılmıştır Alparslan, hastaneye götürelim.”

İşin ciddiyetini anlama başlayan Veysel yanlarına gidip parmaklarını Hilal'in şah damarının üzerine koydu. Alparslan kanlı elleri ile geriye çekildi. Hilal'in nabızı atmıyordu. Yüzünde derin bir huzur hali vardı. Korku değil, acı değil, huzur hali.

Veysel, "Aman Allahım ölmüş. Kardeşimi öldürdüm!" diye bağırmaya başladı.

Alparslan'ın soluk alıp veriş hızlanmıştı.

"Orospu çocukları sizi! Siz çok önceden öldürdünüz zaten bizi. Hilal'i de beni de. O pislik baban, sen, anan hepiniz. Ne yaptınız oğlum siz bize, ne yaptınız böyle. Bu garip ne yaptı ha size?" diyerek Hilal'e bakıyordu.

"Başınızdan atmadınız mı bu garibi. Kurtulmak istemediniz mi?"

Alparslan zembereği boşalmış saat gibi yıllardır içinde biriktirdiği öfkeyi, diyemediklerini kusuyordu gecenin orta yerindeki Veysel'e.

"Allah belanızı versin. Soyu bozuklar sizi. Öldürdün mü ha kardeşini?" diye bağırıyordu tekrardan.

Veysel titremeye başladı. Gecenin ayazını hissetti alnının orta yerinde. Korkuyordu. Çaresizdi. Ne yapacağını bilmiyordu, yerde Hilal, karşısında Alparslan. Durumu toparlamaya çalıştı. Alparslan'ı sakinleştirmesi gerekiyordu.

"Hadi kardeşim gel, Hilal'i hastaneye taşıyalım."

"Ölmüş oğlum. Manyak mısın ne hastanesi!"

Veysel iyice korkmaya başladı. Hilal'i yere bıraktı. Ayağa kalkmaya çabaladı. Tam o esnada Alparslan, belinin arkasına sokuşturduğu toplu smith wesson silahını çıkardı. Geceye hükmetmeye çalışan ayın parlaklığı silahın namlu-

sundan Veysel'in gözüne doğru zehirli bir ok gibi saplandı. Veysel'in kalp atışları hızlanmıştı. Ne olacağını kestiremediği bir anın içinde berbat durumdaydı.

"Alparslan ne yapıyorsun sen..." diye kekelemeye başladı.

"Bitiriyorum oğlum, bitiriyorum."

"Bak Alparslan, bir delilik yapma. Hadi ver onu bana. Alparslan'ım hadi."

"Alparslan'ım mı? Hani siz beni hep aptal yerine koyuyordunuz. Kardeşini bana kakaladığınız gece nasıl da eğleniyordunuz. Mutlu zannediyordum ben de sizi. Oysa sizin mutluluğunuz Hilal'den kurtulmakmış! Hınzırlar sizi. Şimdi Alparslan'ım mı oldum ha! Kurtulduğunuza seviniyordunuz değil mi. Delirse de kocası delirtti diyecektiniz... Öyle anlattınız sağa sola. Ailenizin ismi için yaktınız oğlum hem beni hem Hilal'i!"

"Alparslan bak..."

Tam o esnada Alparslan, tek bir el ateş etti. Veysel gecenin ayazının ısırdığı alnının ortasında derin bir sıcaklık ile gerisingeri düştü. Gözbebeklerinden ayın parlaklığı yansıyor, yüzünde korkunun izleri. Ortalıkta birden peyda olan rüzgârın kucığında dört bir yana savruluyordu.

Alparslan ellerini iki yana indirdi. Bir öne bir arkaya doğru gitti, geldi. Ayakta durmakta zorlanıyordu. Şişesini aradı. Aşağıya fırlattığı aklına geldi. Başını gökyüzüne kaldırdı. Aya baktı. Tek istediği sessizlikti. Elindeki silahı şakağına dayadı ve tetiği çekti. Karahöyük dağında ikinci bir yankılanma duyuldu.

Aşkın dışında her şey anlamsız
Bütün çabalar anlamsız
Aşkı öldüren her şeyi öldürmüş demektir
Ne ilerisi var ne gerisi
Nefes aldığımı bilmiyorum
Hissetmiyorum ben nefesimi
Soluksuz kaldım ben
Soluğumu onda bıraktım ben
Her seferinde bir hendekte yok olmak
Her geçen gün topraktan bir parça kazımak
Gözlerinin masumunda kaldım ben
Sende kaldı bütün masumiyetim
Senden sonra kirlendim
Seni kirlettim
Seninle kirlendim ben
Ben bu aşkı kirlettim
Sen benim gibi hiç olmadın
Sen sevdanı kutsadın
Sen bana açıldın gecenin güne açılması gibi
İşte bu beni meczup etti, mecnun etti
Erkekliğimi yok etti
Köpek gibi geberip gideceğimi biliyorum
Kendi celladım olacağım
Bilmediğim bunun zamanı sadece
Kaç kez Hilal'i öldürmek istedim
Kaç kez onu kurtarmak istedim
Başına bir torba geçirilmiş
Soluksuz bırakılmış geceler gibi
Her üzerine abanışında hem de

Öç alacağımı hiç düşünmemiştim
Ben ahrete bırakmıştım hesaplarımı
Ödeşmelerimi
Güzel bir hikâye olarak
Yaşamak istemişim hayatı seninle
Geniş kanatlarında meleklerin
Şirazesini kaydı oysa hikâyemin
Biliyor musun?
Benim yapabileceğim bir şey değildi seni unutmak
Her tütün yaprağında
Yaprakların üzerlerindeki damarlarda
Sürekli bir nabız atışı gibi hem de
Aşkın nabzını tuttum ben
Sonrasında yosun tuttum
Pas tuttum
Örümceğin ağında sarıldım durdum kaderime
Ne kurtulmak istedim
Ne hareket ettim
Seni gördüğüm o ilk gün
Avuçlarıma özgürlük koymuştun
Gözlerini, dudaklarını aşkını koymuştun
Aldım ne varsa yüreğime koydum
Bütün gecelerimden sen aktın gittiğinde
Günüm söndü
Mumum tükendi
Soluksuz bir nefes oldum
Hepsi bu
Bak sevdiğim

Gökkuşağından ormanlar dikiyorum şimdi
Hemen şimdi
Bütün renkleri geri getirmeye geliyorum
Ölümüm ile yaşamımı geri getirmeye geliyorum
Cennette seni bekliyorum
Belki dirilir gönlümün yalnızlığı
Hepsi bir aşk hikâyesi

Akhisar'ın zeytinyağı tüccarlarından birisinin kızı olan Hilal, şizofrenidir. Bunun öğrenilmesinden çekinen ailesi, tedavi için onu İstanbul'a gönderecek ve şifa arayacaktır. Uzun süre kaldığı akıl hastanesinden Akhisar'a döndüğünde ise Hilal, ailesinin onu evlendirme baskısıyla karşı karşıya kalacaktır.

Evlendirilmek istediği kişi olan Alparslan, mevsimlik işçi olarak bütün toplamaya gelmiş kızlardan birine âşıktır ancak yine de ailesine ve düzene karşı gelemeyip Hilal ile evlenir. Hilal'in hastalığının tam olarak iyileşememiş olması da bu döngüye eklenince herkesin hayatını altüst eden bir dram ortaya çıkar.

Bahadır Yenişehirlioğlu'nun yeni romanı *Son Hasat*, çarpıcı ve etkileyici bir kurguya sahip.

Kapının nasıl çalınacağını, engereğin kuyruk sallamaları sonucu neyi nasıl yapacağımı, nereye gideceğimi, kime varacağımı, kimden yardım isteyeceğimi bilmiyorum. Bambaşka bir dünyanın ortasında garip, çaresiz ve yabancı bir hisle kalakalıyorum. Engereğin safran sarısı, pis kokulu, sararmış nefesini ağzımın içinde hissetmeye başladığımda, dilimin tadı, damağımın lezzeti yok oluyor.